

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 115 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 2 de març de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 63

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió es reprèn a les deu del matí i nou minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la intervenció dels delegats de Benestar Social en relació amb les visites de Miquel Roca a barris i entitats de Barcelona (Reg. 24846)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 6371).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 6371).

Repregunta: Sr. Ferran (S) (p. 6371).

Segona resposta: conseller (p. 6371).

Preguntes al Consell Executiu sobre els controls establerts per a evitar els maltractaments a les persones grans ingressades en centres geriàtrics (Reg. 25095) i sobre el resultat d'una inspecció del Departament de Benestar Social en el centre geriàtric Llar, de Reus (Baix Camp) (Reg. 25096)

Formulació: Sr. Ariza (P) (p. 6372).

SUMARI (2)

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6372).

Repregunta: *Sr. Ariza (P)* (p. 6372).

Segona resposta: *conseller* (p. 6373).

Pregunta al Consell Executiu sobre la coordinació que hi ha entre l'oficina de Benestar Social de Ripoll i els ajuntaments i el Consell Comarcal del Ripollès (Reg. 25233)

Formulació: *Sr. Piella (S)* (p. 6373).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6373).

Repregunta: *Sr. Piella (S)* (p. 6374).

Segona resposta: *conseller* (p. 6374).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris seguits pel Departament de Benestar Social per a donar subvencions a les entitats del Ripollès des de l'any 1992 (Reg. 25234)

Formulació: *Sr. Piella (S)* (p. 6374).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6374).

Repregunta: *Sr. Piella (S)* (p. 6375).

Segona resposta: *conseller* (p. 6375).

El Sr. Piella (S) intervé per contradiccions (p. 6375).

Preguntes al Consell Executiu sobre el motiu pel qual els estudis de Ciències Ambientals impartits a la Universitat Autònoma de Barcelona no estan homologats (Reg. 25235) *i sobre la programació dels estudis de Ciències Ambientals impartits en la Universitat Autònoma de Barcelona* (Reg. 25236)

Formulació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 6375).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6376).

Repregunta: *Sr. Cadevall (S)* (p. 6376).

Segona resposta: *conseller* (p. 6377).

Pregunta al Consell Executiu sobre els programes del Servei Públic Català de Col·locació específics per a garantir que la potencialitat laboral de les dones no es vegi afectada per criteris sexistes (Reg. 25372)

Formulació: *Sra. Torrent (S)* (p. 6377).

Resposta: *conseller de Treball* (p. 6377).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'Any europeu del conductor jove (Reg. 26290)

Formulació: *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 6378).

Resposta: *conseller de Governació* (p. 6378).

El Sr. Campuzano (CiU) intervé per agraïments (p. 6379).

Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat d'impartir un curs de formació dirigit a diputats i membres del Govern sobre les normes que s'han d'utilitzar per formular i respondre les preguntes parlamentàries (Reg. 25690) *i sobre si el conseller de Benestar Social ha seguit cap programa de formació a Catalunya, a la resta de l'Estat o a l'estranger que l'habiliti per qualificar la formació i informació de què gaudeixen els diputats del Parlament de Catalunya per a formular preguntes parlamentàries* (Reg. 25691)

Formulació: *Sr. Ariza (P)* (p. 6379).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6379).

Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya «Entre tots, millor» (Reg. 25770)

Formulació: *Sra. Mayol (IC)* (p. 6379).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6379).

Repregunta: *Sra. Mayol (IC)* (p. 6380).

Segona resposta: *conseller* (p. 6380).

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Benestar Social pel que fa a la contractació de personal (Reg. 25811)

Formulació: *Sr. Ferran (S)* (p. 6380).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6380).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals s'estudia i es negocia el transvasament del Roine a Catalunya (Reg. 26167)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6381).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6381).

Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6381).

Segona resposta: *conseller* (p. 6382).

Presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental (Reg. 18629) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 6382).

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 6383), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 6384), *Sr. Madueño (S)* (p. 6384) i *Sr. Jané (CiU)* (p. 6385).

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 6386).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de les oficines de Benestar Social (Regs. 25566 i 26165) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Ferran (S)* (p. 6386).

Resposta: *conseller de Benestar Social* (p. 6388).

Rèplica: *Sr. Ferran (S)* (p. 6391).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6392).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis (Reg. 21470) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6392).

Alteració de l'ordre del dia

El president demana per acumular el punt tretzè amb l'anterior. S'aprova per assentiment (p. 6394).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya i el refinançament de llur deute (Reg. 21718) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 6394).

Resposta conjunta: *conseller de Governació* (p. 6396).

Rèplica: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6399) i *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 6400).

Contrarèplica conjunta: *conseller* (p. 6401).

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments (Reg. 21471) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6402).

InterpeHacions al Consell Executiu sobre l'aplicació del principi d'autonomia local (Reg. 21716) i sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat en relació amb els ens locals (Reg. 21719) (Punts dotzè i catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 6404).

Resposta conjunta: *conseller de Governació* (p. 6407).

Rèpliques: *Sr. Farrés (IC)* (p. 6409) i *Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 6410).

Contrarèplica conjunta: *conseller de Governació* (p. 6411).

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del debat corresponent al punt quinze de l'ordre del dia (p. 6412).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària a Catalunya (Reg. 24104) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (M)* (p. 6412).

Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 6414).

Rèplica: *Sr. Reguant (M)* (p. 6415).

Contrarèplica: *conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 6416).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la salut mental (Reg. 25686) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M)* (p. 6416).

Posició dels grups: *Sr. Ariza (P)* (p. 6417), *Sra. Mayol (IC)* (p. 6418), *Sr. Font (S)* (p. 6419) i *Sr. Viñas (CiU)* (p. 6419).

Votació del punt 1: *rebutjat per 26 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció* (p. 6420).

Votació del punt 2: *aprovat per unanimitat* (p. 6420).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons estructurals de la Unió Europea (Reg. 25713) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Terradellas (S)* (p. 6420).

SUMARI (4)

Posició dels grups: Sr. Ariza (P) (p. 6421), Sr. Gimeno (IC) (p. 6421), Sr. Pueyo (ERC) (p. 6422) i Sr. Giménez (CiU) (p. 6422).

Votació: rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 6423).

La sessió s'aixeca a les set de la tarda i deu minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 63.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al punt de l'ordre del dia relatiu a preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre la intervenció dels delegats de Benestar Social en relació amb les visites de Miquel Roca a barris i entitats de Barcelona

La primera pregunta és sobre la intervenció dels delegats de Benestar Social en relació amb les visites de Miquel Roca a barris i entitats de Barcelona, que presenta el diputat senyor Joan Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tenim notícies, senyor conseller, que des de les oficines de Benestar Social a Barcelona i els seus delegats de zona es faciliten dades, contactes al que és l'equip electoral del senyor Roca, per tal de preparar la seva campanya electoral a Barcelona. Tenim notícies també que alguns delegats de zona han sondejat entitats i els han induït a recollir material, a recollir informació i a organitzar reunions, visites i trobades amb el senyor Roca. Sabem que els delegats de les oficines de Benestar Social han insinuat a aquestes entitats fer aquestes reunions amb el senyor Roca, fer reunions, fer xerrades, passar documentació i, fins i tot, fer reivindicacions en determinats barris.

Per nosaltres, senyor conseller, vostè comprendrà que aquesta representa una utilització de l'Administració, una utilització de determinats estaments i determinades oficines que vostè té, i ens agradaria saber en aquests moments quina és la seva opinió al respecte, si vostè ha esbrinat si això és veritat o no, què hi ha de cert en això i què pensa fer al respecte.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Gràcies, senyor president. Senyores i

senyors diputats, senyor diputat, les obligacions de les oficines de Benestar Social i dels delegats de zona són les que hem comentat en altres ocasions, i, per tant, jo li puc assegurar que no es permetrà cap actuació de ningú, en l'àmbit institucional, que tingui a veure amb aspectes de partit o electorals.

Altra cosa és que tothom és lliure, fora de les seves obligacions de treball –tothom pot pertànyer a un partit o altre–, a fer aquelles actuacions que cregui que hagi de fer, sempre que sigui a títol personal i sense implicar l'Administració per la qual treballa. Si realment vostè coneix alguna dada concreta que aleshores algú incompleixi aquest fet, li estimaria molt que m'ho passés per obrir l'expedient informatiu pertinent.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot repreguntar.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Em penso, senyor conseller, que tindrem ocasió, al llarg d'aquest matí, de parlar d'aquestes proves i que vostè pugui obrir els corresponents expedients que jo crec que ha d'obrir. Per nosaltres és una evidència que hi ha aquesta utilització de les oficines de Benestar Social per fer aquesta campanya. Per nosaltres és una evidència que hi ha informació, que hi ha contactes, que hi ha, fins i tot, una certa pressió econòmica damunt de les entitats perquè assisteixin a aquestes reunions del senyor Roca. És evident que en un espai curt de temps –el que és una pregunta parlamentària d'aquest tipus– jo no li puc donar totes aquestes proves, però insisteixo que al llarg del matí tindrem temps de debatre i de parlar de tot això.

Jo, simplement, en els pocs instants que em queden, li vull dir..., explicar-li quin és el mètode emprat, perquè així anirem fent boca per després. El mètode és molt senzill: els delegats seus dissenyen i organitzen les visites del senyor Roca, dissenyen i organitzen les presències en el barri, i després els homes bons, és a dir els consellers de districte, és a dir els militants, fins i tot, de Convergència i Unió acaben fent el contacte final. Però el disseny, les feines a fer, els continguts, s'estan fent des de les oficines de Benestar Social.

Insisteixo, senyor conseller, que després podrem parlar a bastament del tema.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, senyor president. Senyors diputats, senyor diputat, espero que en puguem parlar; vostè no m'ha dit res fins aquest moment; només ha dit vaguetats. Des de les oficines i des de l'actuació de l'activitat institucional que, com a funcionaris, tenen el deure de fer, no es farà això, i si hi ha algun cas, doncs, es prendran les accions pertinents.

Ara, el que jo demanaria és que també es fes per a tothom, perquè realment moltes vegades es parla des d'indrets d'on no es pot parlar, perquè això ja no són suposicions...

vostè repassi els diaris del 16 de setembre del 94 i veurà que precisament el senyor Maragall, doncs, aleshores reunia tots els càrrecs de l'Ajuntament de Barcelona, càrrecs de confiança, aleshores, per preparar les eleccions. Ho diuen tots els diaris del dia. Per tant, fem-ho, fem-ho tothom. (*Remor de veus.*) Aleshores, també vostès apliquin-se això que em reclamen a mi, que jo ja ho practico i ho practicaré.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Preguntes acumulades relatives al control
dels centres geriàtrics de Catalunya*

Passem a la següent pregunta. (*Remor de veus.*) Silenci! La formula el senyor Julio Ariza, sobre els controls establerts per evitar els maltractaments a les persones grans ingressades als centres geriàtrics.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president. Voldria defensar conjuntament, si m'ho permet, la pregunta 2 i la 9, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'objecte d'aquestes preguntes orals és aconseguir que el Consell Executiu ens expliqui genèricament quins controls estableix per tal d'evitar que es produeixin maltractaments als interns en els centres geriàtrics de Catalunya, i en particular les raons per les quals els serveis d'inspecció del Departament de Benestar Social no varen detectar a temps el procés de degradació de les condicions de vida i d'assistència de la residència d'avis de Reus Catalunya Llar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. El senyor conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la Llei 26 del 85 ja preveu, en el seu article vuitè, la inspecció dels equipaments de serveis socials, per tal de vetllar pels drets dels usuaris, i aquestes funcions varen quedar definides en el Decret 27/87, en el seu article dinovè, que aleshores..., com que és curt, el podem llegir per a major concreció. Diu el següent: «Són funcions bàsiques de la Inspecció de Serveis Socials: 1. Supervisar la destinació i la utilització dels fons públics concedits a iniciativa privada per a la seva promoció i impuls. 2. Verificar el compliment de la normativa sobre condicions funcionals i materials. 3. Vetllar pel respecte dels drets als usuaris dels serveis socials. 4. Assessorar les entitats i els usuaris dels serveis socials sobre els respectius drets i deures.» «Els ens locals» —diu el mateix article— «són igualment competents per portar a terme les inspeccions als establiments de serveis socials en les matèries de sanitat, consum o altres de la seva competència.» Per tant, aquests són els àmbits d'actuació dels inspectors.

Jo li puc dir, en relació amb la Llar, de Reus, que aquesta residència va obrir el maig del 93. Des d'aleshores es van

fer vint-i-nou actuacions; dintre d'aquestes actuacions hi ha sis inspeccions en vint mesos, la qual cosa demostra una activitat de la inspecció de vigilància en relació amb aquesta entitat. Aleshores, com a conseqüència d'una visita practica-da per la inspecció el dia 13 de gener del 95, el conseller de Benestar Social que els parla va adoptar la mesura administrativa de tancament cautelar i d'informar la policia judicial de Tarragona del resultat de la inspecció i de les resolucions adoptades. Donat que amb posterioritat a la resolució del tancament cautelar adoptada pel Departament de Benestar Social, el tancament també va ser adoptat pel jutjat, no va ser necessària l'execució de la resolució administrativa.

Pel que fa al contingut de la inspecció, donat que els informes i actes van ser incorporats al sumari, no es pot fer públic el seu contingut, ja que encara és informació reservada, decretat pel senyor jutge. Ell té..., el senyor jutge també té cada una de les resolucions d'aquestes vint-i-nou actuacions que jo li vaig dir.

Ara li he d'assenyalar, de qualsevol manera, que la Inspecció de Serveis Socials només pot verificar els aspectes que fan referència al compliment de la normativa en l'àmbit dels serveis socials, i la inspecció dels serveis socials que comprovi actuacions que puguin fer suposar un irregular funcionament d'altres àmbits materials hauran de ser comunicats als òrgans competents perquè verifiquin els aspectes necessaris, de conformitat amb la legislació que sigui d'aplicació. Dintre d'aquestes actuacions que jo li he esmentat, n'hi ha una que vam demanar en el seu dia al Departament de Sanitat que fes una inspecció, que, segons el resultat d'aquesta inspecció, va ser conforme, però realment aquestes actuacions es fan regularment i s'han fet en el cas que vostè ha expressat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ariza pot repreguntar.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Davant de fets com els que motiven aquestes preguntes, hom es planteja com és possible que la inspecció de la Conselleria no posés de manifest unes irregularitats tan palmàries com les que han donat lloc a una acció judicial d'una contundència tal que va suposar la presó incomunicada i sense fiança per als propietaris del geriàtric Catalunya Llar, mentrestant la inspecció de la Conselleria només havia detectat incompliments de les mesures higièniques, tant a les cuines com als menjadors.

Crec que la resposta real a les preguntes que li he formulat es troba en la demostrada ineficiència dels serveis d'inspecció. Tenim el cas de la residència Rita, la residència Alba, Catalunya Llar. Uns serveis d'inspecció, senyor conseller, que es limiten a controlar l'estructura o aspectes estrictament materials o, com vostè ha dit, el que la llei estrictament preveu —potser caldrà modificar la llei—: si les sortides d'incendis són correctes, si hi ha escales, quines són les mesures de seguretat..., i, en canvi, no es controla, senyor conseller, l'assistència, no es controla la qualitat, la

qualitat de l'assistència i de l'atenció que es dona als avis, i si aquesta assistència és l'adequada.

El Departament de Benestar Social, el 92, va controlar les condicions d'obertura de la residència Catalunya Llar, i acceptem que en aquell moment aquest centre reunia totes les condicions tècniques i assistencials exigibles. Una vegada aquest centre comença a funcionar, com a centre residencial privat, els usuaris i les seves famílies confien en l'aval administratiu de la Generalitat i opten per contractar els seus serveis. Aquest contracte, que signen unes persones que no han de tenir necessàriament coneixements especials en matèria de residències per a gent gran, suposa que els afectats confien que l'Administració garanteix uns mínims de qualitat. Tenen, des del nostre punt de vista, senyor conseller, vostès, un problema de control de qualitat, de l'assistència efectiva i del tracte que es dona als usuaris; perquè estem parlant de persones que estan completament desprotegides enfront de possibles maltractaments per part de desajustats que els consideren com objectes amb què fer negoci, i vostè, senyor conseller, té l'obligació de solucionar aquest problema.

Vostès tenen sota la seva responsabilitat persones indefenses que, en no poques ocasions, no tenen ningú que se n'ocupi ni compten amb el més mínim interès per part dels seus familiars més directes o, senzillament, no en tenen. La seva feina és protegir el benestar i la dignitat de les persones grans a casa nostra, senyor conseller. En aquesta ocasió, els seus serveis d'inspecció s'han destacat per la seva ineficàcia real, malgrat que hagin complert, des d'una perspectiva estrictament formal; i si per poder controlar les residències geriàtriques cal modificar la legislació vigent respecte a la inspecció, faci-ho, sisplau.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ariza. Senyor conseller, pot contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president, senyors diputats. Miri, senyor Ariza, jo li demanaria que en aquest aspecte fóssim molt curiosos. Vostè ha esmentat la residència Alba, per exemple; en aquesta hi ha sentència; hi ha sentència..., hi ha dues sentències. Una primera que culpava del tot la Generalitat, que deia..., una sentència –ja fa temps– que deia que havia complert correctament la seva funció: hi ha sentència. I la segona, la que inculpava la propietària, que, realment, no ha quedat absolutament provat res de per què es va discutir en el seu dia. Per tant, aquest és un cas que realment ha demostrat palpablement, amb dues sentències, que l'actuació de la inspecció de la Generalitat ha estat correcta.

Ara ens trobem un nou cas, i el nou cas, si s'ha d'alterar la legislació, alterem-la, però analitzem-ho; però en aquest cas no afecta la inspecció de serveis socials, perquè tot sembla indicar... És secret de sumari; esperem que es vegi..., ara és sota secret de sumari; precisament s'ha demanat una compareixença meua, que hem esperat, que s'ha retardat fins que el senyor jutge aixequi el secret de sumari i, aleshores, puguem aleshores analitzar el que hi ha. Però tot sembla

que és en funció de la medicació. Un inspector dels serveis socials no pot entrar en la medicació que es dona als residents; en tot cas, si té dubtes raonables, com en algun cas s'ha fet, aleshores, s'ha de demanar a la inspecció sanitària que actuï. Però un inspector de serveis socials no pot actuar en relació amb la medicació o no-medicació que es dona als interns.

Per tant, jo estic molt satisfet, ho he dit sempre, no tan sols ho he de defensar perquè sóc el conseller d'aquesta inspecció, sinó perquè estic a més molt satisfet de la seva tasca i de la seva professionalitat. Jo he dit que aquest és un camp que és propici a fer frases, però aleshores fins ara, quan s'ha analitzat a fons –ja dic, dues sentències en el cas de residència Alba– s'ha realment confirmat la vàlua de tot el que es va fer. I ara, doncs, esperem a veure el que hi ha, però si realment les coses van pel que sembla que és una medicació que ja veurem si és correcta o no és correcta, de qualsevol manera sí que la inspecció de serveis socials queda completament al marge d'aquesta qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president.

Pregunta al Consell Executiu sobre la coordinació que hi ha entre l'oficina de Benestar Social de Ripoll i els ajuntaments i el Consell Comarcal del Ripollès

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre la coordinació que hi ha entre l'oficina de Benestar Social de Ripoll i els ajuntaments i el consell comarcal del Ripollès. Hi ha una següent pregunta que va per la mateixa línia. Suposo que el senyor Piella em demanarà l'acumulació.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. No, les voldria fer per separat, perquè els conceptes són diferents. Li agraeixo la seva amabilitat.

El Sr. PRESIDENT: Faci-les per separat.

El Sr. PIELLA: Moltes gràcies. Senyor conseller, miri, la pregunta és molt clara, fa referència al consell comarcal i als altres estaments oficials de l'Administració al Ripollès, però es podria extrapolar a totes les comarques catalanes, i, en definitiva, la pregunta és si hi ha algun tipus de coordinació entre aquestes oficines de Benestar Social i el Ripollès i els ajuntaments i els consells comarques d'aquesta comarca, d'acord amb l'article 103 de la Constitució.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller de Benestar Social té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, encara que la normativa que regula aquestes oficines no ho diu expressament, vostè coneix, perquè em va fer l'honor d'assistir amb mi mateix a la inauguració de la residència aquesta de Ripoll, que, a part de la informació i a part de l'ajuda als usuaris, la coordinació entre les administracions

va ser una de les coses que jo vaig destacar en el meu parlament, i, aleshores, sempre es recomana a totes les oficines, als encarregats d'oficines, que aquesta coordinació la cerquin. Ara, la coordinació és una qüestió que afecta per igual totes les administracions. No es pot demanar la coordinació a una administració si les altres no fan el mateix pas de voler-se coordinar amb la primera. Per tant, aquesta és una condició *sine qua non*.

Jo tinc entès que, des de la seva inauguració, l'any 1992 —ja dic, data en què vostè va fer l'honor d'acompanyar-me—, hi ha hagut dues reunions, és a dir, una per any. No sé si aquestes reunions van donar de si tot el joc que haurien de donar; tota la col·laboració que s'ha d'exigir, però jo en tot cas no he rebut, ni per part de cap ajuntament de la comarca del Ripollès, ni per part del Consell Comarcal, cap queixa al respecte. El meu desig és que realment aquesta coordinació entre administracions es porti a terme al màxim nivell que sigui possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Piella, pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. També recordo aquesta inauguració de l'oficina de Ripoll, i recordo també les paraules que en aquell moment es van dir, que és que, primer, al Ripollès hi havia unes administracions que es cuidaven del benestar social, dels problemes més punyents, que eren els ajuntaments; després van venir els consells comarcals i, després al final, vénen les oficines de Benestar Social. És a dir, aquí fem una espècie de *totum revolutum*. És a dir, jo crec que hem de procurar que els missatges tinguin un valor global, és a dir, si estem demanant una racionalitat del conjunt de l'Administració de l'Estat, junt amb l'Administració de la Generalitat, també ho hauríem de fer a nivell concretament de les comarques, perquè si no el que estem fent és que els espavilats puguin rebre dues vegades una subvenció.

I purament l'única cosa que volia dir és que una oficina que distribueix anyalment bastants milions de pessetes, crec que valdria la pena que tinguéssim en compte el que diu l'article 103 de la Constitució, que l'Administració pública serveix amb objectivitat als interessos generals i actua d'acord amb els principis d'eficàcia, jerarquia, descentralització, desconcentració i coordinació, amb la submissió plena de la llei i el dret. Li puc assegurar que aquesta coordinació no hi és. Fins i tot a vegades el que hi ha és descoordinació total, i fins i tot, a vegades el que hi ha és problemes importants entre els funcionaris d'una administració i l'altra, al Ripollès, i també a les altres comarques. És a dir, la coordinació no s'ha plantejat, perquè si s'hagués de plantejar s'hauria hagut de fer amb alguna normativa i que no partís de la bona voluntat que sembla que vostè està dient aquí, que m'ho crec, però ho veig..., no en tinc coneixement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyor diputat, hi torno a insistir, perquè

no es confongui, que oficines de Benestar Social no es cuiden de serveis socials. L'atenció primària de serveis socials són una qüestió municipal. Ara, una vegada assentat això, la normativa no es va programar durant el temps que jo he estat conseller de Benestar Social; és molt anterior i, si s'ha de modificar, doncs aleshores analitzem-ho conjuntament.

Jo el que en tot cas espero és que les administracions locals cerquin, em diguin, exactament, quina és la descoordinació que hi ha i quins són els camins que em proposen de cara a millorar aquesta coordinació. Tingui per segur, senyor diputat, que joestic a la disposició d'aconseguir aquesta major coordinació, i, per tant, em comprometo, a partir d'aquesta pregunta que vostè em formula, connectar amb el Consell Comarcal del Ripollès, de cara a veure, és clar, això com es pot millorar, si és que no es porta en la forma més adequada, que jo penso que sí, però si és que hi ha alguna cosa a millorar, com es pot fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris seguits pel Departament de Benestar Social per a donar subvencions a les entitats del Ripollès des de l'any 1992

Ara el senyor Piella pot fer la pregunta no agrupada.

El Sr. PIELLA: Miri, la pregunta és molt senzilla, que és després de més de dos anys de funcionament de l'oficina de Benestar Social de Ripoll, quins han estat els criteris per donar subvencions a les entitats del Ripollès.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no hi ha una normativa i uns criteris diferents de les oficines de Benestar Social, i encara menys d'una oficina de Benestar Social en relació amb el que diu la normativa general per a tota l'actuació del Departament. Em remeto, per exemple, a l'ordre de convocatòria del *Diari Oficial de la Generalitat*, el 21 de desembre del 94, que en el seu article tercer diu que «són requisits les entitats...» —bé, no em donarà temps, i, per tant...— «a part d'estar legalment constituïdes, desenvolupar actuacions considerades...», etcètera. Aquí jo li demano que ho llegeixi. Aquestes són les condicions que han de complir tant la Direcció General d'Acció Cívica, de la qual depèn l'oficina de Ripoll, com qualsevol altre servei de l'esmentada Direcció General, de cara a aconseguir aquests criteris. Ara bé, jo li he de dir que, per altra banda, tampoc es fa, després de veure que la petició compleix aquests requisits, tampoc es fa cap pagament sense prèvia justificació, i hi ha previst el seguiment i control que, realment, el que s'ha compromès, aleshores es faci. Per tant, a mi em sembla que estan donades les garanties de cara que no es pugui actuar realment des d'un punt de vista subjectiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, jo agraeixo la seva explicació i el voldria creure, perquè evidentment és un membre del Govern de Catalunya, però li asseguro que cada vegada m'és més difícil. Miri, li posaré un exemple. Vostè sap que el responsable de l'oficina de Benestar Social és el responsable de Convergència al Ripollès. Això és obvi i és públic i notori. Aquest senyor va fer unes manifestacions, l'any 93, dient que per a ell els municipis objectius de Convergència eren Ripoll i Campdevànol. Estupend, totalment lícit, i em penso que està bé dintre de la dialèctica, doncs, partidista.

Ara bé, la pregunta que jo li faig, senyor conseller —sap a quins municipis del Ripollès s'han donat únicament subvencions l'any 93?—, me la pot contestar, aquesta pregunta? Jo la hi contestaré. Li vaig fer una pregunta, i els únics municipis del Ripollès a qui s'han donat subvencions han set Ripoll i Campdevànol, cap més; o sigui, no el 90%: cap més. És clar, després, a partir d'aquí, jo voldria saber on acaba la funció de responsable de Convergència al Ripollès i on comença la funció de funcionari de la Generalitat. Perquè, és clar, evidentment, aquí hi ha un problema greu; vostè pot explicar-me el mateix, el que vulgui, però aquí, aquella cita bíblica que diu que «pels seus actes els coneixereu», jo em penso que aquí la podem aplicar totalment.

Miri, jo el que em penso és que al final ens veurem en l'obligació que, de la mateixa manera que hi ha una objecció fiscal per a algunes coses que fan algunes associacions particulars, també ho haurem de fer els ciutadans de Catalunya per dir: «Escolti, tot el que es decideixi amb aquesta objectivitat que diu l'article 103 de la Constitució, d'acord; però tot el que es faci en nom d'un partit amb diners de tots, crec que no està ben fet.»

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies. Miri, si vostè vol aquesta pregunta des d'un punt de vista detallat, l'hauria de formular jo..., aquí no tinc totes les dades, però, per les dades que jo tinc d'algunes subvencions que s'han donat, jo veig que no és cert el que vostè ha esmentat; en tot cas, no té la informació completa. Per exemple, de Camprodon, aquí tinc l'Associació dels Sants Misteris de Camprodon, que, per exemple, perquè vegi vostè com de lluny del partidisme està, el president és un regidor del seu grup municipal a l'Ajuntament. I també hi ha la Coral de Camprodon, etcètera. Per tant, no són només les dos localitats que vostè ha dit; aquí n'hi ha alguna altra que aleshores ara, per no..., no m'ha donat temps a repassar-ho. Per tant, no és cert que només es donin a les dos entitats.

Si aquesta persona..., vostè sap que en una ocasió es va fer un expedient informatiu que no va donar, doncs, cap resultat; si realment hi han elements pels quals això s'hagi

d'analitzar, ja m'ho farà saber. Aquesta persona, com qualsevol altra, és lliure de poder fer, de poder tenir les activitats privades que cregui oportú; del que no és lliure és d'actuar i d'utilitzar el seu càrrec públic en funció de cap criteri partidista, i això és el que es va demostrar amb l'expedient informatiu que es va obrir al seu dia. Si hi ha elements nous, jo li agrairé que me'ls faci conèixer.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Piella demana per parlar.*) Sí, el senyor Piella, per què demana la paraula?

El Sr. PIELLA: Sí, per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: Contradiccions?

El Sr. PIELLA: Sí, del senyor conseller. Una de dues: o bé el senyor conseller falta a la veritat avui, o el senyor conseller va faltar a la veritat quan em va contestar la pregunta de registre 17203, en què em diu que els únics pobles que es van donar subvencions van ser Ripoll i Campdevànol. O sigui, o avui o l'altre dia; un dels dos dies no és veritat.

El Sr. PRESIDENT: Ja formularà la pertinent pregunta el senyor Piella, perquè en aquest moment, evidentment, no hi ha tràmit possible; no hi ha re-pregunta.

Preguntes acumulades relatives als estudis de Ciències Ambientals impartits a la Universitat Autònoma de Barcelona

La pregunta sobre el motiu pel qual els estudis de ciències ambientals impartits en la Universitat Autònoma de Barcelona no estan homologats, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

El Sr. CADEVALL: En aquest cas, si em permet el senyor president, sí que acumularia la cinquena i la sisena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Bé, en primer lloc i per començar, voldria expressar el desig de recuperació de la convalescència del senyor Laporte, anterior comissionat d'Universitats, i el desig d'èxit al nou comissionat d'Universitats, senyor Albaigés, i dir, com altres vegades, que lamento no poder-ho expressar personalment, perquè ens temem que la figura del comissionat és una illa perduda en l'oceà de Presidència, i en aquest cas —i això lliga molt directament amb la pregunta— «perduda» ho dic en un sentit literal perquè els seus pressupostos han quedat congelats aquest any, com si se n'haguessin oblidat.

Probablement em contestarà el senyor conseller de Cultura, i li voldria expressar que tant la Universitat Autònoma com la Universitat de Girona —la Universitat de Girona no figura literalment en la pregunta, però és el mateix problema i probablement obeeix als mateixos criteris— imparteixen una llicenciatura en Ciències Ambientals, però aquesta llicenciatura és només una titulació pròpia d'aquestes universitats. M'han informat que actualment estan aprovades les directrius bàsiques que permeten convertir-ho en titulació oficial amb reconeixement professional.

Resulta que tant les universitats com els estudiants han formulat la petició que siguin incorporades a la programació de Catalunya i que puguin seguir estudis oficials a partir d'ara. Això tindria dos avantatges: el primer, obtenir la validesa oficial del títol, molt important en una matèria com Ciències Ambientals, que pot tenir intervencions i competències professionals, no només, diguem-ne, acreditar un nivell acadèmic; i, en segon lloc, perquè els estudis propis —com sap el senyor conseller— tenen un preu superior, ja que no tenen una subvenció de la Generalitat, del Comissionat, per impartir-los i, per tant, ho han de pagar els alumnes amb la seva matrícula.

Hi ha hagut un sentiment d'alarma a les universitats perquè l'anterior comissionat va fer diverses declaracions, entre altres davant de la Comissió de Cultura d'aquest Parlament, que no crearia cap nova carrera el curs 95-96. Aquest ens sembla un criteri discutible, en general, però, fins i tot si fos aquest el cas —ara no hi ha temps en aquesta pregunta de discutir això—, ens sembla que els estudis de medi ambient que ja s'estan realitzant haurien de ser una excepció. Jo confio que des que es van fer aquestes declaracions el Consell Executiu hagi canviat de criteri i el senyor conseller em pugui donar notícies positives, i, per tant, les preguntes formulades són: per què no han estat homologats els estudis de Ciències Ambientals i quins criteris hi ha per a la programació del curs que ve?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, com el senyor Cadevall explica molt bé, la Universitat Autònoma de Barcelona i la Universitat de Girona, en ús de les seves pròpies atribucions que li atorga la Llei de reforma universitària, van establir aquests programes d'estudis ambientals. Quan la Universitat ho fa, el títol que atorga és un títol universitari, i aquest títol no té convalidació oficial. El possible exercici professional depèn de la credibilitat de les universitats —credibilitat alta en aquest sentit—, i així s'ha exercit durant tots aquests anys; hi han hagut aquests estudiants —em penso que són vuitanta-vuit a l'Autònoma i vuitanta a la de Girona— que cursen aquests estudis de Ciències Ambientals.

Per atorgar-li validesa oficial, cal que el Govern aprovi les directrius generals, i així va ser. El Govern de l'Estat, a finals de l'any 1994, va aprovar les directrius generals pròpies dels plans d'estudis conduents a la titulació oficial del llicenciat en Ciències Ambientals.

Un cop aprovada aquesta disposició, les universitats, d'acord amb l'Administració educativa catalana, poden procedir al tràmit legal d'homologar el seus plans d'estudi davant de l'Administració central. Aquest és un tràmit que cal fer, i la validesa dels estudis realitzats fins avui i els que calgui fer dependran de la coincidència entre els crèdits cursats durant els estudis realitzats i els que es determinin com a conseqüència d'aquestes orientacions generals. En el cas que hi hagués una gran coincidència, es tindrien homologats

els mateixos estudis; si no hi hagués coincidència, haurien d'obtenir els crèdits troncal obligatoris que no haguessin cursat.

Com va dir el mateix comissionat d'Universitats, és intenció i és voluntat del Govern de la Generalitat que aquests estudis s'imparteixin com a estudis reglats a les universitats catalanes; per tant, que hi hagi..., té previst, per tant, una homologació. Una vegada estigui homologat, té previst assumir aquests estudis pel que fa referència..., com a estudis oficials. És sobre aquesta base que el Comissionat ha actuat, i en aquest sentit, un cop s'hagin fet aquestes homologacions, inclourem una proposta per tal que el Govern pugui..., el Govern de la Generalitat implantí aquests ensenyaments oficials i autoritzi l'inici de les seves activitats docents com a títols oficials. Per tant, hi ha voluntat d'assumir-los en el moment que s'hagin complert aquests tràmits.

De totes maneres, li voldria recordar al senyor diputat que la Generalitat ha subvencionat, el Departament de Medi Ambient ha subvencionat aquests estudis, i, per tant, el cost dels alumnes ha sigut inferior al que hauria costat si no hi hagués hagut aquella subvenció del Departament de Medi Ambient.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Cadevall pot repreguntar.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies. Senyor conseller, li agraeixo de veritat la seva resposta, encara que em penso que li falta precisió, perquè hi ha un element positiu i un element que podria indicar fins i tot un canvi de criteri respecte al que havia dit el comissionat de cap carrera nova el curs 95-96. El fet que digui que han estat subvencionats —que jo ho reconec— pel Departament de Medi Ambient és una raó més per dir: «Tirem endavant aquest tema; la mateixa Administració reconeix que és necessari.»

El senyor conseller ha dit que hi havia una credibilitat alta de les universitats en aquests títols. Jo no negaré pas això, però el que faig constar és que es tracta d'uns estudis que —com he dit— tenen moltes implicacions professionals; per exemple, poden signar un informe d'impacte ambiental o no el poden signar? Per tant, aquí es mouen molts interessos professionals i, per tant, és urgentíssima l'homologació.

Dic que em sembla positiva la resposta del senyor conseller perquè en principi diu que sí, que és voluntat del Comissionat i del Govern homologar aquests estudis, i aquest aspecte em sembla totalment positiu. Ara, a mi m'agradaria que el senyor conseller pogués concretar que això seria ja per al curs 95-96, perquè en les seves paraules hi ha hagut una explicació que és certa —no diré que sigui equivocada— però que és ambigua. És a dir, per exemple, la Universitat Pompeu Fabra i tots els estudis de nova creació, mentre es fa el tràmit d'homologació, és a dir, mentre la universitat presenta el seu pla d'estudis al Consejo de Universidades, es comença ja a impartir, es reben alumnes ja amb la promesa, amb la perspectiva que tindran una titulació oficial i el Departament —abans d'Ensenyament, ara el Comissionat— atorga la seva subvenció i la matrícula es cobra ja com si fossin

tots els estudis oficials. Això ho han fet les universitats ja creades amb els nous plans d'estudi i això ho han fet les universitats de nova creació, com ara la universitat Pompeu Fabra, o ho farà la UOC l'any vinent, que no esperarà pas a tenir l'homologació del Consejo de Universidades per cobrar al matrícula estàndard i per dir que farà uns estudis homologats, sinó que anuncien que faran els estudis homologats l'any 95-96, amb la previsió que, com que la Universitat plantejarà un pla d'estudis correcte, que s'atengui a la normativa de les directrius bàsiques, doncs, serà indefectiblement homologat pel Consejo de Universidades, perquè aquest l'únic que pot fer és detectar si es recullen aquestes directrius bàsiques; no pot interferir en l'autonomia universitària en allò que no siguin les directrius bàsiques.

Per tant, si el senyor conseller pogués concretar que això serà per al curs 95-96, jo quedaria del tot satisfet, i les universitats em penso que encara més, perquè aquesta és l'única concreció que falta.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. Senyor conseller, pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Jo em penso que —com diu el senyor diputat— són tres qüestions completament diferents: una, el programa d'estudis de cada universitat; l'altra és l'homologació d'aquests estudis, i la tercera seria la data en què ens poguéssim comprometre a iniciar l'homologació d'aquests estudis.

Quant a la primera, el mateix senyor diputat s'hi referia: hi ha universitats que tenen compromesos uns plans d'estudi i, quan aquests s'inicien, sigui de la forma que s'inicien, la Generalitat assumeix aquest aspecte. En aquest cas, que és una iniciativa de les mateixes universitats, el que sí que està clar és el desig, la voluntat del Comissionat que aquells estudis s'imparteixin com a estudis reglats a les universitats catalanes i en conseqüència tingui previst assumir el seu finançament públic; una altra cosa és la data en què tot aquest tràmit estigui realitzat i es pugui iniciar. En aquest sentit jo no li puc precisar exactament la data en què això es podria fer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els programes del Servei Públic Català de Col·locació específics per a garantir que la potencialitat laboral de les dones no es vegi afectada per criteris sexistes

La següent pregunta, sobre els programes del Servei Públic Català de Col·locació específics per a garantir que la potencialitat laboral de les dones no es vegi afectada per criteris sexistes, que formularà la diputada senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta pregunta que bé ha anunciat el president del Parlament té una clara intenció de tenir més coneixements a l'hora de fer una proposta, que, segons la rèplica que ens faci el senyor conseller, miraríem de fer una proposició no de llei posteriorment.

En principi salutem, el Grup Socialita, la creació del Servei Català de Col·locació. És a dir, és evident que tenim una nova eina, que ha estat consensuada entre els sindicats i la Generalitat i els representants empresarials, les organitzacions més representatives; per tant, com deia, salutem aquest nou servei i creiem que ha de complir —valgui la redundància— un servei positiu per a la societat. Evidentment, ha de funcionar amb plena transparència, atès que del que es tracta és de fer d'intermediari entre l'oferta i la demanda en el mercat de treball, i, per tant, ha de treballar amb plena transparència i que així sigui vist pel conjunt dels ciutadans.

Ara, volia remarcar un fet: es de domini públic i estadístic que la tendència a la contractació de les dones ha estat històricament més baixa que la tendència a la contractació dels homes. Aquest fet s'accentua, també històricament, en moments de crisi. Quan hi ha moments de crisi les dones, el treball de les dones repercuteix i, per tant, les dones es queden al carrer, es queden sense ocupació. Això són els fets tendencials que s'han donat històricament. Ara estem en un moment, jo crec, més positiu, en què la premsa ha reflectit darrerament que estadísticament es contracten més dones i que alhora també hi ha més dones empresàries, amb capacitat, que s'autonomitzen i munten i organitzen les seves pròpies empreses.

Per tant, jo, el que els voldria preguntar és com han previst vostès que aquesta tendència històrica, aquesta inèrcia a la subcontractació de les dones es pugui superar a partir d'aquest servei de contractació, d'intermediació per a la contractació, i la pregunta, ja els ho deia, anava en aquest sentit i, alhora, demanar-los que vostès actuïn o que posin mesures de discriminació positiva, perquè, en el moment de sortida de la crisi, en el moment de reactivació econòmica, les dones puguin accedir en igualtat de condicions al mercat de treball i no es trobin discriminades per raons sexistes, estereotipades i, per tant, des de l'Administració, malgrat que s'ha de fer aquesta intermediació, també s'ha de vetllar perquè la dona no estigui marginada en aquest procés de col·locació en el mercat de treball.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora. Senyor conseller de Treball, té la paraula per contestar la pregunta.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres i Bochaca): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre senyora diputada, miri, les actuacions del Departament de Treball quant a la temàtica de la inserció de la dona en el món del treball s'inspiren en el principi d'igualtat d'oportunitats home i dona i, a més, això sota un punt de vista d'integració.

Aquest mateix principi l'hem aplicat, hem intentat aplicar-lo, l'aplicarem al Servei Català de Col·locació, que, com vostè deia, la finalitat és fer intermediació en el mercat de treball i, per tant, trobar per a les ofertes de les empreses, les candidatures —dic les candidatures, candidats o candidates— més escaients. I això, en principi, es fa, el plantejament és sota els criteris d'especialitats, d'especialització, sigui per la

formació de la persona que aspira a un lloc de treball, sigui per la seva experiència professional. O sigui, per tant, el criteri rigorós és el d'especialitat. En el seu defecte, en tot cas, la pertinença a un col·lectiu determinat; hi ha col·lectius determinats, amb unes característiques determinades, disminuïts, etcètera, majors de tals edats, menors de tals edats i tal, però no, mai, sota criteris sexistes, en funció del sexe.

Malgrat tot, permeti'm advertir-li que el Servei Català de Col·locació en aquesta tasca d'intermediació el que fa és buscar les candidatures més escaients, però que en últim terme, sempre, en l'Inem, en qualsevol empresa de col·locació privada que hi pogués haver, sempre és l'empresari el qui en últim cas fa l'elecció definitiva entre els seleccionats. Per tant, la responsabilitat, la decisió última —i a més és lògic que funcioni així— és de l'empresari, el qui contracta la persona. Per tant, aquí, l'Administració, la Generalitat no poden..., en l'última decisió, sí en la presentació dels candidats, que, ja ho dic, no tindran en compte cap criteri de selectivitat en funció del sexe.

Permeti'm, perquè vostè hi ha posat l'accent, què fem, què estem fent per acomboiar, facilitar la integració de les dones? Doncs, això és important, perquè hi hagi candidats escaients, que siguin preparats perquè puguin ser candidats. I en aquest sentit, dir-li que el nostre comportament és que la incorporació de la dona es faci mitjançant criteris generals, al màxim, en tot el procés de formació, que és el que dóna els criteris de professionalitat que després donaran les candidatures. En aquest sentit li puc dir que, amb caràcter general, el 50% de les dones, més o menys, constitueixen els alumnes de tots els cursos de formació ocupacional; per tant, el procés de preparació d'avui dia de la dona està pràcticament en paritat. Però, a més, en funció que és un col·lectiu històricament discriminat, i encara que es va a menys —jo estic d'acord amb vostè que va millorant la situació—, encara subsisteix, es fan accions específiques de discriminació positiva. En aquest sentit...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Gràcies, senyor president.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'Any europeu del conductor jove*

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, que és sobre l'Any europeu del conductor jove, que formula el diputat senyor Campuzano. Té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. És evident que una de les problemàtiques que afecten més la gent jove és la dels accidents de trànsit, i que preocupen no només la gent jove, sinó que preocupen el conjunt de les administracions i l'opinió pública. I també és evident que els últims anys en el nostre país hem viscut una disminució del nombre d'accidents i del nombre de morts afectat en aquest col·lectiu. De tota manera aquesta continua essent una pro-

blemàtica —hi insisteixo— important. En aquest sentit, la Unió Europea va declarar l'any 1995 l'Any europeu del conductor jove. Aleshores ens agradaria saber quines previsions té el Govern de la Generalitat per tal de tirar endavant activitats o actuacions en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Xavier Pomés i Abella): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, la Unió Europea ha decretat que l'any 1995 serà l'Any del conductor jove, per dues raons: els problemes específics, que deia vostè, i entre altres, una cosa molt important, que s'ha de tenir en compte, que és la principal causa de mortaldat entre la gent entre quinze i trenta-cinc anys. Aquest jo diria que és l'aspecte més bàsic d'aquesta campanya que es vol endegar.

Per tant, hi haurà un tractament monogràfic a tots els països de la Unió, als dotze països de la Unió Europea, i, evidentment, la Generalitat de Catalunya també s'ha incorporat a aquesta iniciativa. Nosaltres partirem d'un missatge genèric, mitjançant l'Institut Català de Seguretat Viària, en el qual es tracta de fomentar l'actitud de prudència, respecte, solidaritat envers els altres conductors. Després hi haurien uns missatges més específics en tres àrees concretes o temàtiques: la introducció al trànsit i la conducció de vehicles a motor, que englobaria l'educació viària de vianants, de ciclistes, de conductors de ciclomotors; hi hauria un segon missatge sobre prevenció de riscos. El tema d'assegurances obligatòries, consells d'autoprotecció, sobretot el casc, com a risc d'integritat física, i, evidentment, la moderació de la velocitat i dels factors de risc com la ingesta d'alcohol, el tractament diferenciat de la conducció a les nits de cap de setmana.

Concretant una mica més aquests tres aspectes, la campanya tindria durant cada un dels mesos de l'any 95 un tractament específic. El gener ja es va començar amb un espot del Tricicle, que suposo que vostès hauran vist, amb el de «Cuida't i pensa en els altres»; un dia d'aquests està prevista la presentació del llibre blanc *Beure, viure i conviure*. Per ara, aquest mes de març, el missatge seria «Conduir i conduir-se»; cada mes té un missatge específic, el de l'abril seria «Ciclomotors i motocicletes»; el maig, «Conducció tranquil·la»; el juny, «Vehicle assegurat, conductor segur»; el juliol hi hauria una temàtica de joves i grans, «La família...», i l'agost, que és un mes en què es dóna una major incidència de ciclistes a les carreteres, es posaria l'accent en la seguretat d'aquests i la relació dels conductors de vehicles, com ja vaig explicar el Ple passat responnent una pregunta del diputat senyor Jaume Rodri. El mes de setembre el missatge seria «El vehicle sempre a punt»; l'octubre, «Autoprotecció, vehicle segur» i el novembre se centraria en un altre factor important, que és el vianant, no? El desembre tanca-riem tot el procés fent una recapitulació d'aquesta campanya específica i, després, també, buscant de presentar-ne les conclusions en roda de premsa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Campuzano pot repreguntar, si ho desitja.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, dir només que agraïm aquesta informació i esperem que, evidentment, el treball en l'àmbit de l'educació viària continuï també els propers anys i que l'experiència que ens pot donar aquest Any europeu del jove conductor permeti al conjunt de la Generalitat continuar treballant en aquesta qüestió. Les referències que ha fet vostè, senyor conseller, situant aquest element com a primera causa de la mortaldat de la gent jove, crec que ens obliga a tots, les administracions, l'opinió pública, també el Parlament de Catalunya, a fer un seguiment molt específic d'aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano.

*Preguntes acumulades relatives al procediment
de les preguntes parlamentàries*

La següent pregunta és sobre la possibilitat d'impartir un curs de formació dirigit a diputats i suposo que a diputades i membres del Govern sobre les normes que s'han d'utilitzar per formular i respondre les preguntes parlamentàries, presentada pel diputat senyor Julio Ariza Irigoyen.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president. Li confirmo que és «diputats i diputades», efectivament. Senyor president, amb el seu permís acumularia la pregunta 10 amb la 20.

El Sr. PRESIDENT: Bé. El senyor conseller està disposat a contestar la 20, també? (*Pausa.*) Doncs, pot agrupar-les.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Interessa saber a aquest diputat, interessa conèixer si l'honorable conseller de Benestar Social ha realitzat algun curs o ha seguit algun programa de formació que l'habiliti especialment per qualificar la formació i la informació de què gaudeixen els diputats del Parlament de Catalunya per formular preguntes parlamentàries, i si té previst dissenyar i impartir algun curs de formació dirigit als diputats i diputades i als membres del Consell Executiu sobre les normes que s'han d'utilitzar per formular i respondre les preguntes parlamentàries i, fins i tot, senyor conseller, les normes de cortesia. Aquest és el contingut de les preguntes, senyor conseller, i vull manifestar-li que aquestes preguntes no són fetes per menysprear ningú: són, senzillament, fetes davant les respostes del senyor conseller, que donaven a entendre que, en la concepció política del conseller Comas, el sol fet de preguntar és ofendre'l.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Senyor conseller Comas, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo lamento que una expressió d'una resposta meva, doncs, li hagi pogut semblar inadequada; no tindria cap inconvenient

a donar-hi una altra redacció i, si ho hagués sabut, la hi hauria donat, perquè ho lamento, i si això l'ha molestat, li demano disculpes, perquè no ha estat mai el meu ànim, de molestar-lo. A vostè i a ningú –a vostè i a ningú. Vostè em va fer unes preguntes sobre si teníem un cens de persones disminuïdes, que és un cens que fa molts anys que la Generalitat té, perquè vostè ja sap que la valoració de qualsevol..., per cobrar qualsevol prestació, qualsevol persona disminuïda, necessita ser valorat pels CAD, i, per tant, a partir d'aquest moment queda la persona realment en un cens, no? Per tant, jo admeto que hauria pogut dir que potser no tenia vostè tota la informació sobre aquesta qüestió, potser hauria pogut dir-ho d'una altra manera i, per tant, doncs, lamento que una expressió que crec que no era incorrecta –crec que no era incorrecta–, que admeto que li pogués molestar, doncs, aleshores, ho lamento i li demano disculpes si això l'ha molestat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ariza?

El Sr. ARIZA: Moltes gràcies, senyor president. Accepto les excuses, les disculpes del senyor conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la campanya
«Entre tots, millor»*

Pregunta següent, sobre la campanya «Entre tots, millor», presentada per la diputada senyora Imma Mayol. Té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Des de finals del gener del 95, la Generalitat de Catalunya està realitzant una campanya institucional amb l'eslògan –fa referència a la seva acció de Govern– «Entre tots, millor». Vostès segur que l'han vist per televisió, han sentit falques...

En aquests moments continua aquesta campanya, ha anat tenint diferents fases, ara diu: «Entre tots obrim Catalunya al món». La pregunta concreta seria: per quin motiu aquesta campanya publicitària obvia l'existència de les dones i, per tant, no hi fa cap referència explícita?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyora Mayol, li puc assegurar que no és ni voluntat del Govern ni d'aquest conseller i estic segur que ni d'aquest Parlament obviar les dones en cap tipus de campanya i en cap tipus d'actuació ni de gestió de Govern. És una preocupació que tenim tots i que compartim.

En aquesta campanya tampoc s'ha intentat d'obviar-les. Tant és així que un dels aspectes concrets de la campanya fa referència a un aspecte sobre la igualtat entre home i dona. Per tant, aquesta especial preocupació es reflecteix també en els mateixos àmbits temàtics de la campanya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol vol repreguntar?

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Miri, senyor conseller, precisament el que jo li volia dir és que el sùmmum de la contradicció és que una falca publicitària que s'emet per ràdio fa referència a l'important que ha estat la situació de les dones a Catalunya, a l'evolució d'aquestes dones, la seva aportació al món públic i acaba dient: «Entre tots, millor». És clar, això és el sùmmum de la contradicció.

Miri, vostè, en una resposta a una interpellació que li van formular la senyora Martí i el senyor Bargalló, deia textualment: «L'Administració podem ajudar molt a posar les eines que tenen al seu abast per solucionar aquests problemes.» Deia: «Un dels objectius que es proposa el Govern» —i potser en això vostès volien sentir-nos-ho repetir— «és promoure precisament l'abolició de l'ús sexista de la llengua, atès que la llengua és el mitjà de transmissió d'un substrat ideològic discriminatori.» Paraules textuales.

Per altra banda, a banda de les paraules, hi ha una moció aprovada per unanimitat que diu: «El Parlament de Catalunya recomana a l'Institut d'Estudis Catalans que en l'elaboració del Diccionari» —etcètera— «no accepti cap discriminació per raó de sexe o bé que reflecteixi una visió del món androcèntrica.» Afegeix la moció: «Promoure l'ús, en la mesura possible, d'un llenguatge no sexista que tingui en compte la presència, la situació i el paper de la dona en la societat.»

És clar, l'exemple d'aquesta campanya, senyor conseller, és l'exemple típic, l'exemple paradigmàtic d'un llenguatge androcèntric, que és diferent d'un llenguatge sexista, i crec que hem de posar l'èmfasi en això. Un llenguatge sexista és aquell que discrimina, és aquell que menysprea; un llenguatge androcèntric és aquell que reflecteix una visió del món en què el que han fet els homes és el que ha fet la humanitat. Un exemple paradigmàtic és quan es va aconseguir el vot dels homes, que es va dir: «S'ha aconseguit el sufragi universal», és increïble, no? Doncs, vostès fan això; obvien en el seu llenguatge l'existència de les dones i és la millor manera de no reconèixer la seva contribució a la societat.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Simplement, senyor president, per demanar que rectifiquin aquesta campanya.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: No, no, no. Li puc assegurar que no desitgem obviar de cap manera la presència de les dones, ni tan sols utilitzar un llenguatge androcèntric.

En alguns dels textos que jo estava recollint..., en molts és molt difícil. Vostè es refereix, suposo, al text genèric de la campanya, però per exemple aquí fa referència al cas dels disminuïts: «Tots els nens i les nenes de la classe l'estimem molt»; aquí també parla d'«homes i dones». En molts dels textos es fa referència a uns i els altres.

De totes maneres, tinc la convicció que, en aquesta campanya, en l'aspecte genèric el llenguatge publicitari i el cos-

tum algunes vegades obvien aquesta sensació que té la senyora. De totes maneres, jo crec que hem de fer entre tots un esforç i crec que val la pena que ho tinguem present.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris del Departament de Benestar Social pel que fa a la contractació de personal

Passem a la següent pregunta, sobre els criteris del Departament de Benestar Social pel que fa a la contractació de personal, que formula el diputat senyor Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, hem vist amb preocupació alguns articles a mitjans de comunicació que han insinuat que en el seu Departament hi treballen persones vinculades familiarment a alts càrrecs del Govern i que hi treballen amb una densitat superior que en altres departaments. Entre elles, l'esposa d'un conseller; la senyora Dolors Jofre, esposa del secretari general de Presidència, senyor Joaquim Pujol i Figa; la senyora Mercè Riera, mare de la senyora Mercè Gironès i consagra del president de la Generalitat. I per tant la nostra pregunta és molt concreta: vol saber si els criteris de contractació d'aquestes persones i de l'accés als seus llocs de treball han estat els adients, han estat els correctes, si les relacions i els horaris laborals són els normals i els habituals d'aquestes persones que ocupen aquests càrrecs i si el senyor conseller considera normal aquesta densitat de familiars al seu Departament, cosa que no passa en els altres.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Senyor conseller Comas, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Els criteris de contractació són els mateixos que regeixen per a tota la Generalitat i ja que vostè ha posat tres coses concretes li diré que la primera, la senyora Dolors Jofre, esposa del secretari general de Presidència, és funcionària des de l'any 1978, funcionària del Cos Titular Superior d'Escoles de Serveis Especials, de servei de recuperació de minusvàlids físics i psíquics, Sedem, del Ministerio de Sanidad y Seguridad Social, que va ser transferida per la Generalitat en el Decret de l'any 81. Per tant, és funcionària a tots els aspectes, i per tant no hi ha res a dir.

Quant a la senyora Mercè Riera, ha col·laborat de manera voluntària en l'organització de diferents actes i activitats relacionades amb el Pla integral de la gent gran i el Congrés Nacional de la Gent Gran, i en el IV Eurofòrum, però no ha estat mai contractada pel Departament de Benestar Social.

I quant a la senyora Maria José Aparicio y Salamanca, té un contracte laboral temporal, va entrar per suplir la senyora Rosa Llor Serra per baixa de maternitat i actualment, des de l'1 de setembre del 94, és funcionària interina del Cos Superior d'Administració de la Generalitat de Catalunya, i les

funcions que realitza són les pròpies del seu lloc de treball i ha estat escollida segons el que determina la normativa al respecte.

Jo crec que vostè encara es queda curt, perquè encara n'hi treballen més, de parents d'alts càrrecs. Per exemple, ha treballat durant molt de temps al Departament de Benestar Social l'esposa del que avui és director general de la Guàrdia Civil i governador civil de Barcelona; hi treballa un membre de la família d'un diputat de vostès, que s'asseu normalment en aquest primer banc de darrere meu. Per tant, nosaltres no fem discriminació en funció de càrrecs, sinó que la gent que treballa al Departament, tot està en funció del que diuen les normes legals al respecte i no tenim pas per què discriminar ningú.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran vol repreguntar?

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor conseller. M'ha tranquil·litzat molt.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals s'estudia i es negocia el transvasament del Roine a Catalunya

Passem a la pregunta següent, que serà la darrera d'aquest Ple, que és sobre les raons per les quals s'estudia i es negocia el transvasament del Roine a Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és molt curta i molt breu: preguntar al Consell Executiu quines són les raons per les quals s'estudia i es negocia o es negocia el transvasament d'aigua del Roine i si s'ha signat el conveni per estudiar aquest transvasament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): President, senyores i senyors diputats, senyora diputada, com vostès saben, el Pla hidrològic de les conques internes de Catalunya preveu uns possibles dèficits a la zona centre de l'ordre dels 400 hectòmetres/any per a l'any 2012, dèficit que ja es pot començar a produir l'any 2002. La solució d'aquests dèficits es proposarà definitivament a través del Plan Hidrológico Nacional, però creiem que des de Catalunya seria imprudent no estudiar totes les possibles alternatives que puguin donar solució a la problemàtica expressada. És en aquest sentit que, entre aquestes solucions, cal destacar especialment les mesures i esforços de racionalització i estalvi en els diferents usos de l'aigua que s'està fent des del Govern a iniciativa del Govern de la Generalitat. Si aquests no fossin suficients podria ser necessària l'aportació d'aigua d'altres conques.

La Companyia Nacional del Bas-Rhône-Languedoc és una entitat pública que gestiona un canal que porta l'aigua des del Roine fins a Montpeller i que té la possibilitat d'estendre la seva aportació d'aigües per a la Catalunya del Nord i un cop arribat al Pirineu enviar els cabals a la zona deficitària de Catalunya.

Atès que és una actuació interregional en el marc de la Comunitat Econòmica Europea, s'ha proposat un estudi de viabilitat que estudiarà des del punt de vista tècnic, econòmic, jurídic i institucional totes les possibilitats de tirar endavant aquest projecte. L'estudi de viabilitat té un pressupost de 62,5 milions de pessetes i per tal de finançar l'estudi s'ha aconseguit una aportació de la Unió Europea de 31.200.000 pessetes; pel que fa a la resta s'ha arribat a un acord amb la Companyia Nacional del Bas-Rhône, la qual aportarà 15.600.000 pessetes, i la resta, 15.600.000 pessetes, anirà a càrrec de la Junta d'Aigües de Catalunya.

Cal dir que no s'està negociant cap transvasament, sinó que únicament s'està estudiant l'estudi de viabilitat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. Agraïm la informació que ens acaba de donar l'honorable conseller, però en tot cas fer unes matisacions.

Pensem nosaltres que estudiar sempre està bé, i més per a aquells qui en saben poc o en sabem poc, però és evident que vostès no creuen en la planificació ni en els organismes que tenen creats per debatre i resoldre la problemàtica dels temes relatius a l'aigua. Els mencionaré molt ràpidament: Comissió d'Estudi del Pla de les Conques Internes, mai s'ha parlat d'aquest tema; Pla territorial, no diu res; Ens d'Abastament d'Aigua, on s'hauria de tractar a bastament aquest tema, mai s'ha parlat d'encarregar aquest estudi; Junta d'Aigües, tampoc. Vostès creuen, senyors del Govern, estrictament en la pirotècnia de la distracció i nosaltres volem manifestar el menysteniment que té el Govern cap als representants nostres en aquests quatre organismes que li acabo de mencionar.

I tampoc nosaltres entenem que no s'han avaluat els pros i els contres d'aquest tema, que suposa, en primer lloc, una relació internacional no gens fàcil i una adquisició d'aigua que amb l'ús l'aigua no es consumeix, sinó que a diferència d'altres qüestions o altres serveis que es poden comprar, com l'energia, que desapareix amb el consum, l'aigua no i pot provocar desequilibris mediambientals que suposo que potser el Govern avalua diferents per al delta del Roine que per al delta de l'Ebre. En qualsevol cas, aquests desequilibris mediambientals són problemàtics i són problemàtics en la relació internacional. Totes aquestes qüestions fan pensar, ens fan pensar, per tant, que aquest estudi potser més que obeir a interessos mediambientals i de país podria obeir a interessos estrictament de mercat.

I nosaltres només voldríem insistir sobretot en la qüestió del menysteniment dels nostres representants, dels represen-

tants de totes les forces polítiques, als quatre òrgans creats estrictament per debatre els temes de la problemàtica de l'aigua. En cap d'ells s'ha posat de manifest aquesta qüestió i aquest és l'aspecte que més voldríem ressaltar d'aquest tema.

Deixin, senyors del Govern, de fer pirotècnia de la distracció.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Martí, se li ha acabat el temps, i al senyor conseller li queden vint-i-tres segons per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, el que és claríssim és que la conca del Rhône que vostè comenta és una conca del riu més important del nord mediterrani, amb 600 metres cúbics per segon l'any normal i 300 metres cúbics i, per tant, hi ha unes possibilitats que s'estan estudiant i quan estiguin manifestades en aquest sentit, de l'estudi que encarregarem directament per parlar d'aquest tema se'n donarà, evidentment, compte a tots els òrgans als quals s'ha de donar compte, com vostè comentava, amb alguns dels quals ja s'ha comentat de forma explícita aquest tipus de treball i, per tant, en el seu moment oportú se'n farà la disposició i l'anàlisi exacta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental

Passem al setè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei d'avaluació de l'impacte ambiental, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Decret 114/88, de 7 d'abril, d'avaluació d'impacte ambiental del Govern de la Generalitat, signat pel president i pels aleshores consellers de Governació, de Cultura, de Sanitat i Serveis Socials, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el d'Indústria i Energia, fa una referència explícita als programes d'acció de les comunitats europees, que estableixen el principi que «la millor política del medi ambient» —i cito textualment— «consisteix a evitar des del seu origen l'aparició de contaminacions i d'altres efectes negatius més que combatre ulteriorment els seus efectes». Fruit, per tant, de la Directiva 85/337 europea i de l'aplicació del Reial decret llei 1302/86, de 28 de juny, així com de l'obligatorietat d'adaptar el Govern de la Generalitat a aquestes normatives es va elaborar aquest Decret 114, en què es contemplava l'obligatorietat dels estudis d'avaluació d'impacte ambiental pràcticament als mateixos aspectes mínims que obliga la directiva i que fixava també la legislació estatal.

Fa pocs dies sortia un informe de la Unió Europea respecte al control de l'aplicació de la Directiva als estats membres i ens donava una nota molt baixa a l'Estat espa-

nyol i molt concretament a Catalunya en el tema del control de les avaluacions d'impacte ambiental, i no cal que tinguem com a referència l'avaluació per part de la Unió Europea, sinó que també directament hem pogut constatar de manera reiterada la discrecionalitat i, fins i tot, la mesquinesa en l'aplicació de l'obligatorietat dels estudis d'avaluacions d'impacte ambiental en què el nostre Govern, amb exclusions per raons gairebé mil·limètriques..., i vull recordar el tema del restaurant de Camarasa, que ens diuen que per 50 centrímetres no entra dins d'un espai protegit, per tant, no cal fer un estudi d'impacte ambiental per 50 centímetres... Contradient, fins i tot, el director general de Patrimoni Natural, que el que havia dit un mes abans, en què ens deia que sí que era necessari fer aquest estudi, o com respostes reiterades a construccions de pistes d'esquí, perquè ens diuen: «No, perquè frega el límit, però passa per l'altra banda i per això ja no calen estudis, ni calen avaluacions d'impactes.»

En definitiva, també hem volgut constatar que hi ha una pràctica en considerar simplement l'avaluació d'impacte ambiental com un tràmit administratiu més. És un requisit burocràtic del qual ja hi ha empreses especialitzades a fer els informes favorables pertinents, en què arriben que l'impacte ambiental és sever —vull recordar també alguns ports esportius— però no passa res i es pot fer amb algunes correccions.

També hem hagut de comprovar com el Decret ha estat superat pel contingut del Reglament estatal, Reial decret 1131/88, que és d'aplicació supletòria a Catalunya, així com per la major part de disposicions dictades per altres comunitats autònomes fora de la catalana, que han ampliat els supòsits d'avaluació a les actuacions previstes a l'annex 2 de la Directiva europea conforme al que la Directiva especificava en el seu article 4.

Iniciativa per Catalunya, per tant, donada l'especial problemàtica mediambiental que tenim al nostre país, donada la sensibilització social existent, donada l'anàlisi de l'experiència com s'ha portat aquest tema dintre de Catalunya, hem elaborat, amb la col·laboració inestimable d'una colla d'experts, a qui des d'aquí vull agrair públicament la seva col·laboració, un text normatiu que busca garantir la protecció integral del medi ambient basat en mesures de prevenció, i voldria dir a grans trets quins són els eixos centrals d'aquesta proposta.

En primer lloc, és l'ampliació de l'àmbit d'aplicació, establint una tipologia d'avaluacions que permet ponderar els graus d'exigència en funció de la repercussió de les activitats projectades. La nostra Proposició estén l'exigència d'avaluació d'impacte ambiental de les dotze que es contemplen actualment a un total de setanta-tres, articulant també una doble línia de protecció ambiental que ofereix la legislació vigent, des de les avaluacions d'impacte i també el règim d'activitats classificades, mitjançant l'establiment de tres procediments d'avaluació que permetin una adequada valoració anticipada dels efectes ambientals d'un conjunt d'activitats.

I per això distingim en aquest primer apartat tres tipus d'estudis. L'avaluació detallada d'impacte ambiental, l'ava-

luació bàsica i la qualificació ambiental. La primera, l'avaluació detallada, eleva el nivell de protecció ampliant els supòsits actuals de subjecció a avaluació d'impacte incorporant-hi bastantes de les actuacions incloses a l'annex 2 de la Directiva europea, en definitiva, el que fa passar d'aquestes dotze inicials que tenim avui a setanta-tres. La segona, l'avaluació bàsica, implementa un sistema de protecció basat en l'exigència d'una avaluació d'impacte simplificada; és a dir, més senzilla, menys exigent per a aquelles actuacions de l'annex 2 de la Directiva comunitària no incloses en els supòsits anteriors, és a dir, els que passen l'avaluació detallada. I, per últim, s'exigeix el procediment de qualificació ambiental com a tràmit previ a la llicència municipal d'obertura d'activitats per a tots aquells projectes, obres o activitats actualment subjectes a les disposicions del Reglament d'activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses, que cal recordar que és de 1961.

Amb totes aquestes línies el que intentem és respondre a la necessitat d'un enfocament integrat dels diferents aspectes mediambientals que es deriven d'una actuació determinada, i, per tant, l'avaluació, la qualificació ambiental es relacionen adequadament amb les disposicions de la legislació sectorial.

La segona característica de la nostra proposta és fixar uns continguts mínims, uniformitzar mínimament i fer més llegibles els estudis que se'ns han de plantejar, aprovant uns índexs per part de la Generalitat de contingut dels estudis ambientals per a aquells casos en què concorrin circumstàncies comunes de caràcter territorial o tipològic.

La tercera característica és l'adaptació a l'estructura administrativa de la Generalitat. Es preveu que a totes les administracions públiques de Catalunya que tinguin competències se'ls pugui dotar d'un marc competencial adequat a les funcions que cada una d'elles té encomanades. En aquest sentit, l'assignació de competències mediambientals entenem que ha de basar-se en el principi de la màxima descentralització i potenciació de l'autonomia local, mantenint, en tot cas, un àmbit d'actuació propi de la Generalitat de Catalunya per a aquells supòsits d'especial impacte o d'absència d'actuació d'una altra administració. La consideració d'aquest criteri ha de portar a l'establiment d'un sistema competencial basat en la flexibilitat i en la utilització de diverses fórmules de relació interadministrativa, assegurant la participació de les corporacions locals en tots els procediments i decisions que afectin el seu nucli d'interesos.

El quart aspecte és el reforçament de les competències dels ajuntaments, garantint-los la seva participació en els processos d'avaluació d'impacte ambiental i la delegació al seu favor de competències inicialment assignades a la Generalitat i l'establiment del procediment —aquest més senzill, que hem comentat abans—, que és la qualificació ambiental.

El cinquè punt, la participació ciutadana. Es fomenta la participació ciutadana i dels agents socials en els procediments d'avaluació d'impacte ambiental. A més, s'estableix amb caràcter general el principi de llibertat d'accés a la informació mediambiental, així com l'obligació de les admi-

nistracions d'establir una estratègia global de divulgació de la informació mediambiental disponible mitjançant la publicació periòdica d'informes, així com la creació de blocs informatius sobre aspectes ambientals als mitjans de comunicació i altres sistemes divulgatius.

I el sisè, també necessari, seria l'establiment de la disciplina ambiental. A aquests efectes, la nostra proposició de llei dedica el títol tercer a la disciplina ambiental des de la doble perspectiva. D'una banda, el seguiment i la vigilància del compliment de les condicions que resulten dels procediments d'avaluació ambiental, inclosa l'exigència de fiances, la delimitació de responsabilitats i la correcció de desviacions negatives respecte a la repercussió ambiental prevista. D'altra banda, es fixa el règim disciplinari, la classificació d'infraccions i les sancions que es poden imposar per incompliment de la normativa d'avaluació d'impacte.

Vull recordar, com ja és norma, que no són aquests aspectes tancats, podem estar o poden estar la resta de forces en major o menor acord amb les nostres setanta-tres propostes, en l'establiment del sistema de participació ciutadana, en el capítol de disciplina ambiental... Tot això, com vostès saben, es pot discutir en el tràmit del debat parlamentari, que ha de redundar en una llei consensuada i en una llei molt més perfeccionada que la nostra proposta, però no per això, pel desacord puntual, no podem discutir o no podem obviar la conveniència o, si més no, la necessitat de no despenjar-nos del que en aquests moments, i fent un símil, podríem dir que estem a la cua del pilot de les comunitats, de les regions europees en el tema del seguiment i del control de l'avaluació de l'impacte ambiental, com bé ens ha dit la Comunitat Europea. Despenjar-nos, perdre el contacte amb el pilot pot significar el fet que contrariï molt, en un aspecte molt important, el que, per altra banda, s'intenta ser, per part del Govern, un dels motors d'Europa, d'aquests quatre motors d'Europa a què tan acostumats ens té el Govern de la Generalitat.

En definitiva, per la necessitat d'establir sistemes de prevenció i per evitar l'aparició en el seu origen de contaminacions, tal com estableix molt especialment el cinquè programa comunitari de protecció del medi ambient, crec que seria convenient que aprovéssim aquesta proposició de llei i que poguéssim tramitar-la i que ens poguéssim dotar, en definitiva, d'un instrument molt més avançat del que tenim en aquests moments i molt més útil per mantenir el nostre deteriorat i preocupant medi ambient.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Hi ha possibilitat d'un torn en contra? *(Pausa.)* Entrarem, doncs, ara en la intervenció dels grups, per ordre de menor a major. Grup Parlamentari Mixt? *(Pausa.)* El Grup Parlamentari Popular: el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president, molt breument. En lo debat sobre el Projecte de Llei del Pla territorial de Catalunya que ahir vam substanciar i que ahir vam aprovar i en lo nostre alternatiu un dels punts de referència era, precisament, la protecció i la conservació del

medi ambient. Si ho recordaran, en la nostra esmena a la totalitat i en este text alternatiu i en este posicionalment, més d'un 30% lo van ocupar los criteris sobre la protecció i conservació del medi ambient, i per consegüent qualsevol iniciativa parlamentària constructiva, però molt més una iniciativa legislativa d'esta naturalesa, ha de comptar, evidentment, i com a conseqüència del nostre discurs d'ahir molt recent, ha de comptar amb lo suport del Grup Popular, independentment de les esmenes que introduïrem, en lo supòsit que tingui llum verda per part del Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, d'entrada voldria deixar clar que nosaltres ens manifestem favorables a aquesta proposició de llei; ens sembla que recull una sensibilitat molt creixent, jo diria, no només en el món ecologista sinó també en el món industrial, en el món del sector primari, en el món del sector terciari. I de fet els estudis d'impacte ambiental també considerem que s'haurien d'aplicar sobre qualsevol activitat sobre el medi, perquè això ens permetria aconseguir un desenvolupament sostenible sobre el nostre model de creixement. De fet, però —i repeteixo que som favorables a l'existència d'aquest instrument regulador—, els estudis d'impacte sempre han patit un cert desprestigi, i sobretot darrerament, bàsicament per dos motius. El primer és perquè els estudis d'impacte ambiental s'han de considerar com una mesura prèvia i profilàctica a l'execució de qualsevol obra o activitat impactant i massa sovint s'han elaborat sobre la marxa, i aleshores no han tingut la funció que havien de tenir inicialment. A més a més, també sovint els estudis d'impacte ambiental s'han convertit en un simple tràmit reparador i poques vegades s'ha utilitzat com un element per poder aturar els estudis previstos, tot i que això ho compartia i ho manifestaven els diferents decrets i, aleshores, ens hem trobat que alguna vegada s'hi ha fet una funció reparadora, però que no ha tingut la força d'aturar aquest projecte que, en principi, s'havia d'aturar per l'impacte que tenia.

I, a més a més, també hi ha un altre element que no ha contribuït gaire al prestigi d'aquests estudis d'impacte, que és que acostumen a ser molt genèrics i no hi ha una sèrie de punts que puguin ser extrapolables a un tipus d'estudis comú del mateix tipus d'activitat, ja sigui industrial, agrària o sigui del tipus que sigui.

Per tots aquests motius, la veritat és que els estudis d'impacte ambiental s'han desprestigiats, com deia al principi, i nosaltres pensem que la Proposició de llei que presenta Iniciativa per Catalunya sens dubte servirà perquè s'obtingui el prestigi i tingui la força que ha de tenir l'avaluació d'impacte ambiental.

Tot i que ja sé que no és el tema a tractar, la Proposició de llei, perquè aquí diguem que el que seria pertinent és donar el vot a favor perquè es prengui en consideració o no, i ja anuncio que nosaltres donem el nostre vot a favor perquè es prengui en consideració, si aquesta Proposició no de llei

passés a tramitació, aleshores hi hauria alguns punts, no gaires, en els quals nosaltres matisaríem diferents coses. Per exemple, nosaltres creiem que, d'alguna manera, els paràmetres objectius i els valors de referència que puguin avalar la desautorització d'un determinat projecte que resulti massa impactant per a l'entorn no han quedat prou especificats. I també, tot i que reconeixem grans dificultats perquè això sigui possible, també en el llistat de la diferent classificació d'activitats, nosaltres creiem que s'ha tingut més en compte el possible impacte que no la complexitat de l'activitat. Per exemple, i llegint en la Proposició de llei, es pot veure com caldria fer un estudi d'impacte igual de detallat en una granja de porcs, que són altament contaminants, que en una central nuclear. Això no vol dir que una granja de porcs d'ics nombre de porcs pugui tenir molts problemes amb els purins que genera, però la complexitat de l'activitat no és tan gran com la que pot ser la d'un reactor nuclear. I, per tant, aquí el que sí que creiem que hauria de ser el paràmetre fonamental per continuar tirant endavant o per determinar el tipus d'estudi d'impacte que s'ha de fer en una o una altra activitat és més la complexitat de l'activitat que no els efectes. Perquè un es pot fer amb un estudi senzill, es pot arribar a veure què és el que pot succeir, i l'altre necessita un estudi molt més complex.

Ens sembla, d'altra banda, que hi han diferents elements molt importants en aquesta Proposició de llei. La col·laboració, la participació dels ajuntaments, de les administracions municipals i també la possibilitat de fer-ho a nivell popular. Per tant, ens sembla molt bé, aquesta Proposició de llei, i la votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'avaluació dels estudis d'impacte ambiental, quan es va posar en pràctica ara fa aproximadament cinc anys, va significar una gran millora respecte a la situació que veníem patint en les etapes anteriors quant a les actuacions sobre el medi i les actuacions sobre el territori. Es feien sense cap tipus de planificació, sense cap tipus d'estudi, i això significava a vegades i significava gairebé sempre un fort impacte sobre el territori, sobretot pel desconeixement i, a vegades, per altres actuacions i perquè obeïa a vegades a altres tipus d'interessos que no eren el respecte al nostre territori i al nostre medi ambient. Per això, la legislació que es va fer en el seu dia hem de reconèixer que va significar una millora. Legislació que a nivell europeu començava l'any 85; nosaltres vam començar l'any 88, però hem vist com aquesta aplicació realment ha sigut difícil, ha estat, a vegades fins i tot per part de l'Administració rebuda amb mal humor i les mateixes empreses que havien d'actuar han vist com un aspecte retardatori a l'hora de fer els projectes. Però a poc a poc jo penso que s'hi ha anat entrant i hi ha exemples molt importants en què s'ha vist com ha estat de complicat aplicar els estudis d'impacte ambiental. En l'exemple de l'autopista del Garraf, doncs, tots vam veure

com hi va haver una gran resistència per fer l'estudi d'impacte ambiental, malgrat que passava per un espai protegit, un espai de gran valor ecològic. Es va fer tard i, possiblement, malament, però finalment es va fer i això va ser possiblement l'entrada a reconèixer la necessitat de fer estudis d'avaluació de l'impacte ambiental en el nostre país. Però fins i tot hi ha resistències molt significatives, com ahir es posava de manifest, almenys per part d'aquest diputat, en els estudis d'avaluació de les activitats extractives, que pràcticament des de l'any 91 hi ha una resolució d'aquest Parlament en què les activitats extractives a cel obert haurien de tindre el corresponent estudi d'avaluació d'impacte ambiental, i avui dia encara aquesta legislació no ho reconeix. Però, malgrat tot això, jo crec que la legislació que en aquests moments tenim és insuficient; s'hauria de modificar perquè està obeint a paràmetres diferents quan es va posar en marxa que els que tenim avui dia. L'any 85 encara no s'havia fet la cimera de Rio que va posar en marxa tota una sèrie de paràmetres ambientals que crec jo que s'haurien de recollir en una legislació ambiental.

Per altra part, en l'aplicació que estem fent en aquests moments, les insuficiències es veuen que es fan uns estudis de correccions dels efectes, que ja pràcticament estan planificats o fets, i en canvi no en la direcció que avui a nivell europeu i a nivell general es veu necessari que els projectes tinguin l'avaluació i el coneixement previ al seu projecte d'execució. Si no, no té cap sentit fer l'actuació de l'avaluació de l'impacte ambiental, perquè possiblement ja ens hem carregat allò que volem corregir. Per tant, una legislació més eficaç, més moderna, per poder-la aplicar és la protecció real del nostre entorn, del nostre medi natural i, sobretot, del nostre medi ambient, no només del medi natural, perquè les afectacions en l'entorn urbà, a vegades, són més importants que no puguin ser-ho les actuacions que afecten el medi natural.

Per tots aquests motius creiem molt necessari modificar aquesta legislació. Jo tinc notícies que per part, fins i tot, de l'Estat, d'acord també, perquè les exigències a nivell europeu són importants, que no estem fent bé avui dia els estudis d'impacte ambiental, és necessària aquesta correcció, és necessària aquesta implementació dels continguts ambientals que últimament estan avançant amb més força, estudis d'alternatives, no només de correccions, i per això crec que aquesta legislació bàsica que està avançant-se a nivell de l'Estat seria molt important tenir-la en compte a efectes que nosaltres també poguéssim implementar no només aquestes afectacions directes que tinguin repercussió en les competències que tenim des de la Generalitat, des del Govern i des de la nostra autonomia, sinó també aquelles obres que puguin venir fetes per les competències de l'Estat. I per tots aquests motius creiem que seria necessari entrar a discutir aquesta nova legislació.

Per tots aquests motius creiem que és molt positiva aquesta presentació. Podríem entrar a discutir o no els continguts de la mateixa proposta, però creiem que serà molt necessari tenir en compte i prendre en consideració aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Correspon ara fixar posició al Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Senyor Jané, té la paraula.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per fixar el nostre posicionament que, d'entrada, vull anunciar que no podrem votar favorablement aquesta presa en consideració. I, si m'ho permeten, explicaria el perquè del nostre vot.

En el primer paràgraf de l'exposició de motius d'aquesta Proposició de llei presentada per Iniciativa per Catalunya hi ha el contingut d'una idea de força que moltes persones, moltíssimes persones, hi hauríem d'estar d'acord, i de fet hi estem. Cada grup polític, després, es podrà posicionar en aquelles polítiques semblants o diferents. Aquest primer paràgraf diu: «La necessitat de preservar i restaurar el medi ambient com a condició indispensable per a la millora de la qualitat de vida». Doncs bé, nosaltres, en aquesta línia, que alguns il·lustres diputats ja hem apuntat realment que hi estaríem d'acord i urgim la necessitat d'una normativa adient per a aquestes qüestions, però per raons d'oportunitat el nostre Grup, tal com li he anunciat, no podrà votar-ho.

Existeixen en aquest moment dues propostes de directrius comunitàries en avançat estat d'elaboració que, de ben segur, afectaran notòriament el contingut de la Proposició en ésser traspuades a la legislació de l'Estat. D'una banda, la proposta de directriu de modificació de l'actual 85/337, de la Comunitat Europea, d'avaluació de l'impacte ambiental, l'objectiu bàsic de la qual és completar el llistat de projectes que han de sotmetre's a la preceptiva avaluació de l'impacte ambiental. I d'una altra banda, la proposta de directriu de prevenció i control integrats de la contaminació atmosfèrica, que contempla diversos procediments per a l'avaluació de l'impacte ambiental.

Ambdues propostes inspiren l'avantprojecte de llei d'activitats classificades, que el Departament de Medi Ambient té en avançat estat d'elaboració i que, curiosament, el seu esberrany coincideix significativament amb la Proposició presentada per Iniciativa per Catalunya. A més, ja s'ha dit fa un instant per boca del portaveu socialista que el Govern de l'Estat també té en avançat estat els treballs d'elaboració d'un projecte de llei d'avaluació dels efectes ambientals dels dits projectes, plans i programes, que ha de substituir els actuals decrets legislatius 1302 del 86 i 1131 del 88. L'esmentada norma, que haurà de recollir la normativa comunitària un cop sigui aprovada, té el caràcter de legislació bàsica i, per tant, haurà de respectar-se per la legislació autonòmica que la desenvolupi. L'esberrany del Projecte de llei a nivell de l'Estat va ser presentat en els òrgans ambientals de les comunitats autònomes fa molt pocs dies. El seu document porta data de 21 de febrer de 1995. El Departament de Medi Ambient del Govern de la Generalitat està elaborant, tal com he indicat, un projecte de llei que recull totes les propostes incloses a la Proposició presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Inclourà una ampliació

del llistat d'activitats. Ho preveu la directriu comunitària, serà traspuada de ben segur a la Llei estatal i, per tant, també ho haurà de recollir la nostra legislació, que, per cert, avui en dia, avui ja, el llistat d'activitats sotmeses al tràmit d'avaluació de l'impacte ambiental a Catalunya va molt més enllà de l'annex primer de la directriu comunitària vigent, atès que diverses activitats contingudes a l'annex 2 també estan sotmeses al tràmit per estar incloses en espais del PEIN. Això no ha estat tingut en compte pel grup formulant, que només es remet al Decret 114, de l'any 88. I tanmateix cal esmentar que han estat més d'una vintena les declaracions d'impacte ambiental fetes l'any 94 sobre activitats incloses a l'annex segon. Un altre dels punts serà la simplificació dels tràmits d'avaluació d'impacte; es troba prevista tant en el projecte estatal com en l'autonòmic. I la incorporació de les diverses administracions en el procediment, que també està prevista en ambdós projectes.

En el debat del dia d'ahir, de l'actual ja Llei per la qual s'aprova el Pla territorial general de Catalunya, diferents esmenes, diferents intervencions, l'esmena 28 d'Esquerra Republicana de Catalunya, el text alternatiu del Partit Popular, diferents portaveus van posicionar-se de diferent manera, amb vots diferents fins i tot, però amb una preocupació manifesta per part de tots, i en el debat que en aquest moment estem sostenint així també s'ha fet.

Per part del nostre Grup volem continuar sent una de les veus de la consciència ecològica, de la consciència ambiental. Procurarem, per tant, unes normatives adients que facin per a la seva aplicació unes bones polítiques ambientals, per al bé del nostre país i dels nostres conciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané. Passem seguidament a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Les i els que no hi estiguin d'acord?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de les oficines de Benestar Social

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general de les oficines de Benestar Social, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la interpellació que presentem avui, que com sap vostè molt bé ha estat tramitada pel procediment d'urgència, té com a objectiu central parlar sobre la política general de les oficines de Benestar Social, sobre el paper del seu Departament i sobre tot un seguit d'activitats desenvolupades al seu entorn que a ulls del nos-

tre Grup, en aquests moments, resulten preocupants i, per dir-ho clarament, resulten partidistes.

No és cap secret –i segurament, senyor conseller, avui vostè ja ho haurà intuït en el tràmit de preguntes que hem tingut a primera hora del matí– que el que avui volem plantejar davant de la cambra és un fet que podem constatar. Volem plantejar la nostra convicció que des del Departament que vostè dirigeix s'han organitzat al llarg dels darrers anys activitats de caràcter partidista i propagandístic i que ara enguany, aquest any, està oferint vostè la infraestructura del Departament, i especialment de les oficines de Benestar Social, per facilitar la campanya del senyor Miquel Roca a l'Ajuntament, a l'Alcaldia de Barcelona.

Nosaltres hem afirmat –ho vam fer en una roda de premsa recentment– que alts càrrecs del seu Departament actuen com a comitè electoral de Convergència i Unió i vam dir-ne els noms; vam dir que el senyor Jordi Turull, sots-director general d'Acció Cívica, ho feia; vam dir que el senyor Miquel Puig feia tasques de coordinació entre el Departament i l'equip electoral; vam dir que el senyor Josep Camps, anterior director general d'Acció Cívica i ara assessor del conseller, també ho fa, i vam dir, especialment, que el senyor Josep Maria Violant, director general d'Acció Cívica, també ho fa. I aquest matí quan en parlàvem, a les preguntes, vostè em dia que exercien un dret que té tot ciutadà, de fer campanya electoral amb el candidat que ell creu convenient. Nosaltres creiem que no estan exercint aquest dret, que aquest dret és legítim a qualsevol persona, sinó que esdevenen persones que estan fent servir la institució per fer campanya política; que són una de les dues pedres angulars d'aquesta nova campanya política: una és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i l'altra és aquesta cúpula, aquesta infraestructura del Departament que vostè presideix.

Per l'oposició, per l'oposició, no sols el nostre Grup sinó altres, hem tingut ocasió en aquesta cambra de parlar-ne i de dir que aquest ús partidista de la seva Conselleria no és una cosa nova, no és una cosa d'aquests últims temps. Aquest Parlament ha tingut ocasió moltes vegades, quan vostè ha demanat proves, de donar proves i de constatar, fins i tot amb fotografies, que s'utilitzen les oficines, que s'utilitza el seu Departament per fer aquestes coses.

Jo li vull recordar, a tall d'exemple, els fets de l'Oficina de Benestar Social de Ripoll, amb fotografies que varen il·lustrar aquí, en aquest Parlament, els grups de l'oposició; vull recordar-li els fets de Sant Adrià de Besòs i la seva negativa a reconèixer vostè que el senyor Juan de Dios Plata, que va facilitar un canvi d'alcaldia, estava a sou en una residència d'avis de vostè i vostè m'ho va negar en una interpellació, i després va ser veritat; vull recordar-li aquí les extralimitacions de molts delegats de barri, de molts delegats de zona amb els noms dels carrers de Barcelona, recordi el cas de la Barceloneta, etcètera.

Però, vaja, seria un llarg etcètera, que avui em sembla abusiu comentar ara aquí, perquè avui els fets han agafat una magnitud superior. Vostès aquest cop, senyor Comas, s'hi esmercen molt més; hi estan molt més dedicats i per una

raó òbvia: perquè són conscients que la nova batcada que planeja sobre el senyor Roca és preocupant per al seu partit. Nosaltres creiem que aquesta batcada que planeja seria molt més important que la batcada del Partit Reformista, que seria inaguantable per al senyor Roca. I per això vostès arrisquen molt més i vostès han posat en funcionament tots els ressorts de la Conselleria i vostès estan actuant de forma precipitada, de forma nerviosa i estan cometent errors, i de forma nerviosa fan rialles des dels bancs alguns senyors d'aquí davant. (*Veus de: «Molt bé!»*)

Ens agradaria, senyor conseller, que ens expliqués per exemple, a tall d'exemple, quina mena d'exercicis espirituals feien tres-cents cinquanta funcionaris, tres-cents cinquanta funcionaris del seu Departament a un hotel de Lloret de Mar el passat 28 de gener; en el mateix hotel –si no m'equivoco– que realitzen l'Escola d'Estiu de Convergència i Unió. I per què es va posar tan nerviós, per què va insultar un diputat d'aquesta cambra dient-li que deia burrades, quan li va preguntar això. Jo li he preguntat pel tràmit parlamentari, a mi se'm va contestar per la premsa dient que deia burrades. Jo li demano explicacions d'aquests exercicis espirituals.

Miri, senyor Comas, jo he assumit que al voltant de les oficines de Benestar Social i dels delegats sovint tot és opac, tot és confús i tot és críptic, i li diré per què. Jo a vostè li he preguntat per escrit i li he fet interpellacions i li he preguntat oralment moltes coses, li he preguntat sota quins criteris es triaven els delegats de zona, li he preguntat quants delegats de zona hi havien, quants delegats de Benestar Social hi havia, i vostè sempre m'ha intentat confondre.

A la primera pregunta, vostè no em va donar els noms; em van dir que eren catorze delegats, quan ja n'eren setze –i està comprovat per nòmina que ja n'eren setze–; me'n va amagar dos, no sé per què, no se per què me'n va amagar dos. No me'n va dir els noms, els vam haver de trobar en els mitjans de comunicació o d'unes altres maneres. I em sembla estrany, això, perquè tots sabem, tothom és conscient, l'opinió pública és conscient, els mitjans d'informació són conscients que aquests delegats de zona són homes de confiança, homes de carnet del seu partit; i tothom és conscient que els caps de les oficines de Benestar Social, o gairebé tots, són membres del seu partit o en són familiars, no són simples funcionaris. I tot això és curiós, tot plegat.

Però, escolti'm, li vull dir una cosa que s'ho prendrà una miqueta com a anècdota: una vegada també li vaig preguntar sobre quins eren els requisits per ser un delegat de Benestar Social. I li vull llegir la seva resposta, eh? Vostè em va dir –la tinc per escrit perquè m'ho va contestar vostè per escrit, és a dir que es pot comprovar–: «Els requisits exigits són: una capacitat demostrada i experiència en el camp del substrat associatiu, que tinguin visió crítica, que siguin persones dinàmiques, que tinguin capacitat de mobilitat i agilitat operativa, que demostrin iniciativa i amb àmplia capacitat de comprensió dels problemes i saber fer abstracció de les prioritats i que siguin discrets.» Això m'ho va contestar vostè, senyor Comas. I, és clar, senyor Comas, això es pot inter-

pretar de dues maneres; d'una manera benevolent, en la qual diríem: home, això és una definició plena de servei cívic, de candor filantròpic, o d'una manera no tan benevolent: que és una definició manual del perfecte bolxevic, del perfecte agitador, del perfecte conspiratiu, del millor agent electoral possible. (*Remor de veus.*) I, senyor Comas, la pràctica quotidiana ens fa pensar que la segona interpretació és la que posen a la pràctica els seus delegats de zona.

Ja li dic cordialment que nosaltres tenim la impressió que vostè ha creat des de la institució un partit paral·lel, vostè ha creat des de la institució un partit paral·lel que fa campanya de franc amb personal i predicadors a sou de l'Administració. I aquestes són eines que no les fa servir sol, eh? Vostè combina això amb les subvencions, vostè combina això amb una publicació que té una tirada d'un milió i mig d'exemplars –en tenia set-cents mil, ara té un milió i mig d'exemplars– que dirigeix una senyora que es diu Pepa Ninol, que és la senyora, l'esposa del senyor Puig, que passa de set-cents mil a un milió i mig d'exemplars així, com qui res, amb els milions que això li costa a l'Administració i que li va retreure la senyora Mayol en una interpellació, en unes preguntes. Junt amb concentracions propagandístiques als estadis, que vostè ens les xifra en respostes parlamentàries en 70 milions, quan sospitem que n'han costat gairebé 140; o amb actes com el d'ahir, com el d'ahir i que avui recull la premsa, en què vostè posa al Palau de la Música mil vuit-centes persones –diuen els mitjans de comunicació–, però que darrere d'això hi han trenta autocars, hi ha una coral polifònica, hi ha el senyor Tomàs Molina contractat, hi ha un milió de lloguer que es paga, per donar uns certificats Alfa d'alfabetització sense validesa acadèmica o un altre de neolectors.

Jo m'imagino la resposta que em donarà, eh? Vostè em dirà amb cara afectada –com fa sempre– que juguem amb els sentiments i juguem amb els esforços de la gent. Però vostè ahir es va fer la foto amb mil vuit-centes persones; això és façana, això és una mobilització d'unes característiques determinades, això és foto i propaganda i això són diners i de tot això vostè en té molt al seu Departament.

Miri, senyor Comas, nosaltres sabem que el senyor Violant, que el senyor Puig, que el senyor Turull, que el senyor Camps estan diàriament a primera hora coordinant l'equip electoral de Convergència i el seu Departament; sabem que els seus delegats de zona preparen les visites electorals del senyor Roca pels barris de Barcelona des de fa mesos; que li expliquen al senyor Roca –perquè ell de la ciutat de Barcelona en sap poc, perquè ha estat molt de temps fora, segurament, perquè és llest però en sap poc–, li expliquen el que s'ha de dir, les reivindicacions de la gent, el que volen sentir, etcètera. Li preparen les entrevistes i les respostes i li diuen tot allò que ha de contestar a la gent. Sabem també que són els delegats de Benestar els informants i els dissenyadors d'aquestes accions i que alguns militants o consellers són la forma en què es vehiculen aquestes accions. I d'això, senyor conseller, és veritat que poques vegades hi ha constància escrita, que d'això se'n cuiden vostès prou, però

sabem tots i els mitjans de comunicació també saben que és una realitat.

Miri, li diré una cosa, últimament, ja per anar acabant: que vostès des de la Conselleria han fet sempre això que nosaltres estem dient ara i que estaria bé que ens ho expliqués; que nosaltres sabem que des del seu gabinet i mitjançant les oficines de Benestar Social han preparat tot tipus de mobilitzacions i tot tipus de mogudes; vostès han preparat des d'aquestes seixanta-quatre oficines de Benestar Social la xarxa d'autocars per omplir el Palau Sant Jordi; vostès han forçat la màquina d'aquestes seixanta-quatre oficines per fer-ho; vostès, amb els delegats de barri i coordinats evidentment per l'inefable senyor Violant.

I avui no entrarem, senyor Comas, jo no vull entrar en alguna cosa que s'ha publicat en un mitjà de comunicació de com es paguen aquests autocars; sis-cents autocars valen molts milions de pessetes; quin tipus de factures fan: si li posen el NIF o no l'hi posen; si ho han declarat a través de les despeses electorals o no. No hi entrarem, en això.

I entrem en una altra faceta; entrem en el fet que l'organització de tot aquest muntatge electoral que es fa cada vegada que s'acosten unes eleccions surt dels seus gabinets, surt del seus homes de confiança; i que el senyor Violant, que el senyor Puig, que el senyor Turull i el senyor Camps es dediquen avui ja *full time* a fer campanya per al senyor Roca.

I dir-li, per acabar, que des del nostre Grup això representa una situació lamentable; és una situació lamentable de confusió permanent entre el partit i l'Administració; que és una situació lamentable d'utilització de recursos públics i de temps que s'haurien de dedicar a la qüestió pública per interessos de partit i que això no es pot permetre i que la nostra obligació com a oposició és denunciar-ho i dir-ho en el Parlament de Catalunya i no d'una altra manera.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Abans de començar pròpiament la resposta, permeti'm, senyor president, que faci esment que és la primera vegada que pujo a aquesta tribuna després de la mort del diputat senyor Soto, que havia estat interlocutor meu en moltes interpellacions. Més enllà de les discrepàncies polítiques, més enllà de la confrontació política, jo sento la necessitat de dedicar-li un record en aquests moments: descansi en pau.

Bé, entrant en el fons de la qüestió, sobre aquest tema és veritat, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, que n'hem parlat moltes vegades, i jo agrairia que aleshores poguéssim parlar no tan sols de fets, que jo no n'he trobat cap; després em referiré al que vostè ha assenyalat, però qüestions contrastades.

Nosaltres vàrem encarregar, ara, amb els deu anys d'oficines de Benestar Social, aquest llibre que vostès tenen —una diputada del seu Grup ens el va demanar i nosaltres, tan aviat com el vam tenir, l'hi vàrem fer arribar—, que precisament està redactat lliurement per una fundació de prestigi,

que no mereix cap dubte, que és la fundació CIREM; no han tingut cap actuació que els evités analitzar tots els documents que han volgut, totes les actuacions que han desitjat analitzar per fer aquest llibre. Poden vostès constatar-ho perquè aquesta sí que és una realitat clara i ningú pot posar en dubte aquesta fundació, la seriositat de la fundació. I més enllà, o al costat, que no ho repetiré avui perquè ho hem dit altres vegades, més enllà del que diuen els textos legals sota els quals aquestes oficines han d'actuar, doncs, llegeixin, si és que no ho han fet, el que argumenten els autors d'aquest llibre respecte a l'argumentació de la creació d'aquestes oficines i de la seva actuació.

Jo crec que aquest debat, com tots els debats que es fan en aquesta cambra, és clar, és seriós, i hauríem de procurar objectivitzar-ho. Vagi per endavant el meu compromís, com he fet sempre, d'analitzar tots els fets que se'm facin arribar. Ho he fet en el cas de l'Oficina de Ripoll, que vostè ha dit: es va fer i es va instruir un expedient..., jo no sé si ho vaig passar a la cambra, però en tot cas està a la seva disposició; em sembla que ho vaig passar, perquè se'm va demanar, però, en tot cas, està a la seva disposició. Si no és així, la meva memòria ara em falla. Crec que, en aquest aspecte, si hi ha alguna altra actuació que no és correcta, me la fan arribar.

Ara, jo el que sé —això sí que ho sé— és que no hi ha hagut ningú, cap entitat, cap associació de veïns de qualsevol signe, ni tan sols aquelles persones que legítimament pertanyen a altres agrupacions polítiques i que en fan ostentació, com també és legítim, que m'hagin demanat el tancament de cap oficina, ni que m'hagin protestat tan sols, des d'un punt de vista d'una protesta fonamentada, ni no fonamentada. I, en tot cas, ens en demanen la creació de noves, i allà on tenim l'oficina en un lloc poc adequat de cara a poder fer la seva feina, per exemple, Ciutat Meridiana, per exemple Sant Martí de Provençals, per dir-ne dos..., en podria dir d'altres, però per dir-ne dos de la ciutat de Barcelona, ja que vostè ha fet esment especialment de la ciutat de Barcelona, són les mateixes entitats que m'han vingut a veure i m'han dit: «Escolti, aquesta oficina l'haurien de traslladar de lloc, perquè aleshores no té espai per fer tota la feina positiva que fa i que nosaltres esperem que segueixi fent.»

I això és així, preguntin-ho, preguntin-ho, això és així i jo els ho puc demostrar; vostès ho poden comprovar, no són afirmacions desproveïdes de la més absoluta i total realitat. Aquests són aspectes reals.

Vostès diuen, vostè ha dit que el senyor Turull, el senyor Puig, —Miquel, em sembla que ha dit—, el senyor Camps, el senyor Violant, estan treballant *full time* per a la campanya del senyor Roca. Miri, això no pot ser veritat, perquè estan fent la seva feina al Departament. El senyor Puig no el conec gaire; ara, en aquests moments, no sé ni qui és; els altres tres, sí. (*Rialles.*) El senyor Puig no el conec; segurament si el veiés, sí, però en aquest moment, no ho sé, jo no conec tot el personal del meu Departament, com vostès poden entendre molt bé. Però el senyor Turull, que és el subdirector, el senyor Violant, que és el director general, el senyor Camps,

que ho ha estat, que ara és assessor, els conec. I ells fan la seva feina. I aleshores no té res d'estrany que a nivell personal ells puguin fer com ho fan altres. Nosaltres en tenim, a la Direcció General d'Acció Cívica tenim oficina de Benestar Social; quan abans he dit que un familiar d'un diputat del Grup Socialista treballava al Departament, treballa de cap d'una oficina de Benestar Social, o hi ha treballat fins fa poc, no ho sé en aquest moment, perquè tampoc segueixo les altes i les baixes, però fins fa tres mesos, jo el vaig saludar personalment. Per tant, és normal que aquesta persona, en canvi, treballi fora d'hores per a la candidatura del senyor Maragall. Aquí hi ha algú que dubta que jo, a nivell personal, vull que guanyi el senyor Roca? (*Remor de veus.*) Ningú no en té dubte, i jo faré a nivell personal tot el possible perquè guanyi el senyor Roca, i aleshores d'això no se n'ha d'estranyar ningú. Com que guanyin tots els diputats de Convergència i Unió a totes les ciutats: ben clar. Però ningú podrà dir-me..., i si alguna vegada caigués en una equivocació la corregiria immediatament i demanaria les disculpes adients, que jo faci, confongui el meu càrrec institucional amb una actuació de partit. Aquesta és una qüestió que ha de quedar clara, i jo no vaig dir cap cosa inconcreta respecte al senyor Juan de Dios Plata, perquè el senyor Juan de Dios Plata no ha treballat mai en el Departament; que el fitxés una entitat que té la gestió d'una residència, jo, ni me n'he assabentat ni tinc per què assabentar-me'n. No tinc per què assabentar-me'n, jo no sé la gent que fitxen o que contracten totes les moltes, moltíssimes, moltíssimes desenes d'entitats que gestionen equipaments a la Generalitat. I això ho haurien vostès de saber.

Respecte a la Direcció General d'Acció Cívica, la qüestió de Lloret. Jo vaig dir-ho en català, i segurament la periodista, en traduir-ho... —les traduccions mai són exactes—, jo no sóc conscient que digués «burrades»; en tot cas, no ho podia dir perquè aleshores aquesta és una qüestió que..., jo, en tot cas, vaig dir «una ximpleria»; en tot cas. Però, de qualsevol manera, què és el que volia dir jo? Escoltin, vostès creuen —jo els demano que fem funcionar la nostra lògica—, vostès creuen que és possible reunir tots els funcionaris d'una direcció general —tots els qui van voler assistir-hi, és clar, perquè dels quatre-cents hi van assistir tres-cents cinquanta i tants, perquè, doncs, és clar, era dissabte i diumenge i aleshores això era sense cobrar ni cap dieta ni cap hora extra, ni res, no? Però, vostès creuen que és possible —demano que hi reflexionin— reunir tres-cents cinquanta persones i que aleshores, als dos segons de dir quelcom que no faci una relació directa amb la seva feina, això no es conegui? Vostès creuen que això és possible? Creuen que és possible voler fer actuació partidista reunint tres-cents cinquanta persones? Home, per això vaig dir que això era una ximpleria, sense voler molestar ningú, perquè no vull molestar mai ningú, però això no té sentit; no té sentit. I aleshores, quan això es va dir, els mateixos delegats sindicals van reaccionar —de Comissions Obreres, que són qui guanyen les eleccions—; després hi va haver un altre sindicat, la USTEC —CATAC-USTEC—, que va fer unes declaracions diferents, però

aquest no el voten. (*Remor de veus.*) I aleshores, el que ell va dir... , és clar, no el voten, no tenia cap..., i el va fer per qüestió electoral, perquè acabava el seu daixò, i diu «Vota'ns el dia 15», pocs dies abans va fer un comunicat que deia «Vota'ns el dia 15». Això és electoral, i aleshores això va promoure una resposta, no de les dos persones que són delegats de Comissions Obreres: resposta de Comissions Obreres, la Federació Sindical de l'Administració Pública de Comissions Obreres, com a federació. Que, realment, vostès ho deuen tenir, si no els el puc prestar, realment, i veuran que això no té sentit. Això, francament, no té sentit. (*Remor de veus.*)

Per tant, això de Lloret s'ha fet moltes vegades, dintre de la Direcció General d'Acció Cívica, és una direcció general que està en contacte amb el ciutadà permanentment; és una direcció general que necessita compaginar, veure exactament com donar resposta d'una forma coordinada, d'una forma uniforme, totes les propostes que se'ls fa, i això ho creu tothom, ho creu qualsevol ens, qualsevol ens reuneix la seva gent per, realment, establir una coordinació del que han de dir. Per tant, aquesta és una qüestió que és així.

Que eren setze delegats de zona i que jo en vaig dir catorze? Miri, si jo en vaig dir catorze és perquè eren catorze en el moment en què vaig escriure allò, i no sé si... Jo, realment, poden entendre que en aquests moments jo no porto la comptabilitat dels que són; si jo vaig dir catorze, vostè ha dit que no tenia cap sentit que en volgués amagar dos, evidentment, no té cap sentit; per tant, no era cap desig d'amagar, i dubto que si en vaig posar catorze fossin setze, perquè al Departament aquestes qüestions les porten amb cura, no?

I la discreció, la interpretació de la paraula «discreció», home, és molt clar! S'ho imaginem? Home, va haver-hi un delegat de zona que no va actuar amb discreció, i ho vaig reconèixer aquí. No era motiu de sanció, però no va actuar amb discreció, a la Barceloneta; no va actuar amb discreció, i hem d'actuar amb discreció, està clar, i sabent distingir molt clar quan fan una actuació a nivell personal i que quedi clar, també, i quan no la hi fan. Per tant, aquesta és una qüestió que està molt clara.

Queden moltes coses, és clar, perquè encara no he entrat en algunes qüestions que volia dir, però hauré d'anar acabant. Vostè ha dit el *Catalunya, Barri a Barri*. Aquesta és una revista que és valorada, que no surt en campanya electoral, ni en pre-campanya electoral, que sí que, en canvi, en surt una amb molta freqüència, com no havia sortit abans, de l'Ajuntament de Barcelona, clarament electoralista: això és una qüestió elemental, però que aleshores aquesta revista té utilitat, la gent la valora i seguirà sortint.

Els certificats de formació d'adults; nosaltres creiem —això és opinable, és clar, però nosaltres ho creiem— que les 8.300 persones que han fet l'esforç d'alfabetitzar-se durant aquest any, doncs, això mereix un reconeixement, i no tan sols s'ha fet aquest acte d'ahir; se'n farà un altre a Barcelona, ja li ho anuncio, al mateix lloc, al mateix indret, perquè ahir va quedar superada la capacitat i vam haver de no deixar entrar tothom, perquè la gent que ha fet aquest esforç

tenia, té desig que se li ho reconegui, valora aquesta qüestió, i se'n farà un a Girona, l'altre a Lleida i l'altre a Tarragona, per completar tot el ventall del país en el qual aquesta gent ha fet aquest esforç. Vostès creuen que no és important que gent adulta, que gent amb mancances d'origen hagin fet l'esforç d'alfabetitzar-se? No creuen que és important que molts voluntaris, molts, alguns centenars de voluntaris s'hagin dedicat a aquesta tasca? Això no ha de merèixer un reconeixement per part de la societat? Nosaltres creiem que sí, i per tant, doncs, per això ho vam fer i per això ho seguirem fent.

Bé, volia entrar en altres qüestions, però en tot cas ho procuraré fer en la rèplica. Vaig a dir, finalment, que estigui tranquil, senyor diputat, que actuarem amb tota la correcció, i si alguna vegada hi hagués algun dubte o caiguéssim en algun error, qualsevol diputat, vostè, qualsevol diputat de qualsevol grup, que m'ho faci saber. Si aleshores jo no actués com he d'actuar, aleshores m'ho recriminen; entretant, des del Departament, des d'un punt de vista institucional, no recriminem ningú perquè fora del seu horari faci el treball partidista que sigui, sigui del partit que sigui, és clar, només faltaria!, però nosaltres, des de l'Administració, farem la tasca que hem de fer, cada direcció general la seva, que és realment servir el ciutadà. I, en tot cas, confio que sí, ara en la rèplica, vostè té algun cas concret —que fins ara no me n'ha dit cap, perquè els que ha dit ja havien sortit—, aleshores m'ho diu i m'ho assenyala. I si després, demà, s'assabenta d'alguna cosa o té dubte d'alguna cosa, aleshores, un cop de telèfon i ja sap que els atenc amb molt de gust.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Comas. Pot fer rèplica, el senyor Ferran, durant cinc minuts.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Molt amable, senyor conseller. Per començar, dir-li una cosa, només, eh? M'estranya que no conegui el senyor Miquel Puig, que és el senyor que està parlant de temes de l'aigua i que és delegat de Benestar Social del Baix Llobregat, em sembla, però, vaja, és igual, no té cap més importància: és impossible que vostè tingui en el cap la quantitat enorme d'empleats que té en el seu Departament i que fan tasques de direcció.

Molt bé. Jo li he tret un tema, senyor conseller... Miri, sap què farem? Anirem..., com que vol dades concretes, jo no m'entretindré en el discurs general que ha fet vostè. Vostè, permeti'm que li ho digui amb tota cordialitat, m'ha marejat una mica la perdiu, eh? Jo li vull concretar les coses, perquè ja va essent hora que concretem les coses. Jo li he parlat d'autocars, senyor conseller, per exemple, i vostè no n'ha dit res. Però no li he parlat que muntaven autocars; li he posat els autocars com a exemple que des de la cúpula de la seva Conselleria s'organitza això, que és una cosa vistosa, costosa i molt numèrica, com a exemple. I vostè no m'ha contestat. Doncs jo ara li explicaré ara com organitzen vostès els autocars, sempre, i com els pensen organitzar ara; li ho explicaré. Miri, antigament, els autocars, els organitzaven vostès a la tercera planta del carrer Diputació, on estava la Conselleria, en el despatx del senyor Violant, i des del

juny del 93, Palau del Mar. Aquestes feines es decideixen en reunions del Gabinet del conseller, que passen a constituir-se com a comitès de campanya quan s'acosten les eleccions. I ara li diré els noms de les persones d'aquest comitè de campanya, els els diré, i veurà vostè com hi ha els noms dels senyors d'Adigsa, dels senyors de les oficines de Benestar Social i dels senyors de tots aquells departaments que vostè coordina i vostè mana, en aquests departaments.

President, el senyor Josep Maria Violant; integren aquest comitè de campanya, abans i ara, la senyora Blanca Serra, cap de gabinet d'Adigsa —no recordem la feina que està fent a Adigsa en aquest mateix sentit que jo li denunciava fa un moment—; el senyor Ramon Pujol, cap de protocol de vostè, senyor conseller; el senyor Joan Gallart, ex-coordinador dels delegats de zona que va ser substituït per la senyora Alícia Montes, que alhora va ser substituïda perquè estava embarrassada, perquè tenia maternitat, pel senyor Joan Caràbies; el senyor Jordi Turull, regidor de Parets, cap de llista de Convergència i Unió a Parets, diputat provincial, sots-director general d'Acció Cívica i, òbviament, membre del comitè de campanya de Convergència i Unió, que és la persona, senyor conseller, que portava la maleteta amb els diners per pagar els autocars i que la portava des del carrer València; la senyora Maite Fandos, funcionària del Departament d'Acció Cívica, i el senyor Antoni Salut i Miret, cap d'Inspecció d'Adigsa, controlador dels autocars, aparcaments, seguretat, actes i personal, i que es dedica a reclutar gent per ajudar en aquestes operacions —que òbviament requereixen molta gent— entre persones i funcionaris que treballen a Adigsa.

Li he dit concretament el seu comitè de campanya i li dic que això ho fan des del Palau de Mar o ho feien des dels altres locals. I li diré més, perquè vegi que estic informat; escolti'm, senyor conseller, al senyor Violant quan s'acosta una campanya se li posa malament la panxa i pren Primperan. (*Remor de veus.*) M'entén? És a dir que sabem com fan vostès els comitès de campanya. (*Remor de veus.*)

Lloret: anem a parlar de Lloret, senyor conseller. Vostè creu que és normal —vostè creu que és normal— que tanqui tres-cents cinquanta funcionaris sense ponències, fent-ne tres grups de treball, gastant-se gairebé dos milions de pessetes, etcètera, per explicar-los l'organigrama de l'oficina de Benestar Social? Escolti, això és molt estrany! Tres-cents cinquanta persones, dos milions de pessetes per explicar-los l'organigrama, escolti, ens ho ha d'explicar, això.

Però també li vull dir, li vull llegir què han dit els sindicats: «Afirmem que el que veritablement passa és que sovint per part del Govern es fa una apropiació política indeguda per part de la feina dels treballadors d'Acció Cívica. Lamentem la burda manipulació de dos companys a les jornades a Lloret per part del director general d'Acció Cívica» —parèntesi; ho dic jo: senyor Josep Maria Violant— «que van caure en el parany de defensar la professionalitat a la pràctica defensant la política de la Direcció. Per què el director general no va dir als periòdics que hi havia més representants sindicals?» Tema Lloret.

I ara anem a les qüestions concretes que vostè em demana sempre. Jo li donaré qüestions concretes, home. A veure, senyor conseller, és cert o no és cert que a mitjans d'octubre, induït i organitzat per les oficines de Benestar Social del Carmel i una associació de botiguers –oficina de Benestar Social del Carmel i una associació de botiguers– per convocatòria del senyor Latres, que és el seu delegat en aquella zona, del districte VII, organitza vostè la visita del senyor Roca –organitzen ells, segurament amb el vist-i-plau de vostè, encara que sigui llunyà, o la capa protectora, com vulgui–, des de la plaça Pastrana, la visita del senyor Roca, o no és veritat?

És veritat o no és veritat que l'oficina de Benestar Social de la Ciutat Meridiana, mitjançant el cap d'aquesta oficina i un conseller de districte de Convergència i Unió, van demanar a les entitats cartes perquè dos dies després vindrà el senyor Roca i així el senyor Roca els pugui donar resposta. És veritat o no? I després, dos dies després hi va anar el senyor Roca, i dos dies després hi va anar també i es va reunir amb els veïns i els va fer això: «Per això us juro que aquí arribarà el metro, si jo sóc alcalde». És veritat o no és veritat això?

És cert o no és cert que la primera quinzena de gener el senyor Juan Antonio Castillo, que treballa a la seva Conselleria amb el càrrec de director de l'Hotel d'Entitats de Badalona i que alhora és conseller de districte de Sant Martí, convoca un acte amb el senyor Miquel Roca a les entitats i associacions del Poble Nou per indicació i en coordinació amb la senyora Teresa Pagès, delegada de Benestar Social? És veritat o no és veritat? És veritat o no és veritat que la mateixa senyora Teresa Pagès, delegada de Benestar Social, demana i indueix l'associació de veïns de Gran Via - Perú - Espronceda a invitar el senyor Roca? És veritat o no que la senyora Teresa Pagès fa el mateix amb l'associació de veïns de Paraguai-Perú? I jo li ben asseguro que les reunions van tenir lloc, ara, no els van sortir gaire bé; en una d'elles només va anar-hi una entitat.

És o no és veritat que el senyor Joan Caràbies, delegat de Benestar Social del districte III, convoca les entitats telefònicament i personalment per assistir a un dinar amb el senyor Miquel Roca a un restaurant amb l'associació de veïns del Port, de Sant Cristòbal, d'Estrelles Altes, de Polvorí, de Can Clos, de l'Arxiu Històric? És veritat o no?

Com explica el senyor conseller que el dia 14 de febrer, a l'associació de veïns del Polvorí, a les nou del vespre, un senyor que es diu José Antonio Reyes, que cobra dietes i fa feines a preu fet per a vostè, per a Benestar Social, concretament ha cobrat per l'Any internacional de la família, malgrat ser una persona que té invalidesa transitòria a la companyia d'Aigües, junt amb el senyor Joan Puigdollers, fan una reunió amb els veïns –que els veïns consideren oficial– per parlar de l'aluminosi i de les «vivendes» del Polvorí, i en acabar l'acte se'ls reparteix aquesta propaganda electoral? Llegeixo: «Avantprojecte de programa electoral territorial del districte Sants-Montjuïc, del Grup municipal de Convergència i Unió.» Com ho explica això?

Senyor conseller, són dades concretes; n'hi ha un grapat. N'hi explicaré altres de més anecdòtiques, de més petites. Sap vostè que al casal d'avis de Violant d'Hongria un senyor que es diu Sicart ha vedat el senyor Enric Truñó durant tres anys perquè vagi a explicar-se allí perquè diu que no vol interferències polítiques en el seu casal d'avis, i al senyor Roca l'ha invitat i l'ha visitat? I cada vegada que el senyor Truñó hi volia anar aquest senyor consultava i deia: «Escolti'm, no volem interferències polítiques.» No l'han deixat entrar i el senyor Roca ha entrat: és el primer polític que ha entrat allí. Primer polític? No, segur que no, segur que n'han entrat vostès molts, però el senyor Roca hi ha entrat i els altres no.

Escolti'm, senyor conseller, vostè ha volgut fugir d'estudi quan jo li he explicat el que li he explicat; jo li poso exemples, li he dit dades concretes, vostè contesti el que vulgui, però el que nosaltres estem dient és el següent: des del seu gabinet, amb tots aquests personatges, totes aquestes persones que li he dit, es fan aquestes coses, es munten autocars, es preparen visites, s'utilitza l'Administració catalana –que paguem tots els catalans– per fer la campanya més dura que tenen vostès en els últims temps, la campanya intentant que el senyor Miquel Roca sigui alcalde. I ho sento, senyor conseller, però això és així.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyor diputat, miri, això no és així perquè vostè no ha dit res. Anem a analitzar-ho.

El senyor Reyes és president d'una associació de veïns del Polvorí. Ell com a president d'una associació de veïns pot fer el que cregui que hagi de fer. En tot cas són els seus socis, els que li han de dir què ha de fer. Ell no és funcionari de la Generalitat. No, que jo sàpiga..., si cobra és perquè farà alguna feina (*fortes rialles*), però jo no en tinc constància i aleshores ell, el que és..., ell no és funcionari ni ha estat contractat de cap manera, i per tant no crec que cobri absolutament res.

Els casals d'avis es regeixen per unes juntes dels casals d'avis, són els que han de dir quelcom. Jo no he tingut cap queixa de cap membre; per tant, això que vostè ha dit no pot ser cert.

Totes les altres qüestions... El senyor Castillo és president d'una associació de Joan Anton Parera –si la memòria no em falla en aquests moments. A la ciutat Meridiana jo hi vaig anar fa una setmana, em vaig reunir amb totes les entitats, ningú em va fer cap queixa, ningú es va sentir afectat de res i ningú em fa denunciar absolutament res. Per tant, tot això que vostè assenyalava no és cert.

I el que li asseguro que no és cert, el que li asseguro que no és cert és que faci aquesta..., no és cert, no es poden dir coses que no són veritat, senyor Ferran. Faci el favor de dir les coses que són veritat i que daixò, però no digui coses que no són veritat. Com pot dir vostè que en la seu del Departament

ment es fa una reunió de campanya... Campanya de què? Campanya electoral? La campanya electoral no es fa a la seu del daixò, i tota aquesta gent no forma part de cap campanya electoral. Si alguna vegada s'ha fet algun autocar haurà estat per algunes actuacions que tenen a veure amb la Conselleria, mai per campanya electoral. I si no, demostrí-ho. Jo realment el commino que aquestes coses no les faci, perquè no estan bé.

Ara, vostè vol que jo li tregui per contrapartida coses? Miri, ja li ho trauré, perquè vostès sí que ho fan, i aleshores pensen que perquè vostès ho fan ho fan els altres. (*Fortes rialles i remor de veus.*) Miri: Consorci de Normalització Lingüística de Badalona, una correcció d'un text per a Badalona, Joan Blanch, alcalde, plataforma ciutadana, i això per fax –es pot comprovar–, i això és una actualització indeguda.

Ajuntament de Cornellà. Telèfon 337.89.00; el fax també. Fundació Gresol, el mateix telèfon, i enviada tota una propaganda de la Fundació Gresol amb el sobre i amb el franqueig de l'Ajuntament de Cornellà. Això ja es posa pitjor que tot el que vostè ha dit, eh? Això és molt pitjor! Això és el que dic.

El Fòrum Cívic. Què és el Fòrum Cívic?, en el qual hi ha el senyor Ernest Maragall, hi ha tota l'altra gent... Se li dona subvenció des del mateix Ajuntament de Barcelona. I què cerca el Fòrum Cívic? El Fòrum Cívic cerca donar la reelecció del senyor Maragall i té subvenció del mateix Ajuntament de Barcelona. Això és correcte? Això és correcte?

Vostès creuen que és correcte que un president, precisament el mateix que vostè ha assenyalat, el president de Sants, faci una proclama perquè votin en les darreres eleccions la candidatura socialista, signant com a regidor de districte, amb paper dels socialistes de Catalunya, però signant «regidor president de districte»? Això no és correcte. (*Remor de veus.*)

O no és correcte que la regidora...

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: No és correcte, podria ser que digués «membre dels socialistes», però com a regidor president de districte de Sants-Montjuïc no pot fer aquesta qüestió.

O no és correcte que la senyora Núria Gispert, que es tracta de relacions ciutadanes, faci realment la carta que fa amb membret socialista. Etcètera, i com aquestes tantes, tantes coses com els podria dir.

Escolti, estiguin segurs que nosaltres fem les coses correctes i les seguirem fent. I tot el que vostè ha assenyalat no s'aguanta, no és cert, no s'aguanta, i aleshores no és... En canvi, el que jo dic sí que és cert, perquè aquí en té les proves (*fortes rialles*), aquí hi ha les proves, No riguin, que això no fa riure, això no fa riure.

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Aquí hi ha les proves, vostè no n'ha fet cap de prova, ha fet elucubracions. Jo tinc les proves, i si no, no ho dic.

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: I quant al que diuen els sindicats, també ha fet vostè una daixò. Vostè ha llegit dos paràgrafs d'aquest pamflet del CATAC-USTEC. Qui li mereix més confiança, Comissions Obreres o CATAC-USTEC? En un fulletó que diu: «Vota'ns el dia 15». Home, per favor.

Jo estic al seu servei i al de tots els diputats a discutir tot el que faci falta i a corregir tot el que sigui necessari, però escoltar coses que no són certes, que aleshores és perdre el temps, doncs no. Perquè, aleshores, alguna informació jo sé per on li ha vingut i, com a dit el conseller de Sanitat, aquest medicament que diu que pren el director general d'Acció Cívica, diu que és una tonteria. Bé, aleshores tonteries és tot el que li han explicat a vostè, perquè jo sé com li ve aquesta informació i, per tant, em guardo d'això. Sé d'on li ve (*riallles*), però no es deixi enredar. Som persones adultes i no ens podem deixar enredar per qualsevol.

Aleshores, comprovi les coses, si vol venir per la Conselleria i demanar tots els documents que vulgui els demana –com alguns han fet i sempre els hem atès–, però aleshores no expliqui coses que no són certes, perquè aleshores això no prestigia ningú. Aleshores, sàpiga tothom que el Departament treballarà correctament. Jo faré tot el que pugui perquè guanyi el senyor Roca –ja ho he dit–, (*riallles*), però treballarem correctament, no confondrem una cosa amb l'altra, no confondrem la tasca institucional amb la tasca de partit que cadascú puguem portar a terme. Els treballadors que són del Departament i pertanyen a altres agrupacions polítiques tindran tot el dret, tenen tot el dret de fer les actuacions que creguin adients al respecte, com realment tenim tots. (*Remor de veus.*)

I jo el commino que realment tinguem els debats que hauguem de tenir amb la serenitat i amb l'objectivitat que ens mereixem uns als altres, no en llençar aquí coses que no s'aguanten i que no són certes.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Silenci. Senyor Sala, no té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis

Passem al novè punt de l'ordre del dia, interpellació sobre el finançament dels municipis, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. (*Remor de veus.*)

Per favor, senyor conseller i senyor Sala, volen sortir als passadissos a acabar la seva conversa? (*Riallles.*) És una atenció al senyor diputat que està disposat a fer ús de la paraula. Senyor Farrés, pot començar.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president, perquè aquest diputat ha seguit la interpellació anterior astorat, perquè en totes aquestes discussions sobre campanyes electorals no s'ha dit –i en tot cas, és el que vol dir, en nom d'Iniciativa per Catalunya– que les properes corporacions municipals

que surtin elegides s'hauran de passar els quatre anys per pagar els deutes que tenen acumulats, tancar serveis i intentar veure com es trempa la difícil situació econòmica i financera. I aquest –aquest– és el fons del tema que nosaltres volem venir a plantejar.

Senyor conseller, en el Ple del 6 de maig del 1993, en què hi va haver el debat de municipalisme, aquest Parlament, per resolució de Convergència i Unió, va acordar que constata la difícil situació financera en què es troben els ens locals de Catalunya, la inadequació del marc legal amb la Llei de bases de règim local i la de finances, i va instar el Govern de la Generalitat, que avui vostè representa –i aprofito..., perdó, que la situació anterior m'ha fet oblidar la felicitació i la salutació, almenys en aquesta primera interpellació que tenim ocasió d'intercanviar–..., doncs, es va adoptar una resolució que deia que s'instava el Govern de la Generalitat a adoptar totes les mesures i fer totes les accions necessàries davant del Govern central per aconseguir la reforma de la Llei d'hisendes locals i d'altres, a fi d'aconseguir per als municipis recursos suficients i una bona prestació de serveis. I també es va instar el Govern de la Generalitat a fer els passos escaients per a fer possible la reforma de l'impost d'activitats econòmiques.

Honorable conseller, han passat vint-i-dos mesos. Què ha fet el Govern? Mentrestant, què ha passat? Han passat moltes coses. Mirin, l'últim informe –que em consta que vostè coneix– de l'Informe Económico-Financiero de las Administraciones Territoriales, que són les dades agregades del conjunt de municipis de tot l'Estat espanyol, ens diu una dada absolutament fonamental: la manera de repartir-se la despesa pública consolidada no financera del conjunt de les administracions que conformen l'Estat, l'any 1980, el 90% l'administrava l'Administració central i el 10% les administracions locals. Varen elegir-se els primers ajuntaments democràtics i va començar la lluita del municipalisme per poder administrar un percentatge superior d'aquesta despesa pública no financera consolidada. I al llarg de deu anys els esforços dels ajuntaments de tot Espanya –també els catalans, al seu front– van aconseguir que del 10%, d'administrar el 10% dels recursos, passéssim al 14%. L'any 1990, que entra en ple vigor la Llei d'*haciendas locales*, del 28 de desembre, que s'havia aprovat l'any 88 però que, en definitiva, les mesures finals –o totes– no s'havien posat en marxa fins a l'1 de gener del 90. Del 90 al 94, què ha passat? Els ajuntaments d'Espanya, i també els de Catalunya, han passat d'administrar el 14% al 12%, i, més concretament, del 93 al 94, es va passar del 13 al 12. És a dir que en quatre anys s'ha perdut, els ajuntaments de tot l'Estat espanyol i també als catalans hem perdut la meitat del que s'havia aconseguit després de deu anys de lluita dels municipis. I, més concretament, si vol, li ho dic d'una altra manera: que en un any s'ha perdut el 25% del que s'havia aconseguit al llarg de deu anys.

Què més ha passat durant aquest temps? Doncs, que el Grup que dona suport al Govern de la Generalitat, Convergència i Unió, ha esdevingut decisiu a nivell de l'Estat i ha

votat els Pressupostos generals de l'Estat i ha imposat condicions, i el tema municipal no ha estat de les prioritats que vostès han imposat. En tot cas, als resultats em refereixo.

I mentrestant què més ha passat? Doncs, que els ajuntaments, amb una responsabilitat que els honora i més enllà de les correlacions de forces polítiques que hi puguin haver en cada moment, davant de la gràfica o la figura convergent-divergent que donaven l'evolució de la càrrega financera i la caiguda espectacular de l'estalvi corrent dintre dels pressupostos municipals, l'any 93 aconseguixen, primer, minorar el pendent de la corba d'endeutament i canviar el signe, és a dir, portar una altra vegada..., aquesta corba descendent, fer-la ascendent una altra vegada en la capacitat d'estalvi corrent. És a dir, els ajuntaments s'han estret o s'han «apretat» el cinturó.

Què ens deia l'informe que es va discutir aquí amb motiu d'aquell debat que va fer el professor Castells, que en aquells moments era diputat del Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya i en aquests moments –si no estic mal informat– síndic de Comptes a nivell europeu i d'una solvència tècnica important? Se'ns deia: «Davant d'aquesta situació, només hi han tres sortides: una és incrementar la pressió fiscal; l'altra és augmentar els endeutaments; l'altra és tancar serveis.» Mirin, en aquests moments, i per les dades que facilita el Ministeri d'Administracions Públiques, resulta que des del punt de vista de la càrrega financera els ajuntaments de Catalunya, i molt possiblement esbiaixat per l'impacte de les dades corresponents a l'Ajuntament de Barcelona –però és igual–, el municipalisme de Catalunya, si sumem els capítols 3 i 9, ens trobem que surt una mitjana d'endeutament de 18.378 pessetes/habitant, quan la mitjana a nivell nacional, espanyol, estatal, és de 10.388. Per tant, els municipis de Catalunya difícilment –difícilment– poden incrementar el seu grau d'endeutament, i, al contrari, del que es tractaria és de trobar la solució per corregir aquesta trajectòria –després m'hi referiré, al perquè es donen també aquestes qüestions.

L'altra possibilitat era augmentar l'esforç fiscal dels ajuntaments, augmentar la pressió fiscal als ciutadans. I ens trobem que, si sumem –dades també del Ministeri d'Administracions Públiques, en l'últim i molt recentíssim informe, que vostè em consta que coneix– els capítols primer, segon i tercer –impostos directes, indirectes, taxes i tal–, la mitjana catalana de pessetes per habitant és de 51.065 pessetes, mentre que la mitjana espanyola és de 37.036 pessetes. Per tant, el segon camí que ens orientava o que deia l'informe Castells també està, des d'aquesta perspectiva, impossibilitat de transitar.

Finalment, queda, quedava la solució de poder tancar serveis. I, efectivament, els ajuntaments han fet un esforç molt important de reduir la seva despesa corrent, tant a nivell de l'Estat espanyol com a nivell de Catalunya –com a nivell de Catalunya. I perdonin que faci referència a les dades globals de l'Estat espanyol i, en tot cas, la desagregació per Catalunya, perquè és l'única font que avui per avui tenim les dades més recents; en tot cas, segurament la Conselleria deu tenir

dades més actualitzades referides a Catalunya, però jo estic convençut que coincidiran amb les del Ministeri. Bé, doncs, mentre els ajuntaments estaven fent aquest esforç de contenció, de reducció de la despesa corrent, ens trobàvem que havíem de destinar, si no volem quedar endarrerits en el nivell de prestació de serveis..., a continuar incrementant la despesa supletòria de coses que corresponen a la Generalitat de Catalunya.

I és o no és veritat –i està aquí i ens ho pot corroborar–..., ja sé que reglamentàriament no és així, però si un ajuntament aspira que en la seva població es faci un centre d'atenció primària, haurem d'aportar-hi el terreny, a pesar que la Llei no hi obliga. Si vols que en el teu terme municipal pugui construir-se una depuradora, hauras d'aportar el terreny, perquè, si no, no te la construiran. I així podríem anar successivament seguint amb la resta de conselleries. És a dir que, per una banda, ens trobem amb la paradoxa que els ajuntaments estan bloquejats financerament, ens trobem que hem de reduir serveis que són obligatoris, que són propis, i d'altres que donem, que es donen perquè creiem que aquells ciutadans hi tenen dret, i alhora van augmentant les obligacions derivades d'actuacions pròpies de la Generalitat.

Senyor conseller, vint-i-dos mesos des del debat del municipalisme són molts mesos. Què ha fet el Govern durant aquest temps? Com ha utilitzat i administrat aquesta Resolució del Parlament que deia..., que li encarregava que fes totes, o que prengués totes les mesures i que fes totes les accions necessàries per a ajudar els ajuntaments de Catalunya a sortir de la difícil situació financera, tal com constatava aquest Parlament de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés.

Alteració de l'ordre del dia

El senyor conseller i el Grup Socialista –suposo que serà el senyor Joaquim Nadal– tenen una interpellació, que és la número 13, sobre el finançament dels municipis. Podríem acumular-la ara? (*Pausa.*)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya i el refinançament de llur deute

Molt bé, doncs. Té la paraula.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, la intenció d'aquesta interpellació que presenta el Grup Parlamentari Socialista avui és cridar l'atenció al nou conseller i a tot el Govern de la Generalitat per veure si és possible, en aquesta nova circumstància d'un govern remodelat, que ha afectat, concretament, una conselleria que és la que té relació més directa amb el món municipal, veure si és possible de definir una política nova pel que fa a les relacions gene-

als del Govern de la Generalitat amb el món municipal, i, en el cas concret d'aquesta interpellació –em referia, en un sentit més global, a les altres dues que vindran més tard–, veure si és possible de definir un canvi d'actitud substancial del Govern de Catalunya en relació amb el problema de les finances municipals.

Estic convençut que la pràctica totalitat dels arguments i de les dades que ha aportat l'il·lustre diputat i alcalde de Sabadell, senyor Antoni Farrés, són conegudes de tothom i no són discutibles. És veritat que la situació econòmica dels ajuntaments a tot Espanya i a Catalunya és dolenta. És veritat avui i era veritat fa vint-i-dos mesos, com deia el senyor Farrés. I el cert és que, des del nostre punt de vista, el Govern de la Generalitat no ha tingut una política en relació amb el món municipal. No volem ni tan solament arribar a dir que ha tingut una mala política; creiem que, per passivitat, per inoperància o per necessitat imperiosa de dedicar-se a les seves pròpies finances, no ha tingut, en matèria financera, una política concreta que tingués un llistat de mesures concretes que poguessin intentar resoldre els problemes que tenen els ajuntaments.

El cert és que ja està acabant el model de finançament autonòmic que es va pactar i que vinculava la cessió del 15% de l'IRPF, i el cert és que el Govern de la Generalitat s'ha afanyat a plantejar al Govern central, en les seves negociacions parlamentàries i de partit, la revisió del sistema de finançament. I el conseller d'Economia i Finances, que fins fa poca estona era aquí i ara no hi és, podria confirmar-nos com i amb quina diligència el Govern de la Generalitat s'ha afanyat a plantejar els temes que afecten la revisió del sistema de finançament autonòmic, i en cap cas no ha plantejat el problema de la situació econòmica i financera dels ajuntaments.

De fet, és veritat que la situació econòmica i financera és dolenta en totes les administracions públiques. És veritat que la situació econòmica de l'Estat, en el seu conjunt, no és bona, que la situació econòmica del Govern central, com a òrgan més significatiu de l'aparell de l'Estat, no té una situació econòmica bona. És cert que la situació econòmica de les comunitats autònomes tampoc no és bona; i és cert que la situació econòmica dels ajuntaments tampoc no és bona. Però passa amb això una mica com..., deixin-me posar un exemple d'una paperina de patates. Vostès obren una paperina de patates, una bossa de patates, i tots tenim sempre la temptació d'agafar les més flonges, les més grosses, les que pesen menys, les més cruixents, les que són més atractives, més fàcils d'agafar, i ens les mengem amb autèntica delectació. I en el fons de la paperina queda un bon piló de patates trinxades, esquincades, aixafades, que és un piló significatiu. Els ajuntaments són el cul del sac o el fons de la paperina de patates.

Totes les administracions públiques estan malament; les que estan pitjor, en un cert sentit –que intentaré matisar tot seguit– són els ajuntaments. Perquè els ajuntaments estan molt malament, però la posició relativa del conjunt dels ajuntaments de tota Espanya, en el que fa al volum total del

dèficit públic, és molt petit. Qui té el dèficit públic més gros? El Govern central. Qui comença a tenir un dèficit molt gros —i sortia aquests dies? Les comunitats autònomes i, entre d'altres i molt significativament, la nostra comunitat autònoma. I la suma de tots els dèficits afluents a partir del nou sistema comptable, dels ajuntaments, en relació, com percentual al producte interior brut, és la més petita de totes; ajuntaments, sobretot; corporacions locals sumades encara seria prou significatiu, però els ajuntaments tots sols tenen un nivell de dèficit públic o de presència en el dèficit públic realment molt baix. I malgrat tot la situació, un a un, és molt dolenta i afecta significativament i d'una forma greu la capacitat de prestació de serveis dels ajuntaments.

Una altra cosa és l'endeutament, que és molt alt, com és sabut, pel que fa al Govern central; que comença a ser més alt —i les corbes comencen a tocar-se i a creuar-se— en la suma de les comunitats autònomes, que agregades estan passant ja ara a la suma de les corporacions locals aquest any; l'any passat encara no, aquest any ja la suma de l'endeutament, càrregues financeres de les comunitats autònomes de tota Espanya, passaran a davant de les corporacions locals. I així i tot és veritat que en l'àmbit de les decisions que corresponen al Govern central no hi ha hagut una resposta prou significativa i suficient per resoldre el problema del finançament de les corporacions locals, però és veritat també que no hi ha hagut, en cap àmbit de la vida pública a tot l'Estat, una pressió social i política suficient des de pràcticament cap força política per aconseguir que el panorama general del sistema de finançament de les corporacions locals a Espanya canviés significativament i d'una forma favorable.

Però el que ens porta aquí no és ben bé això. L'anterior consellera ens trauria alguna carta o el ministre Solbes dient que ell, de comissions tripartides i de finançament conjunt de l'endeutament i algun percentatge dels crèdits, que ell no hi juga, però el que ens porta aquí és una altra cosa. Què passa a Catalunya i què es pot fer des de Catalunya?

I el que passa a Catalunya és que la posició relativa dels ajuntaments catalans, en relació al conjunt dels ajuntaments espanyols, és pitjor, doblement pitjor, amb una visió en cara i creu o de gelat de vainilla i xocolata. És veritat que els ajuntaments catalans estan pitjor perquè han gastat més, perquè han invertit més; és a dir, el nivell d'inversió pública que han fet les corporacions locals de Catalunya és el més alt o dels més alts de tot l'Estat —i això és cert—, però també és cert que Catalunya és de les poques comunitats autònomes que, perquè no ha tingut política municipal, no ha tingut cap mesura específica per fer front als problemes de les finances de les corporacions locals de Catalunya.

Navarra i el País Basc tenen una situació privilegiada i molt favorable històricament, però la Comunitat Canària, Múrcia, la Rioja, Aragó, Andalusia, València tenen, des de molt abans que Catalunya, fons de cooperació municipal autònoms i tenen lleis de sanejament de les finances municipals, com nosaltres no tenim. I aquí ens passa el següent: creem —no repetiré allò dels acords del Ple del 4, 5 i 6 de

maig del 93—, creem una ponència tècnica dins de la Comissió de Govern Local per diagnosticar i proposar solucions per a la situació autonòmica i financera dels ens locals de Catalunya. I aquesta Comissió o no ha acabat els treballs o no els ha volgut acabar o si els ha acabat encara no els ha lliurat oficialment ni a la comissió que els va encarregar i, pel que sabem, tindrà un diagnòstic més o menys fiable, però pràcticament no proposarà cap solució.

Segon, tenim finalment un fons de cooperació local de Catalunya des d'aquest any —4.000 milions de pessetes. Molts ajuntaments, de qualsevol signe polític, fins i tot aquells que no van estar gens d'acord amb aquesta quantitat i amb aquest fons, han pressupostat aquest 4.000 milions en una proporció que ells mateixos s'han inventat, però que ningú encara no ha definit. I a més a més, en el conjunt de les decisions que prenen els diferents departaments del Govern, s'intenta sempre repercutir negativament o per llei, per reglament, per decret o per simple exigència administrativa, lesionar severament les finances dels municipis.

Tema de la cessió de terrenys, tema de les exempcions no contemplades per llei de les llicències d'obres, tema de la repercussió per llei de competències i despeses als ajuntaments, que no els correspondrien i que la llei imputa, i tot això en un sac que fa que la situació dels ajuntaments de Catalunya sigui francament més preocupant i pitjor que a moltes de l'altres parts de l'Estat. En part, perquè els ajuntaments de Catalunya s'han esforçat a transformar els seus pobles i ciutats en una proporció i a un ritme que probablement no ha succeït a altres parts de l'Estat, però en part també perquè la comprensió i la sensibilitat i la disposició i la disponibilitat del Govern de Catalunya per trobar-hi solucions ha estat més aviat limitada.

I encara més: la transparència de les subvencions condicionades, que és un dels camins que ha triat, el més tortuós possible, el Govern de Catalunya i els seus departaments per repartir diners del pressupost de la comunitat autònoma a les corporacions locals, ha estat total. Hi ha hagut una gran opacitat, no hi ha hagut transparència i, per exemple, tenim un problema molt seriós en el coneixement dels criteris de distribució dels fons estructurals, objectiu 5.b, a una bona colla de comarques de Catalunya, que reben —comarques o municipis— subvencions d'aquest objectiu, diners europeus, sense saber amb quin criteri —per exemple— el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca les ha repartit. I nosaltres creiem que, en la conjuntura d'un canvi de Govern, i més concretament d'un canvi de conseller, el que hem de fer avui no és sortir a estripar, sinó oferir una proposta de diàleg al nou conseller i plantejar-li que és un bon moment perquè posi damunt de la taula no altre cop bones paraules, sinó alguna proposta concreta que permeti tirar endavant un carro que està francament empantanegat.

I és amb aquest esperit que nosaltres fem aquesta interpellació i les que vindran.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, diputat senyor Farrés, en primer lloc agrair els bons desitjos en el nou conseller. Dit això, és cert que, una vegada més –no havia calculat els vint-i-dos mesos–, aquesta cambra s'enfronta amb un debat sobre la situació competencial i financera dels ens locals. Parlem ara de la situació financera en primer lloc; i, en aquest cas, ho fa instada pels grups d'Iniciativa per Catalunya i Socialistes, però jo crec que això respon –n'estic segur– una mica en l'interès de tot l'aspecte polític representat en aquesta cambra. Aquest interès –jo els ho vull assegurar– està plenament compartit pel Govern –i després intentaré convèncer-los d'això– a qui avui, doncs, represento en aquesta intervenció. Jo crec que no pot ser d'una altra manera; és a dir, Catalunya la fem tots, la fa el Govern i la fan els ajuntaments, i uns i altres hem d'anar de la mà si volem que el progrés i el benestar d'aquest país vagi endavant.

Per tant, a mi no m'agradaria que es produís un antagonisme o la contraposició d'un i altre nivell de govern, o entendre que el creixement i potenciació d'un dels àmbits ha de suposar una amenaça cap a l'altre. Això en cap moment contribuiria a la creació, per a mi molt necessària, d'un clima de cooperació interinstitucional. Aquest és l'ànim que inspira el Govern i el conseller que els parla, i estic segur que també als il·lustres diputats a qui responc, entre altres prestigis municipalistes.

El senyor Farrés, durant el debat per als pressupostos per a l'any 95, va citar uns versos de Pere Quart. També recentment, en declaracions als mitjans de comunicació, reblava de la vocació municipalista d'aquest Govern. Com deia abans, jo espero que el sabré convèncer de la lleialtat institucional que inspira l'acció del Govern envers els ens locals. És cert, senyor Farrés, que això no són jocs florals, ni tampoc espero que siguin interessos sobtats davant d'unes imminents eleccions municipals d'algun candidat matiner, com deia aleshores, ni encara menys voluntat d'afeblir els municipis de Catalunya per assolir un major protagonisme del Govern.

El que jo avui defensaré com a posició del Govern, ja figurava, per no anar més endarrere, en el programa electoral de Convergència i Unió a les eleccions generals del 93, que va ser aprovat pel Senat a proposta del Grup Parlamentari Català al Senat, el 23 de febrer del 94. Va ser objecte de resolució, presentada pel Grup Parlamentari Català de Convergència i Unió, i aprovada per les Corts Generals amb motiu del debat sobre *el estado de la nación* el 21 d'abril de 94, i novament ho ha estat, també per iniciativa del Grup de Minoria Catalana, és el mateix debat celebrat recentment. Podem doncs, senyor Farrés, senyor Nadal, diferir sobre la bondat d'unes mesures concretes i entendre de manera diferent la política municipal. Això no solament és legítim, és..., diria jo que és lògic, però sobretot diferim en una cosa: des del Govern els desitjats, el que voldríem fer, ha d'anar necessàriament condicionat amb el què podem fer. En qualsevol cas, el Govern i els grups que vostès representen, jo crec que no difereixen en absolut en l'ànim que inspira la

seva acció, que és donar als ens locals, municipis i també consells comarcals, les millors condicions financeres i competencials que sigui possible, perquè en definitiva el que tots busquem és que el ciutadà pugui obtenir el millor nivell de prestació de serveis dels tres nivells d'administració catalana. Per tant, jo animo ja des d'ara, en aquesta meua primera intervenció, a fer un exercici d'eradicar recels i prejudicis, al qual, jo el primer, m'hi comprometo.

No pretenc amb aquesta reflexió tampoc defugir la confrontació política, lògica entre les seves posicions i les que jo represento, sinó posar les coses al seu lloc. La confrontació entre un Govern de Convergència i Unió i els representants de les formacions polítiques d'Iniciativa per Catalunya i Socialistes quant a les mesures a adoptar pel que fa a les hisendes locals i al seu àmbit d'autonomia, jo crec que no pot ser entesa en cap cas com una confrontació de l'Administració de la Generalitat vers l'Administració local. Aquesta no és la realitat, i fóra temerari i irresponsable voler transmetre aquesta sensació als ens locals; però, encara més, jo diria que, a més, seria contraproductiu per als interessos d'ambdues parts, d'una banda, perquè els municipis catalans tenen una situació molt específica respecte a la resta dels municipis de l'Estat –abans ho ha dit vostè–; el nivell de prestació de serveis dels nostres municipis, per exigències culturals i socials dels mateixos ciutadans és força més elevat que a la resta de l'Estat. Per tant, la solució als seus problemes no hauria de venir d'un pacte uniformitzat per a tot el mapa municipal estatal. I, consegüentment a l'explicat, per negociar una fórmula específica amb el Govern de l'Estat, necessitem tota la força possible. Jo crec que cal que anem plegats, amb la força de tots. D'altra banda, i des del punt de vista del Govern català, això també seria perquè difícilment es podran assolir els objectius pretesos amb la seva política –el reequilibrament territorial, l'estat de benestar, la millora en la quantitat i qualitat dels serveis que reben els ciutadans–, si no compta amb l'imprescindible ajut d'unes institucions tan bàsiques i properes al ciutadà com són els ajuntaments i, per tant, això també ho tinc molt clar.

Ens necessitem, doncs, els uns als altres; necessitem unir les nostres forces per fer un front comú davant la instància estatal, que és la que té la potestat de regular les bases del règim de les entitats locals i les seves finances. Aquesta era la idea que, com molt bé manifestava vostè abans, inspirava la Resolució 101 d'aquesta cambra, subsegüent al debat monogràfic que durant tres dies va tractar la política municipal i, molt especialment, la situació econòmica dels ajuntaments. Aquesta Resolució instava el Govern de la Generalitat a realitzar un conjunt de mesures tendents a l'assoliment d'una modificació en profunditat del marc normatiu estatal en matèria de règim local, en un doble sentit: d'una banda, clarificació del règim competencial dels ens locals i, consegüentment, del seu finançament, i remoció dels obstacles existents per tal que el Parlament de Catalunya pugui legislar en forma substantiva en aquestes matèries.

Aquesta negociació –també s'ha comentat abans– s'estableix en el marc d'una mesa tripartida Govern central - Go-

vern de la Generalitat - ens locals, d'acord amb la proposta del Govern de la Generalitat. La constitució i inici d'activitats de l'esmentada mesa tripartida va ser proposada conjuntament per la meua antecessora al Departament de Governació, el mateix conseller d'Economia i Finances, el ministre d'Economia abans de les eleccions genrals del juny del 93... Posteriorment va ser reiterat des de la mateixa Conselleria de Governació, el ministre d'Economia i Finances i el ministre d'Administracions Públiques, i en ambdós casos la resposta -deixin-m'ho dir- crec que va ser absolutament decebedora, tot i que, en línies generals, els ministres consideraven positiva la iniciativa. Afegia el ministre d'Economia i Hisenda - textualment traduïm -: «No sembla coherent establir una comissió tripartida amb la participació formal de representants de l'Administració de l'Estat per tractar exclusivament la situació financera local a Catalunya, i més encara en un moment que s'inicia l'estudi de la participació als ingressos de l'Estat de les corporacions locals per a un nou període.» Afegint més endavant que «en cap supòsit legal o material es poden arribar a establir uns compromisos singulars que separin els municipis catalans dels principis generals que regeixen el finançament local».

Posteriorment, el Departament va contestar al ministre insistint en la necessitat que el Govern central reconegui l'especificitat del règim local català, i es va adreçar de nou al ministre per a les Administracions Públiques proposant com una mesura immediata la institucionalització de la presència d'un representant de l'Administració de la Generalitat en la Comissió Nacional d'Administració Local, oferint per aquesta via una possibilitat de participació en decisions d'importància, com ara els nous criteris de distribució de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, la distribució de les subvencions del Programa de cooperació econòmica local de l'Estat i, cada vegada més, els relacionats amb l'aplicació dels fons estructurals comunitaris.

Però -jo crec que cal dir-ho també-, després de l'aprovació d'aquesta resolució, després de l'acord d'aquesta cambra per unir esforços i, conjuntament, Govern i ajuntaments fer front comú davant el Govern de l'Estat, tan sols uns mesos després, s'enceta la idea del pacte local i s'hi afegeixen representants municipalistes d'aquesta cambra.

La reivindicació d'un àmbit competencial municipal, que s'apropa a una concepció cantonalista, ha rebut el suport més impensable: el de determinats ministres del Govern central que proclamen que ha arribat el moment del municipalisme i que aquest moment requereix un ampli acord entre les forces polítiques de l'Estat per tal d'ampliar l'abast competencial dels ajuntaments, en especial els de major població, l'anomenat G-7, o grup de les set ciutats més grans d'Espanya.

Però el més sospitos és que aquest sobtat descobriment del municipalisme es produeix justament després de la més greu i generalitzada protesta dels ajuntaments per la seva insuficiència econòmica i abans de la signatura d'un pacte on s'accepta que els propers cinc anys la participació dels ajun-

taments en els ingressos tributaris de l'Estat, que suposa entre el 25 i el 33% dels ingressos municipals, no tan sols creixerà en el millor dels casos al ritme del PIB nominal; per tant, una garantia de continuar patint les mateixes dificultats financeres, almenys durant cinc anys més. Això sí, a canvi d'una pretesa transferència massiva de competències que haurien de rebre els ajuntaments. Jo crec que aquesta sospita és quasi ja una certesa quan es descobreix que els àmbits materials d'actuació pública, que, d'acord amb els documents del pacte local que van sortir a la llum, són susceptibles d'ampliació competencial a favor dels ajuntaments, no són els reservats al Govern central, sinó els que la Constitució i els estatuts d'autonomia han reconegut com a àmbits competencials de les comunitats autònomes.

Per tant, jo crec que tot sembla indicar que ens trobem davant d'una clàssica maniobra de diversió on el Govern central ha defugit la pressió reivindicativa dels ajuntaments i els adreça envers un conflicte, que vull qualificar d'artificial, amb les comunitats autònomes. En aquest cas, però, encara és pitjor la forma que el fons, perquè aquesta maniobra es pretén canalitzar mitjançant negociacions entre les forces polítiques que, després, s'haurien de traduir en acords dels parlaments autonòmics.

Retorno al fil inicial, argumental. L'acord d'aquesta cambra, que el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, ha intentat reiteradament executar, de creació de la mesa tripartida per tal de trobar solucions de conjunt a la qüestió competencial i al mateix temps a la situació econòmica dels ajuntaments catalans, s'ha trobat amb una negativa per part del Govern central que alegava, precisament, que aquests problemes es resoldrien en el marc del Pacte local i que aquest seria el lloc de trobada idoni per discutir els problemes competencials, perquè -no ho oblidem- competències i finançament han d'anar necessàriament de la mà i, a hores d'ara, no es pot parlar de finançament sense la presència del Govern central.

Penso sincerament que renegociar la participació dels ajuntaments en els ingressos de l'Estat tan a la baixa com s'ha fet, és a dir, donant continuïtat a un sistema establert per la Llei reguladora de les hisendes locals, que tan perniciosos s'ha demostrat i que fins i tot el seyor Farrés recorda sovint -i avui també ho ha dit de manera molt simptomàtica- que va ser aprovat un 28 de desembre, amb un increment que en el millor dels casos creixeria només al ritme del PIB, perjudica seriosament els interessos municipals, sobretot els interessos dels municipis de Catalunya. Aquests -ho ha dit, no sé si el senyor Nadal o vostè, senyor Farrés-, aquests tenen l'índex més alt d'endeutament de tot l'Estat. L'explicació també s'ha dit, d'aquest fet. I és que no són els pitjors que gestionen els seus recursos, ni els que més alegrament dilapiden el seus ingressos; el que passa és que -jo crec que d'això ens n'hem d'alegrar tots- el nivell de prestació de serveis per part de l'Administració municipal catalana és molt elevat, comparable amb l'estàndard europeu en la seva gran majoria. I això, naturalment, té el seu cost. No és una casualitat, és la conseqüència lògica del fet que el nostre

país té un nivell de desenvolupament econòmic i social que no és el que tots voldríem, però que supera en molt la mitjana de la resta de l'Estat.

És per això que abans deia jo que una solució uniforme i uniformitzadora per a tots els municipis de l'Estat no podrà ser mai satisfactòria per als municipis catalans, perquè o bé deixen de prestar serveis com fins ara donaven —com deia vostè—, o continuaran essent les ventafocs, els més endeutats, per bé que gestionin els seus recursos. Jo demano una reflexió, per tant, serena i desapassionada d'aquest punt.

Si m'ho permeten, vegem què és el que ha passat amb la situació financera dels municipis des del debat monogràfic del 93 a què abans fèiem referència. Jo crec que cal assenyalar un fet evident: el tema de la situació econòmica dels ajuntaments ha perdut virulència com a tòpic als mitjans informatius. Ara bé, això no es pot interpretar com a signe que la situació econòmica dels ajuntaments, entesa com a suficiència per a la prestació dels seus serveis, hagi millorat substancialment. L'explicació jo crec que és una altra: l'any 93 els ens locals van patir la sacsejada d'una situació nova comuna a totes les administracions públiques: l'efecte combinat de la crisi econòmica i la crisi fiscal.

La crisi econòmica, des de mitjans del 92, incrementà la demanda de determinats béns públics al temps que va reduir la base imposable de molts impostos i, en general, la capacitat fiscal dels contribuents. La crisi fiscal, doncs, apareix com a resultat d'aquesta crisi econòmica que coincideix amb una orientació generalitzada: veure en el dèficit públic el motor de la inflexió i forçar, en conseqüència, els ens públics a reduir-lo al mínim. Aquesta doble crisi que totes les administracions públiques hem patit i patim, ja que els esmentats objectius de convergència econòmica impedeixen aprofitar en un sentit expansiu la reactivació econòmica que comença a consolidar-se i que va forçar a restringir considerablement el ritme de creixement de la despesa pública, es va traslladar molt ràpidament als ajuntaments pel que fa als seus efectes pràctics, però ha requerit un període de temps més llarg per a la seva adaptació.

Els ajuntaments han hagut d'aprendre a ajustar les seves despeses al nivell dels seus ingressos. En efecte, dins el temps transcorregut, molts ajuntaments han aplicat mesures de contenció de la despesa, s'han congelat les plantilles, i fins l'exercici aquest del 95 les retribucions del personal i dels electes; s'ha ralentitzat el ritme inversor, i això també s'aprecia en el seguiment de programes de cooperació econòmica, i molt especialment s'han aprofitat les comparativament millors condicions del mercat financer per renegociar el deute i obtenir important reducció en els interessos del deute viu.

Ara bé, queda una important pregunta pendent de resposta: aquesta adequació dels ajuntaments a les circumstàncies noves implica també un sanejament dels dèficits acumulats dins l'etapa anterior? Com saben —i n'han parlat abans—, la ponència tècnica de finances locals creada en el si de la Comissió de Govern Local de Catalunya ha realitzat un estudi de la situació financera d'una àmplia mostra d'ajuntaments

catalans, centrada per la necessitat de disposar de dades fiables en les liquidacions del pressupost del 92. En un avanç de les conclusions de l'esmentat estudi, ofereix uns elements reveladors: cal considerar com a cas diferenciats, jo crec, d'antuvi, i en conseqüència donar un tractament diferent, a allò que seria el tema de l'Ajuntament de Barcelona, el romanent net de tresoreria negatiu del qual l'any de referència significava prop del 10% dels ingressos totals dels ens locals de Catalunya. Tret del cas de Barcelona, doncs, ens trobem que hi ha cent onze ajuntaments amb romanents nets de tresoreria negatiu l'any 1992, la major part ajuntaments mitjans i grans; aquests cent onze municipis aplegaven —si s'exclouen les dades de Barcelona abans esmentades— un romanent negatiu global de 12.500 milions de pessetes, que és la quantificació més exacta a què s'ha pogut arribat d'allò que col·loquialment en diríem «el forat de les finances locals catalanes».

Doncs bé, el més important encara és considerar que aquest romanent net negatiu provenia en la major part dels casos dels exercicis anteriors; el resultat de l'exercici corrent no assenyala dèficit. L'any 92, l'any olímpic, que freqüentment s'associa amb l'alegria en la despesa, ja fou percebut i viscut pels nostres ajuntaments —sempre a nivell agregat— dins d'una disciplina financera força acurada. Per tant, jo des d'aquesta tribuna voldria felicitar els ajuntaments per la capacitat de contenció de la despesa pública, d'adaptació a la situació de crisi globalitzada, de resistència vers l'adversitat, i transmetre'ls en nom del Govern el reconeixement d'una actuació globalment molt positiva.

De totes maneres, el panorama de l'esdevenidor —que és el que suposo que estem debatent avui aquí— no sembla d'entrada gaire més engrescador. La participació de les corporacions locals en el conjunt de la despesa de les administracions públiques —s'ha dit abans— baixa un punt i escaig —per cert, no pas a favor de les comunitats autònomes, sinó de l'Administració de l'Estat. L'Administració de la Generalitat i les corporacions locals hauran de continuar afrontant exercicis pressupostaris de contenció i dificultats de tresoreria. El conseller Alavedra, quan presentava el Projecte de llei de pressupostos per al 95 en aquesta cambra, ja els traslladava aquest argument: necessitat de contenció de la despesa pública, la qual cosa obliga a fer retallades en uns aspectes per tal de no minvar altres que es considerin prioritaris.

Així, atès que les corporacions locals són, precisament, una de les prioritats del Govern en aquests Pressupostos, les transferències corrents a les corporacions locals apleguen un 11,5% del pressupost consolidat, i s'incrementen d'un 4,1% en tant que les despeses considerades no prioritàries, per aplicació del criteri de contenció pressupostària, tenien una reducció del 3,4%. També el total de transferències a corporacions locals procedents dels ingressos propis de la Generalitat a través de departaments, organismes autònoms i entitats s'ha incrementat enguany d'un 3,35% respecte del 94.

Pel que fa a les transferències procedents de les empreses públiques, és a dir, Junta de Residus i Junta de Sanejament, i

si se signa el conveni de Junta de Sanejament amb el Govern central per al cofinançament de la depuradora del Prat de Llobregat, s'incrementaran també de 2.000 milions de pessetes.

S'ha endegat una altra iniciativa, molt reivindicada per part dels diputats interpellants i de l'oposició en general: la creació, a la Llei de pressupostos de la Generalitat per al 95, de la participació dels municipis en els ingressos de la Generalitat, integrada, per tant, en el Fons de cooperació local de Catalunya, com a conseqüència d'una esmena conjunta dels grups de Convergència i Unió i Socialista, dotada enguany amb 4.000 milions de pessetes. Això tal vegada pot ser considerat insuficient per algú de vostès, però a mi m'agradaria que aquesta qüestió s'interpretés en clau de compromís i de manteniment de la nostra convicció que a Catalunya la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de règim local ha de permetre una regulació diferencial i distintiva. Pel que fa a aquest Fons de cooperació local, dir ja des d'ara que la voluntat del Govern és cercar el màxim consens possible amb les associacions municipals catalanes en la fixació dels criteris de distribució.

Un altre tema seria el refinançament d'aquest deute municipal. Tot i que la Resolució 101 insta el Govern a participar en l'esmentat refinançament, sempre amb aportacions compartides entre l'Administració central i la de la Generalitat, hi ha una impressió generalitzada que una mesura d'aquest tipus discriminaria positivament els ens locals que havien seguit una política d'endeutament creditici, enfront dels que s'havien estimat més contenir les seves despeses d'inversió. Sembla ser que el Govern central comparteix aquesta opinió. El repte és trobar una fórmula que, facilitant la resolució de situacions greus, no trenqui, en cap cas, l'equitat envers els més prudents. El Govern de la Generalitat manté el compromís, assumit en el debat general que va donar lloc a aquesta Resolució, de cofinançar el refinançament del deute municipal si l'Estat es compromet al respecte, i per això en els Pressupostos de la Generalitat es mantenen dues partides obertes. En aquest cas, jo crec que caldrà esperar les iniciatives que pugui establir el Govern central.

En tot cas, ja hem dit abans –i acabo– que el procés de refinançament s'ha produït espontàniament i generalitzadament, aprofitant el període de tipus d'interès més baixos. En aquesta situació, encara més, també es beneficiarien més els ajuntaments que no han pres cap iniciativa de refinançament exceptuant l'aspecte discriminatori de la mesura. Un cas molt particular –ho repeteixo– és l'Ajuntament de Barcelona; tots vostès saben que per als Pressupostos d'enguany, i com a resultat d'una esmena transaccional del Grup de la majoria amb el Grup Socialista, es va incloure una partida, també oberta, per tal de recollir el finançament de contracte-programa de transport, que suposarà una aportació per part de la Generalitat d'uns 3.000 milions addicionals als que aportin les altres administracions. L'esforç, per tant, crec que és important, i més en el marc de contenció de què abans els parlava.

Jo no sé si hem fet absolutament tot el que es podria fer –responent, una miqueta, a la seva primera interpellació–, però sí que crec que s'han fet bastantes coses. Repetir la frase de dir: el desideràtum hauria sigut poder fer moltes més coses; altres és el que ens sembla que hem pogut fer.

De moment jo em quedaria aquí, esperant el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Farrés, per al torn de rèplica.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller. Primer, ja hem avançat alguna cosa: tècnicament estem d'acord. Vostè ha donat més dades, que nosaltres, lògicament, pel tema de temps, no n'hem pogut donar. Per tant, diagnòstic: d'acord. Ara, es tracta de veure quina és la resposta política. Diu –si no ho he entès malament–: «No ens barallem. Nosaltres, és a dir, Administració autonòmica - ajuntaments, estem al 25%, vosaltres no; allò de l'Estat cap als ajuntaments, tots junts» –si no ho he entès malament. Molt bé. Però, mentrestant, què és el que passa? Doncs, miri, un dia d'aquests, em sembla, vull dir, que és la festa dels bombers; tradicionalment l'Ajuntament de Sabadell, al parc de Sabadell, els donava una subvenció de 50.000 pessetes, però, com que som veïns, no en tenim cap obligació, és la Generalitat..., però ens demanaven subvenció, i els la donàvem; aquest any els l'ha retallat; els ha donat 40.000 pessetes. El mes de febrer, el senyor Comas va organitzar un viatge del president de la Generalitat, amb un dinar de 240 persones, que era el llistat de les entitats que havien rebut subvenció de Benestar Social. Per tant, mentre nosaltres davant dels ciutadans hem d'estrenyer el cinturó, des de la Generalitat, perquè ja té el 25%, es llencen els diners en els municipis, i això no és just, senyor conseller.

Nosaltres hem vingut aquí i hem dit: «Entrem en la línia de treballar, tots, de fer esforços per una mesa tripartida», i surt el secretari general de Convergència Democràtica i a tots els que portem no sé quants anys baldant per intentar tirar endavant les finances dels municipis ens diu: «Escolti» –diu– «Roca está dispuesto a encabezar la lucha para lograr un nuevo modelo de financiación.» (*Remor de veus.*) Ara: «Roca pretende rebajar el IAE.» Però, que no havíem quedat aquí, amb una resolució del Parlament, que seria el Govern el que faria gestions davant del Govern de Madrid per aconseguir una modificació de l'IAE? O és que vostès han arribat a acords i no els fan públics, i esperen que només ho pugui capitalitzar una determinada persona! (*Remor de veus.*)

Escoltin, perquè, mentrestant, què passa a les altres comunitats autònomes? Tal com s'ha dit..., a la comunitat autònoma de Canàries, Llei de finançament i de sanejament; a l'Aragó, Llei de sanejament; les altres, que ho estan treballant. Nosaltres estem disposats a fer tots els passos que siguin necessaris, però el Govern de Catalunya ha d'acompanyar els ajuntaments de Catalunya i hem de redistribuir abans, perquè, si no, això no és possible. Totes les mesures, totes les accions que avui és capaç de fer el Govern de la Generalitat són aquestes gestions que vostè ens ha dit?

No varen, el Grup que dona suport..., el seu corresponent a Madrid, no va votar favorablement els Pressupostos de l'Estat? Quines condicions va posar? No ho sé. La municipal, segur que no. El que venim a reivindicar aquí, en nom d'Iniciativa per Catalunya, és que la situació municipal passi al davant del conjunt de prioritats, perquè la situació és tan delicada que quan caiguin —ja ho vam dir altres vegades— les finances municipals d'una manera definitiva..., si no ho fan pels ajuntaments, facin-ho per vostès, perquè arrossegaria una part molt important de l'obra de Govern; no dels ajuntaments, sinó del Consell Executiu de la Generalitat, per tots aquests sistemes de cofinançament.

Escollin, estan disposats que durant aquest any pugui entrar en aquest Parlament una llei de sanejament de les finances dels municipis, com ha passat en d'altres comunitats autònomes? Estan disposats que els 4.000 milions de pessetes siguin nets? Perquè, no ens enganyem! Des del punt de vista municipal, això es nodreix de transferències corrents i de transferències de capital. Per tant, amb recursos que anaven als municipis, d'increment de recursos, ni un —globalment considerat. Podem parlar d'una progressió de creixement del Fons de cooperació municipal? Podem parlar que hi hagi un compromís per poder formular una proposta de nova llei de finançament? Perquè és molt dur, senyor conseller —és molt dur—, saber com estan les finances dels municipis i ara haver de veure en els mitjans de comunicació que, sense absolutament cap rigor i, a més a més, estant convençut qui ho diu que allò és absolutament impossible, que és inviable que allò pugui passar, es facin afirmacions que condueixen a confondre els ciutadans. I nosaltres això ho qualifiquem només amb una paraula: demagògia política. Com es compensen els rebaixos dels IAE? Quant s'incrementaran els dèficits públics? Amb quins impostos s'hauran de contrarestar? Com s'aconseguiran, en tot cas, els majors ingressos? Per què no s'han aconseguit abans? I aquestes són les respostes? Li agraeixo la resposta tècnica, però jo em dirigeixo a un membre del Consell Executiu de la Generalitat, i el que nosaltres demanem és la resposta política; davant d'aquesta situació, quina és la resposta política del Govern de la Generalitat? Pot assumir el Consell Executiu un compromís seriós, calendari en mà, abans de les eleccions municipals, perquè el conjunt d'homes i dones de Catalunya sàpiguen que les corporacions locals que elegiran dintre d'un parell o tres de mesos tindran unes perspectives i unes possibilitats de treball; perquè, si no fem això, diguem la veritat —diguem la veritat. A davant de cada afirmació, que tothom digui com pensa pagar-ho o, en tot cas, quins dèficits pensa fer i com se solucionaran. La resta és fer volar coloms, i, tal com estan les coses, em temo molt que no ens ho podem permetre.

Per tant, davant d'aquesta situació —i acabo, senyor president—, nosaltres el que demanem és que el Govern de Catalunya adquireixi un compromís polític, concret, de donar resposta a aquestes legítimes exigències dels ajuntaments catalans, precisament pel diagnòstic tècnic que vostè abans ens ha explicat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Senyor Joaquim Nadal, té la paraula.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, la veritat és que li desitjo molta sort, i la necessitarà, perquè entre el conjunt de bones intencions que ha expressat el seu discurs i la pràctica habitual dels seus companys de govern hi ha un abisme. A mi el cos em demanava, abans de començar la interpellació, dir que a mi m'hauria agradat continuar la discussió que s'havia encetat amb el conseller Comas, i la veritat és que, quan vostè ha fet la seva primera declaració d'intencions expressant la voluntat de dissipar qualsevol ombra de dubtes sobre la voluntat municipalista del seu Govern, he pensat que aquí topàvem amb el primer problema d'un discurs que —com ha dit el senyor Farrés— tècnicament estava molt ben construït i en el qual, a més a més, jo intentaré descobrir una sèrie d'elements bastant positius.

Però és veritat que en l'actitud de conjunt del Govern de Catalunya hi ha símptomes suficients —que discutirem aquesta tarda en les altres interpellacions— de menyspreu, o de menysteniment, o de marginació de les corporacions locals de Catalunya, en benefici d'una manera d'entendre l'autogovern i l'afirmació de Catalunya com a autogovern que vol construir-se no amb sinó contra i sense els ajuntaments.

Vostè ha fet un plantejament, d'entrada, de caràcter molt global, i jo vull portar-lo en el primer, en el començament, també en aquest plantejament molt global. Políticament, el Govern de Catalunya planteja una sèrie de qüestions que són contradictòries amb algun aspecte del seu discurs —si vol, en tornarem a parlar aquesta tarda.

Hi ha en el seu discurs dos aspectes que jo diferenciaria: hi ha una colla d'elements molt positius i que, a més a més, són una novetat en els bancs del Govern. Vostè ha reconegut que l'esforç inversor dels ajuntaments catalans ha estat molt notable; vostè ha reconegut que el nivell de prestació de serveis dels ajuntaments catalans ha estat molt notable i homologable als ajuntaments europeus i molt per damunt de la mitjana espanyola; vostè ha reconegut que l'esforç de contenció dels ajuntaments catalans ha estat molt notable. I això, en el seu conjunt, és una novetat, i com a novetat no és només tècnica, és també un reconeixement polític: per primera vegada sona la paraula «ajuntament» en aquest hemicle amb un cert to de respecte a una administració pública que o no era mai esmentada any darrere any en cap dels discursos de política general del president o era més aviat molt poc tinguda en compte.

Però hi ha un altre aspecte del seu discurs que porta les coses a un terreny que ha estat molt habitual en aquesta cambra: «aquest és un tema de Madrid, no és un tema de Barcelona», «aquest és un problema espanyol, no és un problema català» i «aquest és un problema de filosofia de fons en la definició del model de l'Estat de les autonomies, no un problema de finançament dels ajuntaments catalans». I incrusta o li incrusten, qui li prepari el discurs, el tema del pacte local.

I si hem de parlar del pacte local —que és una altra qüestió amb molt poc a veure amb el problema del finançament directe dels ajuntaments—, ens trobem amb un problema que també és un problema molt important aquí, perquè si en moltes altres parts de l'Estat és veritat que determinats ajuntaments plantegen el pacte local com una confrontació municipi - comunitat autònoma per treure competències a la comunitat autònoma i reforçar competencialment i finançament els ajuntaments, tots els ajuntaments de Catalunya han deixat clar que com que això és una cosa diferent, Catalunya és un fet diferencial i la realitat nacional de Catalunya planteja un autogovern que serveixi per afirmar la realitat nacional de Catalunya, està clar que el pacte local vist des d'aquí no és, no té per què ser, no volem que sigui una disminució del nivell competencial del Govern de la Generalitat.

Però si parlem de pacte local a Catalunya i parlem d'allò que el seu Govern fa, per exemple, amb els consells comarcals i allò que consenteix, pel que fa a transferència de competències i recursos als consells comarcals en relació amb els ajuntaments, tenim un problema polític i molt important de filosofia, de definició del paper de les diferents administracions públiques a Catalunya. I el nostre pacte local és un pacte local que afecta Catalunya en aquest terreny, i és per això que la seva derivació del seu discurs, de dir: «finances, és un problema espanyol, només el podem arreglar amb Espanya», i el senyor Farrés li diu què han fet, què han fet i qui està dient alguna «tonteria» en relació amb la possibilitat de rebaixar impostos, i aquest és un altre problema.

I per acabar, anem al concret. Què podem fer des d'aquí per resoldre aspectes de les finances locals de Catalunya? Estan disposats a aquesta partida oberta, que no té ni un duro, posar-hi la quantitat que signifiqui els dos punts de subvenció en els crèdits de tots els ajuntaments de Catalunya, hi posi o no hi posi els seus dos punts el Govern de l'Estat? O no hi estan disposats, malgrat que tres o quatre altres comunitats autònomes ja hi han estat disposades? Estan disposats a deixar de discutir segons quins aspectes de la capitalitat de Barcelona, crear un fons especial a través de la carta municipal i fer que el repartiment dels 4.000 milions del Fons municipal de cooperació local de Catalunya no sigui un estiracabells estúpid, perquè el factor Barcelona, si té incidència el factor poblacional, distorsionará el repartiment, que serà miserios, ajuntament per ajuntament?

Podem calcular això a part? Podem situar Barcelona a part? No traient-li diners, posant-n'hi més? Perquè, és clar, com es reparteix el Fons espanyol? Ponderat per la població, per l'esforç fiscal i pel número d'aules que té en manteniment cada ajuntament. Només la distribució de pessetes per habitant a Catalunya ja seria un repartiment més igualitari que el que es fa, respecte als ajuntaments petits, amb el fons nacional; però els 4.000 milions repartits a pesseta per habitant s'emporten el 40% per Barcelona. Què repartirà a la resta dels ajuntaments? L'alcalde de la Sénia deia que ell no en té ni per pagar la festa major. I aquesta és la realitat.

Podem modificar o podem fer que siguin els 4.000 milions no baixa de partides condicionades per crear una sola

partida incondicionada? Podem, pot vostè convèncer els seus companys de Govern que deixin d'escatimar els impostos que deuen a les corporacions locals? Podem assentar doctrina o pot fer vostè que s'assenti doctrina i que les llicències d'obres l'Administració autonòmica les pagui? I les de l'Estat, naturalment, i les autopistes, naturalment, i els hospitals. O al revés, podem crear un fons que compensi dels ingressos no produïts per aquests impostos que incrementi el Fons de cooperació local de Catalunya?

Està disposat, senyor conseller, a parlar de tot això i a intentar des de Catalunya fer una política, pel que fa a la situació financera dels ajuntaments catalans, que els resolgui o els comenci a resoldre uns quants problemes? La pràctica no és aquesta, la forma de gastar els diners públics de tots els catalans no és aquesta. El dèficit públic, el forat —si de forat es pot parlar— del Govern de la Generalitat el 1992 era de 360.000 milions de pessetes; els 12.000 dels ajuntaments al costat d'això són una gota d'aigua. Els vol afegir al seu dèficit i ens farà uns homes? (*Remor de veus i rialles.*) Estem a la seva disposició. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor conseller té la paraula per contestar els torns de rèplica. (*Remor de veus.*)

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Pont, senyor Pont... Silenci. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Moltes gràcies. Senyor Nadal, senyor Farrés, jo voldria, en aquesta primera intervenció meva —ho repeteixo—, defugir una mica el to de vehemència i afegir-me així a la contrarèplica, atès l'oferiment que jo feia al començament, d'entrar en una via de diàleg. (*Remor de veus.*)

Coincidim tots que la dotació que actualment reben els ajuntaments és clarament insuficient, primera qüestió; per tant, com dèiem, la coincidència en el diagnòstic. Potser on hi hauria un cert desacord és en l'atribució de quina és la causa del mal, i em sembla evident —i serà lògic que jo ho defensi així— que en cap cas es pot atribuir a la manca d'interès de la Generalitat de Catalunya en la resolució d'aquest problema.

Siguem molt gràfics: vostès pretenen —i a mi em sembla bé— anar cap a un 50-25-25. Doncs bé, escolti, la comunitat autònoma té un 24,9, per tant si els ajuntaments tenen encara..., no arriba ben bé a un 12%, jo crec que el que cal és demanar el que manca davant de la instància que actualment disposa i frueix de l'excés de recursos que vostès demanen per als municipis, que coincideix amb aquells, l'única que té la facultat d'atribuir una major quota de participació. I si vostès ho volen, anirem plegats a demanar-ho. No vull repetir arguments que ja he explicat abans. «Quines són les actuacions polítiques» —deia vostè— «que nosaltres portem a terme?» Doncs, miri, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés de Diputats (*veus de fons*) i al Senat ja ha presentat iniciatives per tal d'aconseguir la reforma de la

Llei de bases, de reforma de la Llei reguladora d'hisendes locals.

En la cinquena legislatura –aquesta que vostè, senyor Farrés, deia que no hi hauria la majoria absoluta del Partit Socialista a Madrid–, en el debat de l'estat de la nació del 94 hi ha aprovada una proposta de resolució que diu que el Congrés dels Diputats, sensible a l'actual situació d'insuficiència de recursos que afecta les corporacions locals, insta el Govern a presentar a les Corts Generals en el termini més breu possible un projecte de llei de reforma de la llei reguladora de les hisendes locals, d'acord amb els principis de suficiència financera i autonomia per a la gestió dels respectius interessos.

En el *debate del estado de la nación* –aquest que es va fer fa un mes i mig–, a proposta del Grup de Convergència i Unió, s'han aprovat també dues resolucions que contemplen el compromís d'impulsar les modificacions necessàries en la Llei reguladora de les hisendes locals i propiciar la coordinació pressupostària i financera entre la hisenda de l'Estat i les corporacions locals.

Jo, pel que fa al Fons de cooperació local, home, no seré tan frívol de dir-li a vostè que són +4.000 milions; tothom sap que a la Llei de pressupostos del 95 es va dir d'on es nodriria aquesta partida i, per tant, aquest any és evident que no són +4.000 milions, però potser sí que comencem a iniciar, a marcar un camí, una direcció respecte a subvencions condicionades o no condicionades, en aquest sentit. I a mi m'agradaria que ni que sigui, si ho volen vostès, una certa victòria pírrica –que jo crec que no l'és, però si vostès ho diuen els ho respectaré–, això ja té un valor afegit important.

Pel que fa al repartiment d'aquests 4.000 milions, és lògic que no podem anar a una única situació lineal i haurem de pactar –com deia abans, i reitero l'ofertament–, de consensuar què passa. I d'aquests 4.000 milions haurem de fer un tractament també diferenciat de la qüestió de Barcelona, i haurem de posar-nos d'acord. Tampoc podem en aquests moments, per raons òbvies pressupostàries, dir que afegirem més diners a part per a l'Ajuntament de Barcelona. Però, en qualsevol cas –i aquí sí que m'agradaria que ho acceptessin–, existeix la voluntat d'anar avançant en aquests projectes. Però per mi el més important, el més important és que això –i ho repeteixo una vegada més– no sigui un debat intern en el qual al final ens estiguem barallant nosaltres per la nostra pròpia insuficiència financera.

També hauríem d'abordar qüestions de la reforma de la legislació bàsica: flexibilitzar la facultat de legislar sobre impostos municipals, especialment aquells –abans en parlàvem– que afecten en major grau l'activitat econòmica, l'INI, l'IAE; revisar les fórmules de finançament específiques per als serveis urbans de transport i establir-ne per als derivats de l'existència de grans aglomeracions urbanes, metropolitanes o nuclis agregats; tenir en compte la població de fet, en lloc de considerar la població de dret, a l'hora de fixar els criteris de repartiment dels recursos locals; ponderar en major grau els petits municipis rurals dins els criteris de distribució de recursos; definir l'estatus del municipi

turístic per la particularitat que presenta haver de donar serveis en èpoques altes a un gran nombre de persones, mentre que la seva població censada és força més baixa; desqualificar de bàsics bona part dels preceptes que conté aquesta norma, per tal de permetre que aquesta cambra pugui legislar d'acord amb la idiosincràsia dels nostres ens locals, potser aquestes serien línies polítiques que si hi pensem tots plegats, totes les forces polítiques de representació en aquesta cambra, superant interessos partidistes i cercant un interès comú, trobaríem solucions al problema.

Repeteixo, per la meua banda, en nom del Govern: ofereixo tot el suport a iniciatives que contribueixin a fer aquests objectius.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments

Passem al desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés, que té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, en la intimitat d'aquesta hora, continuar la reflexió al voltant de les corporacions locals, ara referit al tema competencial.

En el debat que vàrem tenir de municipalisme, que és referència obligada per reprendre el fil d'aquella reflexió, el 6 de maig del 93, aquí es va aprovar una Resolució, la 101, que deia: «El Parlament constata que cal aprofundir l'aplicació dels principis d'autonomia local i subsidiarietat», i va manifestar la seva voluntat d'aprofundir-hi. Repeteixo la pregunta del matí, aquest cop aplicada als conceptes d'autonomia local: fa vint-i-dos mesos, com hem avançat en aquest camí d'aprofundiment?

En la mateixa Resolució, i encara que es referia a finances, jo crec que es va expressar un aspecte que jo considero

molt important, en què s'instava el Govern a aprofundir el diàleg amb les diferents forces polítiques representades en el Parlament, per tal d'elaborar un protocol d'acords, que després van fer referència al finançament, i, per tant, també, com durant aquests vint-i-dos mesos ha avançat aquesta recomanació del Parlament que s'obris un debat i un diàleg entre els diferents grups polítics representats en aquesta cambra, per fer avançar, no com una actuació unilateral del Govern, sinó com a fruit d'aquesta reflexió conjunta al voltant del tema municipal, per poder, davant del poble de Catalunya, però també davant de l'Estat, fer avançar el tema de la situació dels municipis.

Més endavant, en una altra interpellació, va acordar aquesta cambra que es faria un estudi, en un termini de sis mesos, sobre el tema competencial. Hi havien competències barrejades, constàvem que hi havia un caos competencial, i, per tant, que era necessari fer un estudi per veure quines coses podien o havien de correspondre al Govern de la Generalitat, quines als consells comarcals, quines als ajuntaments. Aquest diputat va presentar al cap de sis mesos una sol·licitud per veure si s'havia complert aquest encàrrec; per una qüestió formal, es va descomptar i no comptava des del dia de l'acord, sinó des del dia de la publicació, i, per tant, es va desestimar aquesta sol·licitud. Però de llavors ençà han passat vuit mesos més. Vuit i sis, catorze. Catorze mesos després, aquest estudi, que em consta que n'hi ha un primer esborrany o un estudi fet, com està? I quines conclusions es perfilen?

I, finalment –i vostè hi feia referència–, durant aquests mesos, des del Govern de l'Estat, des de Madrid, es va fer, es va formular una proposta de pacte local. I tal com vostè deia aquest matí, efectivament, per part del Ministeri d'Administracions Públiques es va fer un primer document, que va ser entregat a les organitzacions municipalistes, em sembla que també es va entregar als grups parlamentaris de Madrid, i d'alguna manera es constata un fet –que no vull qualificar–: que tota la llista, tot el llistat de possibles transferències cap als ajuntaments dintre d'aquest hipotètic pacte local, podríem constatar que corresponien pràcticament a matèries que s'havien, en el cas de Catalunya, traspassat a favor de la Generalitat de Catalunya. Per tant, si en algun moment es reprèn aquesta negociació, ens podem trobar en el cas paradoxal que es puguin fer unes transferències a favor de les corporacions locals de la resta de l'Estat i que, en canvi, a Catalunya –perquè són competències que s'han traspassat a la Generalitat de Catalunya–, els ajuntaments de Catalunya no en resultem afectats.

El tema, el tenim situat aquí. N'hem parlat en el Parlament, el Parlament va instar el Govern a aprofundir al voltant de la necessitat de major autonomia local i d'avançar en el principi de subsidiarietat en la línia que ha marcat Europa i aquest fet polític, aquest plantejament polític que es va fer des de Madrid.

I igualment com les finances: a la resta de l'Estat hi ha determinades comunitats autònomes que no han restat impassibles davant d'aquesta situació, i han pres mesures, i per

posar un exemple podria parlar del cas de la comunitat murciana, en què el Govern de la comunitat autònoma de Múrcia va signar uns convenis o uns acords amb la federació de municipis d'aquella comunitat autònoma per descentralitzar, per fer una forta descentralització en matèria, per exemple, d'habitatge i d'urbanisme. I mentrestant, aquí ni tan sols som capaços d'aplicar la legislació estatal, en què plans parcials i plans especials, en ciutats de més de cinquanta mil habitants, els ajuntaments puguin fer-ne l'aprovació definitiva.

Per tant, un cop més, en aquest cas no referit als recursos sinó referit a les competències, podem trobar-nos o trobem, constatem, que hi han comunitats autònomes que tenen una actitud absolutament diferent en el seu posicionament respecte als municipis del seu àmbit territorial. Aquí a Catalunya, mentrestant, què passa? Continua, almenys a criteri d'aquest diputat, un procés de laminació, de laminació de competències. En català hi ha una dita –em sembla que referida als ajuntaments no és pas la primera vegada que hi faig referència–, que diu que «per força els pengen», i per la força de la situació econòmica, un darrere l'altre, els ajuntaments de Catalunya van passant per aquell conjunt d'exigències que els diferents departaments de la Generalitat posen per poder fer determinades actuacions.

I, per tant, ens trobem en un moment en què els ajuntaments de Catalunya som ajuntaments que estem relegats en relació amb altres d'altres comunitats de l'Estat espanyol: en aquests moments, Catalunya no és la punta de llança del moviment municipalista; en aquests moments, Catalunya no és un referent des del punt de vista de descentralització ni d'exemple de voluntat política, de delegació i de traspassos de competències a favor dels ajuntaments. Per tant, aquí, a Catalunya, tenim concentrat, molt més que en altres llocs, en unes soles mans un conjunt d'activitats, un conjunt de recursos, com parlàvem aquest matí, cada vegada es perfila un disseny polític-administratiu del nostre país molt concentrat, molt poc descentralitzat i molt poc desconcentrat, i, per tant, s'està perfilant un neocentralisme que jo crec que no forma part de la tradició municipalista catalana ni de la tradició autonomista de Catalunya.

Davant d'això, nosaltres, o jo, en nom del Grup que represento, Iniciativa per Catalunya, nosaltres volem plantejar-li dues qüestions molt concretes. Aprofitant aquesta nova música que aquest matí s'ha interpretat en relació amb el tema de finances, nosaltres plantejem: és possible, entra en el capteniment del Govern, un possible plantejament de fer un estudi ampli, seriós, de possible desconcentració o descentralització de funcions a favor dels ajuntaments de Catalunya. Primera qüestió.

I segona i més important, està en l'ànim del Govern de Catalunya el reforçament de la dimensió política i de l'autoritat de les administracions locals? Entesa en el sentit d'avançar o de fer un possible pacte local aquí a Catalunya que pogués contemplar temes en la línia de reforçar l'autoritat dels alcaldes, de reforçar i d'incrementar la capacitat normativa dels ajuntaments, de reforçar la capacitat sancio-

nadora dels ajuntaments, la possibilitat d'instar aquelles reformes legislatives que permetessin als ajuntaments tenir accés al Tribunal Constitucional, la possibilitat d'instaurar de veritat la finestreta única per simplificar l'Administració, i que amb base en els ajuntaments poguéssim, de veritat, donar una imatge més senzilla del funcionament del nostre país. Podem pactar, de veritat, que les televisions locals quedaran en mans dels ajuntaments?

Per tant, en definitiva, la possibilitat d'un pacte polític que anés en aquesta línia esmentada de reforçar aquest caràcter polític dels ajuntaments, de reforçar l'autoritat de les administracions municipals i que, en definitiva, poguéssim parlar tranquil·lament i sense apriorismes de la possibilitat també, tantes vegades reivindicada, que els alcaldes fossin els representants ordinaris de la Generalitat en l'àmbit dels termes municipals. Jo crec que això produiria un canvi substancial en el plantejament polític de Catalunya; sortiríem del concepte reduccionista de Generalitat entès com a únicament i exclusivament Consell Executiu i els seus corresponents departaments per recuperar allò que planteja l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que, efectivament, Generalitat és el conjunt d'òrgans que en la línia executiva queden representats pel Consell Executiu, però també que l'organització territorial de la Generalitat fossin –tal com diu l'Estatut d'autonomia– els ajuntaments i els municipis i les comarques i, per tant, quan parléssim de Generalitat de veritat estiguéssim parlant del conjunt de l'Administració de Catalunya.

Aquest és el repte polític que des d'Iniciativa fem al nou conseller, no com una via que d'avui per demà pogués assolir-se, però sí veure quines possibilitats hi han d'obrir aquest camí de reflexió política per avançar decididament i de manera concreta en aquesta perspectiva.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés.

**Interpel·lacions al Consell Executiu sobre
l'aplicació del principi d'autonomia local i
sobre l'aplicació del principi de subsidiarietat
en relació amb els ens locals**

Senyor conseller i senyor Nadal, agruparíem aquest... *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, el senyor Nadal té la paraula per exposar la interpel·lació sobre l'aplicació del principi d'autonomia local, i també parlarà del... En té una altra, no? Les acumularà? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, té la paraula per a les dues.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumularé..., em sembla que són l'11 i la 13, les dues que signava, una sobre l'autonomia local i l'altra sobre subsidiarietat...

El Sr. PRESIDENT: Són la 12 i la 14.

El Sr. JOAQUIM NADAL: 12 i 14. Les acumularé i espero no haver d'exhaurir la totalitat del temps que em correspondria per totes dues.

La veritat és que el sentit d'aquestes dues interpellacions canvia del dia que les vam signar a la data d'avui. Quan les vam signar i les vam presentar es tractava de preguntar al Govern, al Consell Executiu i al conseller, en aquell moment la consellera de Governació, per què no es feia res per superar una situació d'entrebancament, de paràlisi, de desgast, d'erosió dels ajuntaments de Catalunya en la seva relació institucional en el conjunt de l'edifici institucional que l'Estatut preveu per al conjunt de Catalunya. Avui i amb un conseller nou, el sentit de la interpellació canvia, simplement, en el sentit de la pregunta; no es tracta ja de preguntar a la consellera per què no es fa res per sortir d'aquesta situació, sinó que es tracta de dir –com ho fa fet ja el senyor Farrés– al nou conseller què pensa fer per sortir d'aquesta situació.

S'ha de fer alguna cosa? El senyor conseller pensa que la situació no és la que nosaltres descrivim, òbviament, des del punt de vista del Govern no s'hauria de fer res; si el conseller està d'acord –com estava aquest matí– amb el diagnòstic respecte a les finances, que hi ha moltes coses que no van, hauria d'estar també d'acord que ell ha de proposar-se fer alguna cosa per sortir d'aquesta situació que a nosaltres ens sembla preocupant, perquè afecta molt seriosament la credibilitat política no dels ajuntaments com a tals, sinó de tot l'edifici institucional, que hem anat definint i construint i que és en el seu conjunt l'expressió de l'autogovern de la nació catalana.

I això és el que venim a plantejar en aquest moment. S'ha de fer alguna cosa i s'ha de fer partint del conjunt de bones intencions que aquest Parlament va votar i va aprovar en el debat que ja s'ha esmentat diverses vegades sobre la situació del municipalisme. I en aquell debat, a part de les resolucions de caràcter econòmic, totes les resolucions apuntaven en una determinada direcció, que era la d'afavorir, impulsar, aprofundir les relacions institucionals, el diàleg, la cooperació, la construcció solidària d'un edifici que, partint de baix de tot, ajudés justament a fer que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya tinguessin el màxim de serveis possibles i el tinguessin no en una estúpida picabaralla de competències entre administracions, sinó amb una coincidència d'energies de totes les administracions per fer allò que suposa que han de fer i hem de fer les administracions públiques en benefici dels ciutadans.

Vostè es preguntarà o em preguntarà: però, és que és veritat que la situació és tan dolenta? És veritat que passen coses que no van i que permeten dir als diputats i diputades d'aquesta cambra que no s'ha avançat i que no ha millorat la situació des del debat de municipalisme? Deixi'm posar-li uns quants exemples per posar de manifest que no hem avançat.

Vostè ho va reconèixer en unes declaracions periodístiques fa pocs dies. Va reconèixer per primera vegada que, si més no, en el tema dels incendis forestals de la primavera i de l'estiu passat, s'havia pecat de manca d'informació a molts dels alcaldes dels municipis afectats. Em sembla recordar literalment aquesta expressió, que, com a mínim, es

podia dir que hi havia mancat una certa informació als alcaldes. Jo hi afegiria que va faltar també coordinació, i que va faltar molta informació, i que va faltar una responsabilització conjunta per tal que en l'edifici complicat i jeràrquic que hi ha de les forces que han de combatre els incendis forestals es donés una resposta al més eficaç possible. Però aquest és un problema que ha continuat existint i que és l'expressió d'un problema polític més general.

Però hi ha un segon exemple, que em sembla que vostè entendrà molt bé també i que afecta directament la seva Conselleria i que, a més a més, afecta el que havia estat la seva anterior feina, dintre d'aquesta Conselleria, que és el model policial i el desplegament de la Policia Autònoma a Catalunya.

El desplegament del model policial es pot fer sense comptar que existeixen 8.000 policies locals o es pot fer comptant que existeixen 8.000 policies locals. La impressió és que el desplegament, tal com s'ha fet a Osona, s'ha fet —i el model que s'ha definit—, s'ha fet sense, com a mínim, reconèixer que existeixen 8.000 policies locals i que aquests 8.000 policies locals haurien de tenir en el model policial global un paper, i és veritat que en les diferents discussions del document que finalment vostès van signar, es va anar perfilant un cert esment de la policia local, però també és veritat que no n'hi ha prou i que en el fons hem escomès la resolució de la implantació de la Policia Autònoma, policia de la Generalitat de Catalunya, a Catalunya, però que no hem resolt i que no hem aclarit el mapa i el paper i les funcions de les policies locals. I això s'hauria d'aclarir.

S'hauria d'aclarir per un principi d'eficàcia elemental, però també per un conjunt de problemes operatius que es donen cada dia, i deixi'm dir-li, també a títol d'exemple i no a tall anecdòtic: avui per avui, tant allà on estan desplegats els mossos com allà on no estan desplegats, però hi ha presència de mossos d'esquadra, la majoria d'alcaldes coneixen més bé —i em sap greu de dir-ho perquè a mi no m'agrada haver de dir això—, coneixen més bé els moviments i l'operatiu i les accions i els resultats de la Guàrdia Civil i del Cos Superior de Policia, el Cos Nacional de Policia, que dels Mossos d'Esquadra. Si vol, naturalment, podem entrar en un terreny més concret i li puc explicar exemples concrets que afecten la ciutat de Girona, però estic generalitzant perquè em sembla que és cert que avui per avui, per una forma mal entesa de construir el procés de desplegament dels mossos, els mossos són tant la policia de Catalunya —més aviat la policia de la Generalitat— que ho són del Govern de la Generalitat i dels delegats de Governació de cada àmbit territorial, sense cap referència i sense cap voluntat de tenir com a referent els alcaldes, entre altres coses perquè de moment no els convoquen a la Junta Local de Seguretat i potser ho haurien de fer. Però aquesta és una situació i aquest és un problema.

Un tercer exemple va sortir ahir amb tota claredat: el Pla territorial de Catalunya. Si fos tan certa la voluntat i el capteniment municipalista del Govern de la Generalitat, la consulta institucional que s'ha fet als ajuntaments hauria estat

una consulta que hauria tingut un efecte d'anada i tornada i sabríem i hauríem tingut resposta d'allò que van ser les al·legacions ajuntament per ajuntament, per, com a mínim, entrar a sospesar quines de les esmenes dels ajuntaments han estat admeses i reconegudes i quines del conjunt de les esmenes de tot el tràmit d'informació pública han recollit aspectes que en el model de definició d'un mapa territorial, que és innovador però una mica confús i conflictiu, eren objecte d'esmena i al·legació per part d'una colla d'ajuntaments.

Li posaré encara un altre exemple que expressa amb molta claredat, també, tot això que estem dient. Els ensenyaments musicals a Catalunya. El senyor Sanclimens, el senyor Farrés tenen escola de música a les seves poblacions; Manresa s'hi deu gastar 70 milions; Sabadell, 180. El conseller d'Ensenyament, que hauria d'assumir aquests ensenyaments en la part que és reglada i obligatòria en aplicació de la LOGSE, diu: «Això ja hi és; allà on n'hi ha, que s'ho continuïn pagant i l'any 2000 la Conselleria n'haurà assumit el 33%, però per definició vulnerem allò que és el principi de l'ensenyament obligatori gratuït, que ha d'assumir la Conselleria, i transferim cap a les Administracions locals un cost i una competència, i com que se l'han feta ells i ja la tenen, els que ja la tenen, que se la facin, i prenem per model aquesta situació i els que no la tenen li apliquem aquest model de finançament.» I això expressa també, ens sembla a nosaltres, un problema de relació institucional, de reconeixement institucional i d'una mala construcció d'un edifici polític en què els ajuntaments no tenen i no se'ls reconeix el paper que haurien de tenir.

I l'últim exemple ha sortit aquest matí, ha sorgit amb una virulència inusitada, perquè aquesta és una qüestió que va sortint de forma recurrent però que és real, i que és real amb matisos a Barcelona, a Girona, a Sabadell, a Manresa, però que és real, que es viu i que es palpa cada dia i que porta la política en l'àmbit local a les accions més desprestigiades de la política, perquè converteixen la política en un mercadeig, que és l'actuació de determinades persones del Departament de Benestar Social i les oficines de Benestar Social, que de la forma com actuen, competeixen amb allò que són les funcions i competències dels ajuntaments i arriben a situacions grotesques de duplicar serveis i interfereixen sistemàticament el que és una acció que en cap cas no es pretén partidista sinó tot al contrari, absolutament institucional.

Tot això passa, i tot això forma part d'un intent d'exemplificació d'un diagnòstic que ens porta a dir: el Govern de la Generalitat de Catalunya no s'ha plantejat prou seriosament, no té prou en consideració, no entra prou a fons en la consideració del pes, del paper de la força política del nivell de representació política que haurien de tenir els ajuntaments. I en aquell debat que vam tenir fa vint-i-dos mesos es van acordar algunes coses que havien d'haver servit per corregir aquesta situació. I aquesta situació s'hauria pogut corregir en l'àmbit institucional i polític de les relacions institucionals —m'hi referiré al final de tot—, però s'hauria pogut corregir també en tres àmbits diferents. La Comissió

de Govern Local, les comissions mixtes que tenim als ajuntaments i als diferents departaments de la Generalitat i la legislació que els diferents departaments de la Generalitat van desplegant en funció de la seva acció executiva i de la seva acció de govern.

Comencem per la Comissió de Govern Local. La Comissió de Govern Local actua d'una forma compacta, en defensa la composició, que és majoritàriament governamental, actua d'una forma compacta fent el *cerrojo*. No és de defensa dels interessos del municipalisme i de defensa dels governs locals en relació amb la iniciativa legislativa del Govern de la Generalitat sinó que més aviat al contrari, la presència dels diferents representants de tots els departaments i els directors generals en aquesta Comissió de Govern Local s'esmerça sobretot i gasta les seves energies a intentar fer passar els projectes normatius, decrets, ordres i lleis del govern amb el mínim de matisos possibles. I això és una i altra vegada, sessió darrere sessió, sense cap excepció. Passa sempre i passa sempre de la mateixa manera.

I és cert que, per defectes de forma que afecten fins i tot el paper que la Conselleria de Governació té en els temes d'articulació del mateix Govern, a vegades el conseller o la consellera, en aquest cas, ha aturat algun projecte, perquè fins i tot introduïa alguna distorsió en el mapa territorial de les diferents administracions, però en el fons la Comissió de Govern Local està desvirtuada i no fa allò per al que va ser pensada. Fins i tot, en un cas extrem, ara fa una colla de mesos vam haver de discutir si la Comissió de Govern Local havia de servir només per entendre en aquells decrets, ordres i lleis que sorgissin de la Conselleria de Governació o si havia d'entendre també en totes les iniciatives legislatives que el Govern fes, fos quin fos el departament que les emprengués. I en això sí que ens vam aclarir; va quedar molt ràpidament clar que la voluntat de la Llei municipal de Catalunya era que la Comissió de Govern Local de Catalunya veiés la totalitat de les iniciatives legislatives del Govern, però no les veu totes perquè moltes conselleries no les hi volen fer passar. Entre altres coses, perquè tot i que passa sempre tot al final, una certa por els fa i no hi ha cap director general que tingui ganes d'anar a passar l'examen davant la Comissió de Govern Local d'allò que és una qüestió que els ajuntaments, o almenys un determinat sector dels ajuntaments discutirà.

Bé, anem al terreny de les comissions mixtes. En tenim constituïdes, senyor conseller, setanta-cinc. Setanta-cinc comissions mixtes ajuntaments-Generalitat per a temes diversos, de tota mena. És, seria, podria ser una bona taula. Però li posaré l'exemple més grotesc. La Comissió Nacional de la Funció Pública o el Consell Nacional de la Funció Pública, o com se'n digui, per reglament diu que s'ha de reunir quatre cops l'any. Sap quant temps fa que no es reuneix? Cinc anys. I així la majoria. És a dir, prediquem la participació, prediquem la transparència, prediquem la cooperació institucional, però a l'hora de la veritat, com que no ens agrada haver d'asseure'ns a discutir, a compartir a deliberar i a pactar i a consensuar i a acostar posicions tirem pel dret, tirem pel

dret com a Govern de la Generalitat, prescindint dels governs locals, els cridem tan poc com podem —els criden vostès— i fan tant com poden allò que volen i més els convé. Hem de revisar això, perquè setanta-cinc comissions mixtes per no reunir-se quasi mai i, a més a més, per no servir per a quasi res! Deu ser veritat que ni la Comissió de Govern Local ni aquest fòrum col·lectiu que són aquestes setanta-cinc comissions no són un bon camí per fer que les administracions locals s'entenguin amb les diferents conselleries.

I, finalment, passa amb tota la legislació. Potser no és veritat que els consellers i el govern actuïn deliberadament en aquesta direcció, però és cert que els directors generals i que els quadres intermedis de totes les conselleries treballen sistemàticament i deliberadament en l'elaboració de tot el corpus legislatiu del Govern de la Generalitat en una única direcció, que és: si es pot reduir els àmbits de competències i d'operativitat als ajuntaments per crear una confusió i un perjudici finalment —no deliberadament això, òbviament— al ciutadà. És a dir, en comptes d'aquella direcció general de desburocratització que hem sentit prometre diverses vegades, totes les ordres i decrets acaben produint diverses finestretes noves que obliguen el ciutadà a més d'una instància a més d'una administració. I allò que un ajuntament tenia com una competència pròpia passa a ser una competència compartida que obliga un ciutadà, o una empresa o el que sigui, a dues instàncies, dues finestretes. I això passa amb molta freqüència.

I arribem al moll de l'os de la qüestió i de la història —després, si volen, al torn de rèplica precisarem alguna cosa més—, que és que, en el fons, com que mai no ens han volgut votar allò a què ja ha fet esment el senyor Farrés, que és que els alcaldes siguin, ordinàriament, el representant ordinari de la Generalitat en l'àmbit de cada terme municipal, la consideració que les administracions municipals reben de l'Administració autonòmica —i aquí potser podríem salvar el president de la Generalitat i algun conseller, no pas tots—, el tracte i la consideració institucional que reben les administracions locals no es correspon amb allò que estatutàriament hauria de ser. I no tenim cap voluntat de fer qüestió d'aspectes protocol·laris cap dels alcaldes de Catalunya. Però, digui'm, senyor conseller, si no és absolutament ridícul —ridícul— que el servei de protocol de la majoria de les conselleries gastin les seves energies vint-i-quatre hores abans de qualsevol visita de qualsevol conseller a qualsevol ajuntament de Catalunya per negociar a veure si l'alcalde cedirà el torn al conseller perquè sigui ell qui tanqui l'acte.

És així, eh? Així, no m'estic inventant res! Que surtin tots els que són alcaldes o totes les alcaldesses i que ho expliquin! No anem bé! No anem bé! No anem bé perquè això expressa una voluntat d'afirmació que desdii de la voluntat que vostè expressava aquest matí, de reconeixement institucional, de coordinació, de cooperació, de diàleg, de treball conjunt. I em sembla que hem de portar les coses a aquest terreny. El senyor Farrés li feia unes quantes propostes concretes i jo en el torn de rèplica també n'hi faré unes quantes. Em sembla que hi ha possibilitats que les coses millorin i

canviïn si estem en disposició, com a mínim, de fer que la Comissió de Govern Local serveixi per a allò que ha de servir, que revisem conjuntament per a què serveixen i com funcionen les setanta-cinc comissions mixtes que tenim i si analitzem la situació d'empantanegament i conflicte que ens ha portat una legislació que és sistemàticament lesiva per als interessos de les corporacions locals de Catalunya, com intentaré mostrar-li altre cop en el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Farrés i senyor Nadal, celebros que la música d'aquest matí agradés, mirarem si ens posem d'acord en la lletra de la cançó, en tot cas, no?

Bé, jo tot i que és l'acumulació sobre el principi de subsidiarietat i autonomia local, ara primer parlaré del principi de subsidiarietat i després, seguint una mica el sistema aquest d'exemples que ha posat el senyor Nadal, també m'agradaria..., sortiré una mica del guió per poder contestar-li.

Pel que fa al principi de subsidiarietat —i deixen-me que jo d'entrada necessiti aplicar uns conceptes—, diria que estableix que serà sempre l'administració més propera al ciutadà la que, dins de les seves capacitats, s'haurà de responsabilitzar de la previsió dels béns públics. Jo crec que en aquesta afirmació tots hi estariem d'acord. Portar a últim extrem aquest principi del procés de redistribució de competències entre els ens locals de Catalunya iniciat arran de l'aprovació de les lleis d'organització territorial implicaria que moltes competències de la Generalitat i de les diputacions haurien de passar als ajuntaments. Això podria fer-se de moltes formes: directament, a través de l'aprovació de lleis sectorials o bé mitjançant la delegació, signant convenis, realitzant transferències, etcètera. Tot això, evidentment, sempre que l'ajuntament, que és l'ens més proper als ciutadans, tingues l'adequada capacitat tècnica i administrativa per prestar els seus serveis.

A hores d'ara, la legislació en matèria de règim local permet que els municipis puguin assumir competències, prestar serveis o exercir activitats complementàries en un seguit d'àrees que pràcticament equivalen a tot el que poden fer conjuntament totes les administracions públiques. Per això, jo crec que es pot dir que no existeix cap obstacle legal per a una aplicació àmplia del principi de subsidiarietat que permeti als municipis prestar el gruix dels serveis que els ciutadans reben del conjunt de les administracions. Aquest principi, incorporat substancialment a la nostra concepció de l'organització política i que el Govern defensa com a propi i definidor, implica en la seva aplicació un aprofundiment de la democràcia, ja que facilita als ciutadans la possibilitat d'intervenir molt més directament i amb molt més coneixement i més elements de judici en el procés de decisió sobre la prestació de serveis públics que l'afecten molt directament.

Jo crec que fins aquí estariem d'acord absolutament, música i lletra. Ara bé, el principi de subsidiarietat no pot interpretar-se com un principi absolut ni aïllat —i ara deixen-me que jo comenci a posar el però—, ans al contrari, la seva aplicació pràctica implica sempre una atenció a altres principis que han de regir l'actuació de les administracions públiques i molt especialment els d'eficàcia, eficiència, economia, als quals cal afegir el principi d'igualtat dels ciutadans en l'accés als serveis públics amb les seves implicacions en els principis de solidaritat i equilibri territorial. Per això, la Llei 8/1987, de 15 d'abril, municipal i de règim local de Catalunya, en el seu article 63.3, assenyala que la legislació sectorial, en determinar les competències dels municipis dins dels àmbits materials que s'assenyalen, ho farà en funció —i en cito quatre—: dels principis de descentralització i de màxima proximitat de la gestió administrativa als ciutadans, la capacitat de gestió del municipi, les característiques pròpies de cada activitat pública i el principi d'igualtat dels ciutadans en l'accés als serveis públics.

En efecte, si els ajuntaments haguessin de prestar tots els serveis que ara donen les altres administracions públiques, segurament el cost es dispararia perquè s'haurien de crear equipaments a tot arreu amb un grau d'utilització de vegades molt baix, o bé la qualitat dels serveis, si volguéssim mantenir els costos controlats, cauria notablement. Es tracta, en conseqüència d'identificar quines són les administracions que poden assumir la prestació de cadascun dels serveis en aquestes condicions que he dit abans d'eficàcia, eficiència i economia. Dins d'aquest procés s'han de conservar al màxim les economies d'escala que ara s'obtenen amb una prestació a un nivell administratiu superior. I això, perquè en el context aquest de convergència econòmica europea actual no solament seria impossible, sinó que seria absolutament un error i a més indesitjable assumir increments substancials en la despesa pública. Per contra, aquests principis de convergència econòmica europea ens obliguen justament a reduir el dèficit i controlar l'endeutament de les administracions públiques.

D'altra banda —ja n'hem parlat aquest matí— un eventual augment de la pressió fiscal rebria, entre d'altres, el rebuig social atesa la conjuntura econòmica. Per tant, si, com hem dit, no es poden incrementar els ingressos per la via fiscal ni per la via de l'endeutament i si, d'altra banda, hem d'augmentar el nivell de prestació de serveis sense incrementar la despesa pública, cal cercar fórmules en la gestió dels serveis públics que garanteixin el màxim rendiment possible dels recursos públics emprats. L'eficàcia, l'eficiència i l'economia de què abans parlàvem.

Hi ha un altre aspecte de la qüestió que potser no s'ha valorat. És evident que alguns municipis tenen capacitat de gestió suficient per tal d'assumir la prestació de serveis que ara no donen. Això és cert i els ho admeto, però això no és, en cap cas, aplicable a molts i molts dels municipis de Catalunya. Doncs, bé, si aquesta prestació municipal millorés l'oferta de serveis públics per a una part de la població, si determinats municipis poguessin oferir els seus serveis en

condicions molt millors, això seria un element d'atracció que potser jugaria en contra dels objectius globals d'equilibri territorial, ja que moltes vegades aquests municipis de més capacitat gestora coincideixen amb els que més desenvolupament econòmic han tingut els darrers anys, i on ja existeix una dinàmica demogràfica positiva. Els municipis més rics i progressius podrien créixer més, encara, i els municipis més pobres, més endarrerits o simplement més petits ho serien cada vegada més, de petits. Hi ha exemples molt clars i, si m'ho permeten, faré una referència a un d'ells, ben allunyat de la nostra realitat, per no ferir susceptibilitats. Als Estats Units l'ensenyament primari és competència d'uns ens locals específics, els districtes escolars, que fins i tot estableixen els ingressos fiscals associats amb la seva prestació de serveis. Doncs, bé, quan dins els consells escolars s'adopten decisions a favor de la integració de les minories ètniques, per exemple, o dels sectors socials amb menys recursos, decisions que, d'altra banda, impliquen una pressió fiscal més elevada, això contribueix que els ciutadans amb més ingressos abandonin el districte i vagin a viure a llocs on, per la respectiva correlació de forces, puguin imposar decisions més avinents amb els seus interessos. Per tant, penso que no es pot perdre de vista que una aplicació lineal i no matisada d'un principi que en si mateix és positiu podria ocasionar conseqüències perverses. Els principis, aïlladament considerats, no ho són tot, ni el principi de subsidiarietat pot simplificar-se com a criteri de proximitat, i els principis entesos en tota la seva complexitat s'han d'interpretar dins d'una visió de conjunt, en funció d'una idea d'organització política al servei dels ciutadans, i nosaltres ho volem fer al servei d'una idea de país equilibrat i solidari.

Per això la nostra aplicació del principi de subsidiarietat passa cada vegada més pel reforçament del paper dels consells comarcals. Els consells comarcals ens ofereixen la possibilitat d'una capacitat de gestió de serveis molt superior a la de la majoria dels municipis de Catalunya, al mateix temps que es troben encara, ens sembla, prou a prop dels ciutadans, i són molt sensibles a les seves preferències i poden escoltar molt directament la seva opinió. A més, la descentralització de serveis en els consells no implica una pèrdua significativa d'economies d'escala i permet, d'una banda, millorar l'abast i la qualitat dels serveis de titularitat local i, de l'altra, tendir envers un creixement d'homogeneïtat en la seva prestació arreu de Catalunya, de manera que tots els ciutadans de casa nostra, amb independència d'on visquin, puguin gaudir de serveis d'una qualitat similar, sense les diferències que encara avui ens trobem. Per tant, és en aquest sentit que els consells comarcals poden actuar com a factors de reequilibrament territorial.

Si situem l'aplicació del principi de subsidiarietat, doncs, en el marc del procés de redistribució competencial i de consolidació del model d'organització territorial basat en la comarca; és a dir, si utilitzem preferentment la comarca per descentralitzar serveis de la Generalitat i les diputacions, anirem potser més lentament; potser sí que no es veuran

grans canvis a curt termini, però anirem sobre segur i, sobretot, evitarem aquests efectes negatius de què parlàvem.

Penso que podrem millorar, al mateix temps, la prestació dels serveis a totes les comarques, reequilibrant el territori i homogeneïtzant el seu nivell competencial. No s'obligarà els ajuntaments a treballar per damunt de la seva capacitat en cap moment, i podrem controlar el creixement de les despeses i potser, si som optimistes, fins i tot reduir-les, sense que en cap cas els ciutadans hagin de pagar més, si no és, en tot cas, com a conseqüència d'una opció lliurement adoptada i a canvi d'una millora molt important dels serveis que reben. Així, em sembla que hauríem aplicat el principi de subsidiarietat evitant els seus efectes negatius i aprofitant al màxim el seu poder reequilibrador.

Respecte al tema del principi d'autonomia local de què parlàvem abans, i atès que el diputat senyor Nadal ha fet menció d'unes declaracions meves i d'uns temes que sí que eren ja de la meua responsabilitat directa, deixi'm dir dues coses: respecte al tema d'incendis forestals, jo vaig fer unes declaracions; no les recordo literalment. Jo crec que el sentit de les meves declaracions, més que dir que hi havia una manca d'informació, és que potser no l'havíem sabut donar bé, aquesta informació; és a dir, no ens havíem sabut explicar, i que realment una de les preocupacions que jo tenia era de poder explicar bé les coses, perquè entenc que, si s'explica el que es fa, el que es pensa fer i com es pensa fer, doncs, això, ja d'entrada dissipa a vegades dubtes o qüestions clares.

Vostè suposo que també haurà vist unes altres declaracions que he fet, i que no ha mencionat, en el tema dels policies locals, i ho he mencionat a diversos llocs. En cap moment he dit que nosaltres tinguem, vulguem o actuem marginant els 8.000 policies locals; és més, totes les afirmacions que he fet jo, tant quan era director general de Seguretat Ciutadana com ara, conseller des de fa vint-i-quatre dies, doncs, sempre he dit que el model de seguretat de Catalunya és impensable dissenyar-lo al marge d'aquest col·lectiu de professionals. Si vostè ho recorda, el 30 de juny, en aquesta cambra es va aprovar la Llei de policia de la Generalitat; el 17 d'octubre s'arribava a uns acords amb la Junta de Seguretat pels quals la policia de la Generalitat passava a ser, no policia integral, passava a ser policia —que m'agrada, a mi, dir aquesta paraula, és a dir, sense adjectius. I, per tant, anàvem a un procés de substitució. El 14 de desembre nosaltres convocàvem des de la Conselleria de Governació la Comissió de Coordinació de Policies Locals, per dir què? Miri, ja hem pactat quin és el mapa competencial respecte als cossos i forces de seguretat de l'Estat; per cert, aquest acord que vam fer amb Madrid, amb la Junta de Seguretat, no ha afectat i fins ara no ha entrat ni ha laminat per res les capacitats de les policies locals. Sí que és cert que, com a conseqüència d'aquest desplaçament dels Mossos d'Esquadra a ocupar «parcel·les» que fins ara estaven en mans dels cossos i les forces de seguretat de l'Estat, és bo que entrem a fer una dinàmica d'anàlisi i després de disseny de com hem de coordinar i com he d'implicar els policies locals. I per això

vam crear tres comissions, de les quals vostè i jo estàvem en una i jo al final no hi he pogut ser perquè he passat a ser conseller, però en aquests moments que ja hi ha director general, doncs, suposo que es reunirà ben properament. Per què? Perquè, sens dubte, la voluntat en aquest cas, doncs, de la Conselleria de Governació és que el mapa policial, el desplegament de la policia de la Generalitat s'ha de fer coordinant-nos amb les policies locals. Un altre tema són les implicacions, les problemàtiques que pot haver-hi perquè aquests 8.000 policies locals no són un cos homogeni, i no és el mateix la Policia Local de Girona que la Guàrdia Urbana de Barcelona, que –deixin-me dir l'anècdota– la Policia Local de Sils, que sempre la poso com a exemple perquè són dos policies, em sembla. És a dir, aquí s'ha de poder fer una graduació, però la voluntat aquesta hi és, no?

Pel que fa a les juntes locals de seguretat; bé, fins ara les juntes locals de seguretat estaven marcades i eren copresidides pel governador civil i l'alcalde. La Generalitat, el Departament de Governació en aquests moments ha posat sobre la taula que, arran d'aquest nou mapa competencial en matèria de policies, ens sembla que la Junta Local de Seguretat ha d'estar presidida per l'alcalde, exclusivament per l'alcalde, i llavors, en aquesta Junta Local de Seguretat, a mesura que vagin fent el desplegament també de la policia de la Generalitat, doncs, hi haurà d'haver els Mossos d'Esquadra, la Guàrdia Civil, la Policia Local i el Cos Nacional de Policia, eventualment, si n'hi ha. I això ha de ser així.

Pel que fa a la Comissió de Govern Local, és possible que no..., he anat prenent notes, m'ha semblat entendre que deia vostè que aquesta Comissió de Govern Local estava manada o bloquejada, en aquest cas, pel Govern, i jo tinc entès –i si no, ho tinc mal entès– que la Comissió de Govern Local és paritària. Una altra cosa és que em digui que el pes específic d'un director general..., però en realitat és, em sembla que és paritària. Tot i així, deixi-m'ho dir, també, la Comissió de Govern Local –que, per cert, em sembla que un dia d'aquests s'ha de reunir perquè jo vaig fer la convocatòria–, miraré que s'agiliti el seu funcionament i les seves convocatòries; una altra cosa és que després, en les convocatòries, hi hagi una resposta, però jo faré el primer pas, li ho garanteixo, eh?

De moment, res més; en tot cas, ara, en el torn de rèplica, tindrè ocasió de continuar-ne parlant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Farrés, per fer el seu torn de rèplica.

El Sr. FARRÉS: Senyor conseller, m'atreviré –i li ben asseguro que no ho faré o que procuraré no fer-ho mai més– a donar-li un consell. Agafi un funcionari o funcionària no massa conegut, envii'l com si fos un ciutadà normal, per exemple, a una oficina de Benestar Social, com si fos un ciutadà que demanés ajuda; vegi quin tipus d'ajuts i quin tipus de possibilitats hi ha, per exemple, des d'un d'aquests «artilugis» i, després, continuarem aquí –jo m'hi presto– discutint les economies d'escala que es produeixen quan els cursos de macramé s'organitzen en comptes de des d'un

ajuntament, des d'un departament de la Generalitat de Catalunya. Si la Generalitat de Catalunya s'ha d'ocupar dels cursos de macramé, la veritat és que vol dir que les coses les devem tenir molt bé, perquè hi han moltes coses solucionades.

Miri, en això del principi de subsidiarietat, en la teoria jo ja hi estic d'acord; és a dir, vostè no sap, i perdoni, i és lògic, perquè acaba de fer-se'n càrrec, que s'estan prestant des de la Generalitat, des de determinats departaments, uns tipus de serveis, uns tipus d'ajuts que no tenen res a veure amb el que vostè ens ha estat explicant aquí. No hi té res a veure! I, per tant, jo ara no li diré això i allò altre; comprovi-ho vostè mateix i vostè ens tindrà al seu costat per intentar..., batalla dura, eh?, no és la dels ajuntaments: la de fer entendre a alguns dels seus companys de Consell Executiu que no s'han de dedicar a això, sinó que s'han de dedicar a coses més serioses. Primera qüestió.

Segona qüestió. El principi de subsidiarietat plantejat a nivell de consells comarcals. Escolti, això m'ha semblat molt greu. Això m'ha semblat molt gruixut, i li ho diu una persona que ha estat president d'un consell comarcal, que s'ha manifestat sempre com a comarcalista i que pertany a una organització política que s'ha definit sempre com a tal. A mi això em sembla una cosa gravíssima. No hi ha en tot Europa, no hi ha en tot Europa –i m'hi afirmo i em ratifico en aquesta afirmació– cap organisme de segon grau amb elecció indirecta amb capacitat política per sobre d'organismes presidits i governats per persones elegides directament per la població.

Miri, aplicar el principi de subsidiarietat a un organisme de segon grau i de les característiques actuals –que no dic si podem canviar la Llei, que jo crec que l'hem de canviar, dels consells comarcals, veurem on ens situem– jo crec que és una perversió democràtica, perquè mentre els alcaldes i les alcaldesses quan surten de casa seva es troben amb el veí i la veïna, o quan estàs estenent la roba, que aprofiten per dir-te: «Escolta, ara que et tinc aquí al costat...», i et fan la pregunta, i et pregunten per què no tapes el sot que compartiu davant de casa vostra, normalment el president o presidenta del consell comarcal és un perfecte desconegut més enllà de les planes del diari local o comarcal corresponent, però que no se l'identifica amb una responsabilitat directa, ni hi ha la possibilitat que el ciutadà pugui directament exigir-li responsabilitats. A més a més de la perversió que significa el sistema electoral i totes aquestes altres qüestions que ja discutirem en uns altres casos.

Per tant, jo crec que no ens precipitem; a mi em semblaria ja un bon pas dir: «Estem d'acord a iniciar un camí a una reflexió conjunta de què vol dir l'aplicació concreta del principi de subsidiarietat», i aquí és una cosa que no m'ha contestat, que és on aquest Grup va demanar: «Fem un estudi competencial, no prejudgem res, veiem on hem de col·locar les competències perquè es produeixin aquelles economies d'escala per gestionar determinats serveis sense que es distorsionin els nivells de representativitat i de responsabilitat política». I aquest és el tema, no ens precipitem,

fem de veritat l'exercici a què ens vam comprometre: discuteixi's a la Comissió de Govern Local de Catalunya el tema competencial, porti's aquí al Parlament, reflexionem conjuntament, i a partir d'aquí veurem quines conclusions, però no facin prejudicis, no tinguin prejudicis i menys –hi insisteixo– d'aquest exemple concret que ens ha donat, que –hi insisteixo– a mi em sembla una afirmació que jo almenys no m'hi hauria atrevit, senyor conseller; possiblement per això no en sóc.

I per últim, acabo i faig una pregunta: vostè creu que des d'un ajuntament es pot definir un nou model local de seguretat ciutadana? Que un alcalde pot definir un nou model de seguretat ciutadana? No, molt bé. Vostè creu que un ajuntament, amb els recursos que té, es pot definir com a activador de l'economia? Jo crec que tampoc. Sàpiga que aquestes són dues de les afirmacions del presumpte candidat del seu partit a l'Ajuntament de Barcelona i que està plantejant com «la nova frontera municipal».

Aclarim-nos del que són competències municipals i –tal com deia aquest matí– del que són jocs florals.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El senyor Nadal té la paraula per formular els seus torns de rèplica.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, deixin-me dir que difícilment cap dels arguments que ha fet servir l'illustre diputat senyor Antoni Farrés sigui gaire rebatible, almenys des del punt de vista del municipalisme, i tampoc des del punt de vista del Grup Parlamentari Socialista. Estem fonamentalment d'acord amb la majoria dels temes que ell ha plantejat.

Però comencem també –seguint el mateix ordre– per la subsidiarietat. Aclarim-nos: cap ajuntament, quasi cap, posem-hi cap, no estarà reclamant a la Generalitat –ja que veig el conseller de Sanitat aquí– que els hospitals siguin transferits als ajuntaments; cap ajuntament no ho deu estar reclamant, cap. (*Veus de fons.*) Ja li agradaria, ja ho entenc (*rialles*), ja ho entenc. Cap ajuntament no deu estar reclamant la devolució dels bombers; Barcelona a part, més aviat Reus i Lleida deuen estar negociant la devolució definitiva a la Generalitat de la incorporació dels bombers de Reus i Lleida al sistema dels bombers de la Generalitat. Fins i tot molts ajuntaments d'una mida petita i mitjana deuen tenir clar que en el model de desplegament dels Mossos d'Esquadra hi ha una economia d'escala que beneficia aquests pobles i la seva seguretat ciutadana, podent prescindir de policies locals o podent dedicar les policies locals a altres funcions.

Per tant, en tot allò que serien competències clares del tipus de les que ha alludit vostè, que podrien representar una deseconomia d'escala, si es portessin al nivell més baix, perquè no seria el nivell de màxima eficiència, hi estem tots absolutament d'acord. Ningú no vol allò que no està preparat per fer, no té els diners per fer i no creu que sigui en el seu nivell competencial que pugui resoldre els problemes que planteja aquell tipus de servei. En conseqüència, és clar que

no parlem d'això, sinó que parlem d'una altra cosa, que és una cosa que algun conseller i alguna vegada el president de la Generalitat han expressat d'una altra manera, que tradueix aquell punt en el qual no ens podem entendre mai, perquè tendeix a patrimonialitzar el ciutadà. Són paraules d'algun conseller i del president, diu: «És que nosaltres hem de poder arribar directament al ciutadà sempre, hem de poder arribar al ciutadà sempre, sense cap interferència. Reclamem el dret com a administració autònoma a arribar als ciutadans, a tots els ciutadans, sempre.» Home, sí; en el missatge de Nadal del president (*rialles i remor de veus*)..., però no pas a través del que podríem dir-ne un contacte directe que s'expressa a través de serveis que dupliquen serveis d'altres administracions, i que està clar que cap no l'hauríem d'estar fent per voluntat electoralista, sinó per voluntat de servei. És el problema del milió i mig d'exemplars del *Catalunya, Barri a Barri*, és una mala manera d'entendre aquesta voluntat legítima de voler arribar sempre fins a l'últim esglaó individualitzat dels ciutadans d'aquest país.

És clar que el Govern de Catalunya hi ha de poder arribar, però hi ha de poder arribar d'una forma absolutament oberta, neta, no contradictòria, no interferint altres administracions, no d'una manera concurrent, no duplicant. És aquí on es planteja l'economia d'escala i és aquí on està clar que els ajuntaments diem: «Escolti, no facin segons què, perquè ja ho estem fent nosaltres i ens costa molts diners. Posem-nos d'acord, fem aquest estudi, aclarim què ha de servir per cada cosa i quina administració ho ha de fer, perquè ho hem de fer en tant que administracions.» I aquest és un problema no resolt i que es produeix d'una forma molt reiterada a Catalunya.

Segona qüestió. Vostè encara no s'havia sortit del guió i ha fet una afirmació contundent, rotunda, solemne –el seu director general somriu, eh? (*remor de veus*)– de comarcalisme pur. I té raó, està bé, tots som –ho ha dit el senyor Farrés–..., tots hem sigut, tots som comarcalistes, ningú no està en contra del principi que en un àmbit de govern local intermedi determinades coses es poden fer millor. Ara bé, aquí hi ha una qüestió que és greu, que hem plantejat sempre i que mai no hem tingut cap tipus de resposta, que és el nivell de representació i de representativitat que tenen els consells comarcals i el fet que en els consells comarcals, per la forma com es configuren les seves assemblees, la temptació d'un mini Parlament comarcal és manifesta i en canvi no tots els ajuntaments hi tenen una representació física, material, directa. Primer, els consells comarcals no tenen en el seu consell, en el si del consell consellers de tots els ajuntaments d'aquella comarca; segon, la composició de l'arc polític del consell comarcal deixa molt lluny de la representació directa, poble a poble, que hauria de correspondre a un òrgan de govern local que volgués i pogués tenir competències de substitució per a aquell conjunt d'ajuntaments que no ens hem vist amb cor cap de nosaltres de replantejar el mapa municipal i que, en canvi, entenem que, per la seva dimensió, no tenen ni capacitat, ni estructura, ni pressupost d'atendre determinades qüestions. I aquest és un altre problema que tenim damunt de la taula i que hauríem de ser valents i

hauríem de poder afrontar. Però els consells comarcals, tal com vostè els ha reivindicat, van coixos perquè tenen un pecat original, que és la mateixa Llei que els va constituir; és un pecat original de representativitat i és un pecat original de finançament, estructura, competències, etcètera, que fa que no sigui ben bé l'instrument que necessiti l'ordenació territorial de Catalunya.

I, finalment, jo he plantejat una altra vegada una qüestió que feia referència a la laminació, al desgast, a la pèrdua de competències, al retrocés institucional i polític dels ajuntaments en relació amb el Govern de la Generalitat com una acció deliberada i constant. I li he dit que en el torn de rèplica li explicaria què volia dir amb tot això, perquè em semblava que aquest és un tema que tenim molt penjat i que hauríem d'intentar resoldre. En aquests moments tenim en diferents estadis processals trenta recursos contra trenta iniciatives legislatives del Govern de la Generalitat, des de la Federació de Municipis de Catalunya, perquè entenem –i ho entenem tots els ajuntaments que la constituïm– que aquestes iniciatives legislatives lesionen el principi d'autonomia local i el principi d'eficàcia i d'eficiència. I si, malgrat la Comissió de Govern Local, tenim trenta recursos des del Constitucional, el Suprem i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, és que les coses no van prou bé, i és que en la «voràgine» legislativa d'aquest Parlament i d'aquest Govern, en la febre per legislar i per reglamentar en clara contradicció amb totes les afirmacions de liberalisme que fan com a Govern, arriben a un reglamentisme tan extrem que toquen la fibra mateixa, l'essència mateixa de la llibertat d'acció dels ciutadans i, al mateix temps, toquen un principi que és constitucional, que és el de l'autonomia local. Però, miri, els ho diré, perquè em sembla que val la pena. Tenim el Reglament de transports en Cassació; tenim el de manteniment de centres docents –decret– al Tribunal Suprem; tenim el del Fons comarcal de subvencions del Pla únic d'obres i serveis al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; tenim una apel·lació al Tribunal Suprem contra el requeriment de la quota de bombers als municipis; tenim pendent de sentència al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya el text refós urbanístic de Catalunya; tenim en apel·lació al Tribunal Suprem el Decret de planificació i coordinació de l'àrea metropolitana; tenim pendent de sentència el Decret d'estructura de preus de Catalunya i el de procediment d'aprovació de preus i tarifes; tenim en apel·lació al Tribunal Suprem el d'elecció de representants comarcals al Consell Català de l'Esport; tenim al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la reclamació sobre els convenis d'ensenyaments musicals; l'Ordre del 21 d'abril del 93, d'adjudicació d'habitatges de protecció oficial; la distribució del Fons comarcal del 92; la distribució del Fons comarcal del 93; l'aprovació del PEIN; els models de conveni entre el Departament de Benestar Social i els ens locals; el model de conveni entre l'ICASS i els consells comarcals; el programa d'obres hidràuliques; el Decret d'horaris comercials; la compensació de despeses dels dipòsits de detinguts; la designació dels òrgans de govern de

les caixes d'estalvi; la sentència que va anul·lar el Decret d'horaris comercials; el Decret de parcs aquàtics; la sentència sobre assistència sanitària de la Generalitat als inscrits al padró de beneficència; el Pla de sanejament de la zona B; el conveni Estat-Generalitat sobre el Pla concertat; el Decret de platges; les subvencions a ensenyament de la franja d'edat zero-tres; el d'horaris en establiments públics; la desafectació d'edificis públics escolars i les subvencions als consells comarcals per al foment industrial. Tenim un batibull considerable de temes penjats, perquè hi ha una política des dels diferents departaments de la Generalitat que ens sembla que planteja les coses en detriment de principis que són constitucionals i bàsics per a la majoria de diputats d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor conseller té la paraula per contestar les rèpliques.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. La veritat, senyor Nadal, que després d'aquesta llegida tan exhaustiva quasi ha aconseguit aclaparar-me, però no ho ha aconseguit del tot, és a dir, suposo que resistiré. (*Remor de veus.*)

A veure, miri, i ara deixaré el guió –com deia abans– (*veus de fons*), jo entenc que aquí tenim –i una mica aquest matí ho deia– dues formes d'encarar aquesta discussió municipalista, que seria una mica com un Guadiana, que va apareixent i desapareixent d'aquest Parlament, d'aquesta cambra. L'una és veure si anem mantenint –a vegades per qüestions conjunturals, electorals, etcètera– situacions de tensió, sigui en aspectes de finançament –el que discutíem aquest matí– o sigui en aspectes competencials, de principis de subsidiarietat, principis d'autonomia local, etcètera.

Jo, aquest matí, feia un oferiment d'entrar en un diàleg sense situacions prèvies per anar analitzant algunes coses. És molt possible, és molt possible que algunes qüestions, a nivell de consells comarcals, no hagin funcionat com seria de desitjar, i és cert que no tots els consells comarcals han recorregut la mateixa distància, i n'hi ha uns que podríem dir que han fet molta tasca, i han fet una bona tasca de principi de subsidiarietat, de situacions d'atenció a ajuntaments petits, i altres consells que potser sí que no han funcionat prou bé. Jo deia l'altre dia que una de les qüestions que nosaltres ens havíem imposat en el Departament de Governació en aquests moments era de fer una anàlisi, d'analitzar per què en algun cas això no havia anat bé i, eventualment, mirar quines mesures correctores hi havia. Per què? Perquè nosaltres, des del Govern, estem convençuts que el model aquest que jo deia abans, aquest model reequilibrador de consells comarcals, és bo per a la immensa situació d'ajuntaments del país, perquè no oblidem que dels nou-cents quaranta-quatre ajuntaments que em sembla que tenim –oi que són nou-cents quaranta-quatre?–, doncs, la majoria són d'una grandària molt petita, i no poden afrontar aquestes situacions, i, per tant, això és bo agrupar-ho.

Jo rebutjo dir que, per part del Govern i per part d'aquesta cambra, hi ha una voracitat legislativa en contra dels ajun-

taments. Una altra cosa és que, per part dels ajuntaments, hi pugui haver interès a mirar de preservar o d'aconseguir majors quotes d'implementació territorial, que, fins a cert punt, podrien ser bones, però, fins a cert punt –hi insisteixo–, podrien acabar creant greus desequilibris.

Jo, seguint una mica un criteri potser una mica més pragmàtic, jo crec que el que sí que podem fer –i per això en el torn de contrarèplica ho dic així–, jo penso que nosaltres hem de sortir d'aquesta dialèctica de si ho fem bé o ho fem malament, i vostè què opina i jo què opino, i hem d'anar avançant cap a posicionaments..., per exemple, un podria ser el criteri de participació en el finançament d'obres d'infraestructura i serveis municipals a través del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, a fórmules que, per exemple –i aquí estic llançant un missatge–, no obliguin els ajuntaments a la mateixa corresponsabilització econòmica respecte a la que assumeix la Generalitat. Per què? Perquè, així, potser evitariem que alguns ajuntaments, per tal de no perdre la subvenció de la Generalitat en aquest àmbit, realitzin obres molt més costoses, amb la necessària conseqüència que han d'endeutar-se per afrontar aquella part que els correspon de finançament. I aquest seria un dels temes, en tot cas, a analitzar i estudiar.

Jo estic disposat a estudiar aquest tema, a buscar fórmules de consens amb els ens locals, per tal que el que està estipulat com un ajut no es converteixi en una causa més d'ofec financer dels ajuntaments. Jo estic disposat a estudiar possibles solucions, per exemple, a la problemàtica de l'actual sistema de participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, dissenyada per la Llei de bases reguladores de les hisendes locals amb participació de les forces polítiques amb representació parlamentària. I, com deia aquest matí, estic disposat a buscar al màxim de consens possible amb les associacions municipals catalanes en la fixació dels criteris de distribució de fons de cooperació local.

És a dir, després d'aquest debat, o minidebat, després d'aquestes cinc interpellacions, jo crec que, a part de qüestions conceptuals o filosòfiques, estic donant pautes, línies d'actuació concretes a les quals m'agradaria que vostès es poguessin sumar.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

La interpellació que era el número 15 de l'ordre del dia ha quedat posposada.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'assistència sanitària a Catalunya

Per consegüent, passarem al setzè punt, que és la interpellació sobre l'assistència sanitària a Catalunya, presentada pel diputat senyor Reguant, del Grup Mixt. Té la paraula. *(Pausa.)*

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el moment que vaig entrar a tràmit la present interpellació, el fonament era d'intentar, doncs, preguntar al Govern pels seus criteris de modificació del SEU, de l'antic Servei Especial d'Urgències, el 061, la nova concepció d'aquest servei especial d'urgències. Això, amb els pas dels mesos, no té raó de ser avui, perquè els problemes que podien generar a nivell dels afectats quedaren resolts en un 95% dels casos després del seguiment fet de la mà de la Conselleria i dels afectats.

Després, em va semblar que podia interpellar, dins de la reforma de l'assistència primària, sobre la modificació dels especialistes interins que quedaven afectats en els seus llocs de treball. Això em va semblar que ho havia de tractar per mitjà d'una proposició no de llei, que al seu dia es veurà, perquè, de fet, no té massa de polític i molt de tècnic, molt d'executiu, això.

Per tant, en aquest moment, el que sí que m'ha semblat que era útil de portar a aquest hemicicle, degut al ressò social que ha tingut, ressò que sempre ha anat orientat cap a un gran eslògan: «la sanitat catalana es privatitza»... Bé, la sanitat catalana es privatitza. És això d'aquesta manera? Mirin, l'assistència sanitària que depèn del Servei Català de la Salut, des d'aquella Llei 15/1990, del 9 de juliol, on es va preveure, entre altres coses, crear el Servei Català de la Salut i endegar, a partir d'aquí, una forta reforma de l'assistència sanitària, ja preveia, preveia, en decrets subsegüents, el Decret 26/1991, de 18 de febrer, en els seus articles 1 i 1.3 –que aquest va decaure per raó precisa jurídica en el seu moment–, i pel Decret 131/1994, del 30 de maig, també en l'article primer, apartat primer, tercer, deia textualment: «la contractació del Servei Català de la Salut està sotmesa a les normes del dret privat»; és a dir, no s'enganyava ningú. En aquest moment, el que s'està fent és elevar a categoria de llei aquests dos decrets.

Permetin-me que els sintetitzi –per no cansar-los– breument en què consisteix aquest senyal de privatització. Doncs, es recull, tan sols, dels nou articles en dos: el primer, on el Servei Català de la Salut deixa de ser, perd, doncs, el seu caràcter institucional i també la seva personalitat jurídica pròpia, per transformar-se en un ens públic dels previstos en el capítol 3 de la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'Estatut; també perd, doncs, alguns dels avantatges que li dóna l'article 4.2 de la Llei. En el punt segon d'aquest article primer es diu textualment que «el Servei Català de la Salut se subjecta, amb caràcter general, al dret privat, i, com a conseqüència, la contractació d'aquest Servei Català de la Salut estarà sotmesa a les normes del dret privat, respectant, però, els règims de concert que ja té establerts». Si un coneix una mica la dinàmica de l'assistència sanitària a Catalunya, no hi ha gran innovació; és a dir, es fa exactament el mateix que es feia, es respecta el mateix que s'estava fent, però seguint un principi universal, que és que en qualsevol país, en qualsevol nació, en qualsevol territori, l'assistència sanitària no es pot moure pràcticament gens de recursos limitats, amb unes demandes creixents, que obliguen necessàriament a

mobilitzar tot el producte sanitari existent damunt del territori, a fi de millorar la gestió, optimitzar-la, i amb els mateixos recursos trobar més satisfacció per als usuaris. Tenint en compte aquest principi que ens sembla cabdal, aquesta Llei el que pretén és donar un estatus jurídic a una acció que li permeti remoure millors productes sanitaris que vinguin del sector privat, que evitin la inversió pública, però que permetin gaudir d'aquest producte d'una manera racional. Per tant, estem privatitzant o estem racionalitzant? Aquest seria un concepte a debatre.

El segon article que ha creat més polseguera seria l'article 7 d'aquesta Llei de modificació parcial de la Llei 15/90, del 9 de juliol, que és quan diu que «el Servei Català de la Salut i les regions sanitàries podran establir contractes per a la gestió dels centres, serveis i establiments de protecció de la salut i d'atenció sanitària i sòcio-sanitària, amb entitats de base associativa, constituïdes totalment o majoritàriament per professionals.» Això realment és el que ha aixecat polseguera, també, perquè, per estimular aquest compromís dels professionals, se'ls garanteix un tracte d'excedència especial, en actiu o no, de tres anys.

I això és tot el que diu aquesta Llei, essencialment pel que fa als conceptes de privatització. Podríem citar, per contraposar-ho, que l'article 2 diu: «Pot crear el Servei Català de la Salut qualsevolga empresa pública de les previstes en la Llei 4/1985, del 29 de març, de l'estatut de l'empresa pública catalana.» Vol dir que reserva també la seva autonomia per caminar per la direcció que li sigui més útil en cada moment.

Dit tot això, els altres articles són modificacions que no entenc substancials i també ben cobertes, amb algunes particularitats que no els cansaré que m'escoltin, perquè no són significatives.

Això que acabo d'esmentar, posat damunt la població, podria crear uns interrogants que jo vaig a fer en aquest moment a l'honorable conseller, perquè el seu aclariment podria esvair dubtes, probablement. A nivell dels usuaris, és que el nou model pot portar que l'usuari sigui transformat en un subjecte o objecte passiu de la Llei? L'usuari no tindrà coneixement de la reforma estructural, però gaudirà de la seva satisfacció o de la seva negativitat? No estaran representats de manera suficientment significativa, de manera directa o indirecta, els agents socials i els usuaris en els òrgans de presa de decisió de les noves entitats a crear o de les existents, com el Consell de Direcció, el Consell de Salut o les direccions de les regions sanitàries? Es contempla que això s'incrementi, per exemple, o no? O sembla que ja d'aquesta manera pot garantir, el Servei Català de la Salut, suficient rigor i control en la nova aplicació del nou model a desenvolupar? Continuaran els usuaris com a protagonistes passius de la reforma, que avui, a un any i mig de finir —que em penso que és el juny, si no ho recordo malament, del 96—, està al 50 i escaig per cent de la seva aplicació a les àrees de fora de Barcelona, i, a Barcelona, a un 25%? Continuarà patint o millorarà, aquesta aportació nova, el col·lapse dels serveis d'urgència? Continuarà patint o no les llistes d'espera?

Continuarà vivint uns projectes que li han de millorar la seva satisfacció en tant que usuaris, però que necessàriament i inexorablement han de caminar a ritme lent? S'incrementarà la conflictivitat en la relació metge - malalt, quan l'usuari tingui la impressió que la seva malaltia pot ser, a voltes, motiu de guany mercantil, convertida en plusvàlua per part del terapeuta que l'assisteix? Com té previst la Conselleria, aquests interrogants, de resoldre'ls? O realment pensa que no tindran la significança que jo els dono en aquest moment?

A nivell dels metges: els metges saben vostès que durant anys han estat professió liberal, amb un pes social, diguéssim, molt gratificant i prioritzat. En aquest moment, aquesta modificació de la Llei crea més heterogeneïtat pel que fa a la fragmentació del col·lectiu en grups i subgrups socials, d'acord amb la seva capacitat de guany aplicat? Vull dir, els col·lectius mèdics de Catalunya ara el 71 o 72% són assalariats, tenen un sol salari, i s'ha acabat; la resta són gent que gaudeixen de situació social important i també controlen els òrgans de col·legiació. En aquest 71% tenim aturats, gent que treballa en precari —només treball puntual—, treballs temporals, interins a extingir, personal estatutari, i ja, amb la nova fórmula, es creen dues noves figures: la del metge-empresari, que ell s'organitza i és capaç d'oferir empreses de gestió, per gestionar serveis, i també el mixt, aquell que forma una associació i a la vegada treballa dins de la seva cooperativa o associació, per guanyar-se la vida, o l'assalariat contractat i totes les subclasses. Dins de les associacions cooperatives, societats anònimes o societats limitades, no serà això una gran diversificació de gestions que dificultarà el seu control? Caldrà veure quins són els criteris, si ens els pot dir el senyor conseller, pels quals distribuïran l'aspecte pressupostari en les diferents ofertes de gestió que vostès acceptin? Hi ha discrecionalitat o metodologia per a l'acceptació d'ofertes? Hi haurà després criteris racionals per a la renovació o no dels contractes, lògicament?, quins serien aquests criteris?

No és quelcom..., motiu de preocupació que aquestes associacions o cooperatives s'agrupin en *holding* i pesin de manera important davant d'altres estaments importants, com, per exemple, la Unió Catalana d'Hospitals, i que condicionin la Conselleria en la presa de decisions? Perquè, realment, organitzats..., per exemple, estic ara pensant en el Col·legi de Metges de Barcelona, que pensa crear una fundació que donarà diners, assessorament i intentarà crear un model únic de contractació: crec que això correspon a la Conselleria i no al Col·legi de Metges. Com ho pensa resoldre, aquest aspecte? Li preocupa molt o poc la posició de la Unió Catalana d'Hospitals i la seva fundació, que s'expandirà? Quan ella mateixa denuncia que aquesta oferta que fa la Conselleria el que fa és crear competència deslleial perquè no se subjecta a la lliure empresa, perquè els metges que s'associïn no corren risc, perquè no arriben res i després poden tornar als seus llocs d'origen.

Jo penso que tots aquests aspectes i d'altres que li podria esmentar, com, per exemple, a nivell de govern hi ha també

qui pensa que d'alguna manera aquesta presa de decisió és com una certa renúncia a diversificar gestions, una certa renúncia, aquella que té de manera primordial el Govern de ser el primer garant de la qualitat de l'assistència sanitària; per exemple, és un reconeixement de la dificultat important per avançar en la reforma de l'assistència primària, perquè els metges no estatutaris no hi ha manera de moure'ls i que s'integrin. Vol dir això que s'assumeix la bondat de la gestió privada per conèixer, en aquest camp concret, a Catalunya —vull dir s'està experimentant en d'altres països—, en la pública, malgrat que aquesta pugui modificar les seves fórmules de gestió? Vol dir assumir la responsabilitat d'una experiència complexa i heterogènia amb diner públic, amb un resultat imprevisible, si la generalització d'aquesta es fa d'una manera que no sigui molt i molt ponderada i molt i molt gradual?

I seguiria fent altres qüestions que entenc que preocupen l'opinió pública del país, ja que el tema està damunt de la taula, en els mitjans de comunicació, i escoltaré amb molt d'interès quin és el posicionament de la Conselleria a aquests interrogants que li he plantejat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Reguant, vostè ja ho ha explicat, va fer una interpellació que deia «quin és el capteniment del Govern en relació amb l'assistència sanitària a Catalunya». Aleshores jo ja he començat a anar de bòlit, perquè em dic: què em preguntarà? Al començament semblava que em parlaria sobre el servei especial d'urgències: m'ho vaig preparar. Després no ha anat així. Després els especialistes... Hem acabat amb un tema que jo crec que és un tema que no és tant d'interpellació, sinó que serà de debat a nivell d'aquesta cambra quan presentem el projecte de llei, que, evidentment, suposarà una important discussió.

Vostè ha fet un conjunt de preguntes. No les contestaré totes. Jo li faré només un plantejament de fons que es fa la Conselleria. Quan aquest tema es planteja i quan nosaltres parlem de la necessitat de fer una llei que defineixi alguns punts puntuals que nosaltres creïem que faltava d'acabar d'aclarir en la LOSC, de seguida surt gent que diu que el que passa és que estem privatitzant la gestió. Jo el primer que li dic és que no és veritat: no és veritat. No tenim cap interès de privatitzar absolutament res. Nosaltres no volem privatitzar res. Nosaltres..., i amb la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya s'establia d'una manera clara la consideració de la sanitat com un servei públic, finançat públicament, de caràcter universal i dintre del qual totes les actuacions que es porten a terme estan i estaran sotmeses al control de l'autoritat sanitària del Departament de Sanitat i Seguretat Social, i aquest text, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, contemplava la creació del Servei Català de la Salut com a eix fonamental de l'ordenació sanitària al nostre país,

com una entitat a través de la qual es consolida la possibilitat de desenvolupar fórmules de gestió empresarial per tal de treure el màxim de rendiment a uns recursos que, com vostè deia molt bé, difícilment podran incrementar-se al nivell que augmenta la demanda de serveis per part de la població i les necessitats objectives que es deriven de l'envelliment de la població, per una part, i de la constant aparició de noves tecnologies.

De fet, la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya ve a elevar a rang legal un conjunt de realitats i pràctiques que caracteritzen des de fa molts anys el sistema sanitari català. Un conjunt de pràctiques que en molts casos van lligades, a més, a les administracions locals, amb les quals la Conselleria col·labora d'una manera estretíssima. Abans es deia: «Escolti'm, segur que no es vol que es traspassin els hospitals als ajuntaments?» Jo puc dir que actualment a Catalunya —actualment a Catalunya— molts ajuntaments..., no molts ajuntaments, en molts casos, les fundacions que estan gestionant els hospitals de Catalunya, el seu president és l'alcalde de la població i s'estableix un grau de col·laboració que jo crec que és realment molt interessant.

Amb la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya es va donar un pas endavant definitiu per a una cosa importantíssima, que era per la separació de la responsabilitats de compra i finançament d'aquelles de provisió, que aquest és l'aspecte que sempre hem defensat: una cosa és qui finança i qui compra i una altra cosa és qui fa la provisió dels serveis. La provisió dels serveis, evidentment, es pot fer d'una manera pública o d'una manera privada. I el que sí que es vol de totes maneres, i això es fa per dotar aquest sistema sanitari, s'hi intenta donar la màxima eficàcia i la màxima eficiència, evidentment condicionats, això sí, per una planificació pública basada en el Pla de salut de Catalunya, amb una planificació basada en uns objectius de salut.

És veritat que per a l'assoliment d'uns nivells superiors d'eficàcia, d'eficiència i de satisfacció dels usuaris, dels ciutadans —a mi m'agrada dir—, dels clients ciutadans, cal crear una certa situació de competència entre els diferents proveïdors. Jo crec que això és absolutament bàsic, siguin públic o privats, això tant li fa, però és important que hi hagi aquesta competència, en el benentès que això no és mercat lliure, sinó que és un mercat regulat, que s'ha de competir sobretot en temes de qualitat i no pas en temes de quantitat. I això és el que vostè em sentirà dir contínuament en tots els discursos, a tots els plantejaments que faig jo.

Jo crec que s'ha separat un discurs que existia en els anys setanta, sobre una discussió de sanitat pública o privada. Hi ha gent que encara li interessa treure això, però jo crec que és obligatori avançar en un camí diferent, cap a sistemes imaginatius de gestió que trenquin amb esquemes rígids que són propis més aviat de sistemes estatals i que busquin realment que això pugui funcionar d'una manera diferent.

El repte que ens plantejem actualment a Catalunya és demostrar que un sistema pot ser planificat i, al mateix temps, és capaç de ser gestionat eficaçment, i d'estimular la competència generant diversitat de mercat sense que això impliqui

en cap cas la privatització d'un servei públic que és essencial, com és la protecció de la salut. El resultat de l'aplicació d'aquesta filosofia ha suposat una estratègia d'empresarialització per part del Departament de Sanitat, a través del Servei Català de la Salut, mitjançant la utilització, és veritat, de diverses fórmules de gestió, com els consorcis, les empreses públiques, els contractes de cessió de gestió, tant a nivell d'atenció hospitalària, que això a la gent li sorprèn menys, com a nivell –jo crec que és important que també es generi– de l'assistència primària.

En aquest sentit, el Govern de la Generalitat ha elaborat un avantprojecte de llei de modificació de la Llei 15/1990, amb l'objectiu de regular amb més precisió la naturalesa del Servei Català de la Salut i d'elevat a rang de llei determinades experiències que s'han desenvolupat aquests últims anys a nivell de propostes pilot a partir de l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. Aquest avantprojecte de llei, en aquest moment, s'està discutint amb els agents presents en el Consell de Direcció i el Consell de Salut del Servei Català de la Salut, i iniciarà el seu tràmit parlamentari una vegada hagi estat aprovat pel Consell de Govern de la Generalitat. És veritat i és intenció d'aquest conseller i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió de buscar el màxim de consens possible i estem disposats a incorporar tots aquells aspectes que millorin el text esmentat, que dintre d'uns dies tindran vòstès a la seva disposició.

Per tot això vull reiterar que amb la modificació de la Llei d'ordenació sanitària a Catalunya no es persegueix cap privatització a sanitat pública, cap. L'objectiu d'aquesta reforma és disposar d'un marc normatiu que permeti l'optimització de recursos públics que s'inverteixen en sanitat sense perdre en cap cas la potestat i les responsabilitats públiques del Servei Català de la Salut en el finançament, la planificació, el control de la qualitat de l'assistència i la garantia d'accessibilitat universal. Aquesta és la línia que, com jo li dic que sempre he emprès, aquesta és la línia que continuaré emprenent, i evidentment, aquesta línia no tindria cap sentit si no fos..., vostè em pregunta: «Escolti'm, tot això serà per a millora de l'usuari?» Oh, si no fos per a això realment voldria dir que no ho estem fent bé, i jo espero que si guem capaços de fer-ho molt bé.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, per la seva resposta.

És evident que aquesta interpellació no volia pas, en cap cas, substituir el necessari debat parlamentari ni la discussió i aportació dels diversos grups a una millora, si s'escau, de la Llei de modificació parcial de Llei 15/90, del 9 de juliol, de segur que no, però em semblava que en aquest moment on realment els mitjans de comunicació s'hi ha donat un tracte molt preferent, i sobretot en aquesta direcció de dir: «bé, estem entrant a una privatització de la sanitat», em semblava honrat intentar parlar des de la meua posició política en el sentit que la modificació obre una porteta més a

remoure més recursos, tenint en compte que en el mateix article segon, si jo no ho recordo malament..., o en l'article primer, apartat segon, manifesta explícitament que se segueix sotmetent al règim jurídic públic el que és el finançament, les planificacions i les avaluacions. (*Remor de veus.*)

Aquí cap si en aquestes avaluacions, en la nova fórmula seria útil incloure la sol·licitud que fa, per exemple, Comissions Obreres, que les direccions regionals s'incorporin de manera més activa als sindicats. Per què? Perquè bé, en definitiva, parlem de mils de milions públics i que, sense dubtar pas de l'honestat de gestió de ningú, és lògic que aquells que aporten grans recursos també tinguin la possibilitat d'estar presents a l'hora d'aquestes avaluacions i aquests controls necessaris. No cal dir, no se li escapa que, d'alguna manera, implantar aquesta llei en el seu moment, quan hagi fet el tràmit parlamentari corresponent i que sigui ja d'aplicació fefaent, s'haurà de fer de manera molt curosa, perquè, si la memòria no em falla, des del 90 fins ara s'ha intentat caminar en aquesta direcció. S'ha pactat, s'ha arribat a concerts, s'han contractat una trentena d'entitats, i que a un ritme d'aquesta magnitud és possible que el control fos de més garantia, però si la generalització fos molt important i no quedessin molt ben tipificats els paràmetres d'avaluació i control de l'acció terapèutica mèdica podria donar un cert desequilibri, perquè, naturalment, la bonhomia existeix en tothom, però l'afany de sobreviure i de guanyar diners en una societat molt mercantilitzada, doncs, en fi, ningú està a banda de caure en la temptació de donar un mal ús a una cosa que és per tenir un bon ús.

Permeti'm que faci una aportació personal. M'he permès veure una mica què és el que feien –una aportació personal que no vull dir que no sigui del coneixement de vostès, ni de vostè, senyor conseller–, que és què fan en el Regne Unit, a Suècia, a França i a Alemanya en aquesta matèria. Bé, doncs jo m'he quedat un tant sorprès, perquè en síntesi diuen aquests països: «Primer, cal cercar més eficiència i complementació dins l'aportació privada». Per què? Perquè s'ha exhaurit pràcticament tota aquella diversificació amb entitats públiques i, com que la demanda segueix creixent i els recursos ja dèiem que estaven fixats, no hi ha més remei que assumir l'aportació de producte amb unes condicions d'avantatge des del sector públic.

El segon punt és que es renuncia a la idea del monopoli, se substitueix per la de la competència i llibertat d'elecció, per la competència regulada per l'autoritat sanitària. I, per tant, cal combinar les forces de mercat amb les forces dels poders públics. I també, aquests recursos públics, no importa tant en aquests països si vénen per via d'impostos, per via de quotes a la Seguretat Social, o amb aportacions dels usuaris en cada acte mèdic, com passa, per exemple, a Suècia, on genera també un gran volum de finançament de tot això. A Alemanya és molt semblant.

Jo, en definitiva, m'he quedat una mica sorprès en veure que els països de l'entorn caminen en una direcció, i jo he pensat: és que només és perquè aquests països tenen un model de creixement ultraliberal que realment, doncs, és molt

similar al nostre. Però és que, si he mirat més enllà del mar, resulta que també fan el mateix, perquè és que resulta que la qüestió és universal. És a dir, la demanda creix —ho saben vostès— per envelliment, per la millora tecnològica, perquè quan hi ha millor oferta creix la demanda i tothom s'hi vol acollir, això passa, i a vegades ens passa als serveis d'urgència, que donen bona assistència i ens els col·lapsen amb demanda no justificada, però arreu, absolutament a tot arreu el que intenten fer és, per no desequilibrar el dèficit públic, per no sobrecarregar els sistemes impositius, intentar racionalitzar i millorar la gestió per optimitzar aquesta i de recursos preexistents arribar a uns acords que siguin satisfactoris tant per a les administracions com per als qui ofereixen els productes sanitaris, com per als usuaris. I això és d'aquesta manera, i tinc la impressió que aquí no hi ha molt marge al guany polític. N'hi pot haver, és clar que n'hi pot haver; vull dir, un pot radicalitzar les posicions i pot exigir..., bé, doncs, qualsevulla situació. Però en aquest terreny, si ho pensem de manera freda, entenem que estem obligats a caminar a un gran consens a fi i efecte que realment puguem beneficiar-nos absolutament tots d'un acord d'aquesta magnitud.

I això és el que jo havia d'aportar. No cal que digui, senyors diputats i senyor conseller, que no faré cap moció per respecte, naturalment, al tràmit de la modificació de la Proposició..., de la Llei de modificació parcial de la Llei 15/90, del 9 de juliol.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Reguant, en primer lloc, li agraeixo el to de la seva intervenció. És veritat que quan es parla de sistemes sanitaris o de models sanitaris ens va passant una cosa: cada dia tots els models es comencen a assemblar una mica, amb grans diferències i, en el cas concret de l'Estat espanyol, amb grans avantatges. Nosaltres tenim un model sanitari que en molts casos la gent no valora, que és un model barat, que la despesa econòmica a nivell de l'Estat és aproximadament el 5,7 del producte interior brut i que a més és un sistema universal, amb un grau de gratuïtat que la majoria de països veïns no tenen i que nosaltres hauríem de preservar, de totes totes, al màxim possible. És a dir que nosaltres tenim un sistema, dintre de tot, prou ben ordenadet, malgrat que es donin en ocasions crítiques importants.

Sí que en molts llocs —no és en el cas de Catalunya, però en molts llocs— és un sistema molt estatalitzat, és a dir, molt rígid en els sistemes de gestió, i, evidentment, es tendeix a buscar unes fórmules de gestió variades, no? Això ho veiem a tots els llocs; a tots els llocs s'intenta separar el finançament i la compra de serveis de la provisió d'aquests serveis. I, aquesta provisió de serveis, com s'ha de donar?, i aquest és una mica el nus de la qüestió. I és evident que a cada lloc s'hauran de donar segons la seva història. Intentar que a uns llocs això es faci d'una manera igual a tots els llocs és molt

difícil; nosaltres això ho hem d'intentar aplicar en relació amb la situació que tenim a Catalunya, que és una situació rica de matisos, molt rica de matisos, amb entitats molt variades, perquè, quan la gent parla d'hospitals a Catalunya, en molts casos desconeixen que nosaltres tenim dotze hospitals de l'Institut Català de la Salut, però la majoria d'hospitals de Catalunya són fundacions benèfico-privades, lligades a una situació comarcal determinada, i, per tant, tenim un model bastant definit, un model que agrada a altres països —és veritat—, però, quan nosaltres anem a altres països convidats, expliquem que això exactament no és extrapolable; es necessita, realment, que hi hagi aquesta riquesa per fer aquestes coses, no?

És a dir que aquest és un aspecte que jo crec que és bàsic, i nosaltres el que intentem en aquesta Llei és desenvolupar aquest model; no intentem inventar un model nou, que no sé què, no sé quants, no: intentem desenvolupar aquest model intentant-lo aplicar no només a la realitat de l'assistència hospitalària nostra, sinó intentant-lo aplicar també a nivell de l'assistència primària.

Tot desenvolupament d'un model té problemes, no?, i té els seus riscos, i hi ha el perill de fer-ho malament, i hi ha el perill de caure en mercantilismes, i hi ha el perill que no s'entengui el paper que juguen els professionals, i com l'han de jugar, i com s'han de moure en aquest ambient, i com es mouen les forces de mercat, i com es genera això, i com es mou i com es fan els centres de cost, i quins costos s'imputen a cadascun dels centres de cost, i com es fa funcionar en global aquest sistema. Això només ho podem fer a través de la pràctica, no?, i això és el que s'ha produït aquests últims anys. És a dir, aquí hi han un conjunt de consorcis, uns centres que s'han donat a gestionar, dels quals se n'ha tret una experiència, i es va avançant —es va avançant. I continuarem avançant, i la idea i el plantejament des de la meua Conselleria és intentar avançar en aquest camí de la gestió, de les fórmules de gestió noves, però, evidentment, defensant aquests aspectes bàsics, no? Nosaltres estem davant d'un sistema sanitari públic, finançat públicament, que a més és universal, que volem que se separi el finançament de la gestió dels diferents equipaments i que, evidentment, nosaltres el que volem preservar de totes totes en aquest sistema és l'equitat. I l'única manera de preservar l'equitat dintre un sistema amb unes despeses que cada dia augmenten és propiciant precisament aquestes fórmules de gestió.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la salut mental

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre la salut mental, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procuraré ser breu, i sé que m'ho agrairan. En realitat, aquesta Moció, que té dos punts, neix, com vos-

tès saben, de la interpellació substanciada en el darrer plenari sobre salut mental. Els continguts de la interpellació, no els repetiré, òbviament, però en canvi sí que justificaré el punt primer de la Moció, que parla d'avaluar la dimensió del que suposa en inversió i en despesa el sector de la salut mental i l'assistència psiquiàtrica, d'acord amb les previsions del Pla de salut mental de Catalunya i els seus objectius globals allà descrits, i, com a conseqüència, incrementar els recursos destinats al desenvolupament del Pla pel que fa a la salut mental.

Per quina raó fem aquesta proposta? Fem aquesta proposta perquè crec que va quedar palès en la interpellació que, puix i tot que s'ha avançat de manera important i considerable en el desplegament de la salut mental des que la Llei esmentada en la meua intervenció anterior, del 15 del 90, del 9 de juliol, va permetre ja veure que es podia unificar en una sola direcció política i institucional la salut mental dins de la xarxa pública d'assistència sanitària de Catalunya i que les diputacions, a la vegada, cedirien aquestes transferències i recursos, que era cosa que sollicitava el Govern des de feia anys, el desplegament que s'ha fet a judici de qui els parla, i analitzat, entenia que era insuficient i que calia, en primer terme, gaudir d'una informació que ens fes adonar de la magnitud del problema. Un 2,8% de malalts mentals, de trastorns mentals severos hi ha al país; un 1% d'esquizofrènia, sembla que un 1% de trastorns demencials, sobretot Alzheimer; això vol dir que tenim un gruix de població ratllant els cent vuitanta mil habitants que són tributaris d'aquesta atenció, i això vol dir que cal esmerçar uns recursos formidables que no en disposem.

Ve-t'ho aquí que en aquesta situació ens semblava que el punt de la Moció justificava l'aprofundiment en estudis que ens colloquessin damunt del problema d'una manera objectiva, única manera d'abordar-lo amb satisfacció. Com tots vostès saben, el tractament de la salut mental no és pas unidimensional; al revés, és multidisciplinari i té diverses etapes. Per exemple, la persona que va a un CAP en salut mental i se li fa un diagnòstic de trastorn mental sever és tributària des d'un ingrés hospitalari per a crònics com per a un hospital de dia, un centre de dia, etcètera, etcètera. I tot això vol dir recursos. En l'anàlisi que havíem fet ens havíem dat compte que, puix que augmentar molt aquests recursos, per exemple, pel que fa a centre de dia, de nou a trenta-quatre centres, que significa en percentatge el 9,75%..., això ens satisfecia poc, dèiem, perquè la dada no anava referida a les necessitats globals; això entenc, doncs, que en el moment en què es tinguin els estudis i s'hagi fet l'avaluació i s'hagin percebut les necessitats a cobrir es podrà desenvolupar un ritme creixent d'inversió de recursos que doni satisfacció i pugui donar llum verda a aquell propòsit del Govern que cada comarca de Catalunya tingui els suficients centres de dia, instrument, ens sembla, cabdal, i que, per altra part, a la Unió Europea i als Estats Units, des de 1960, realment és un element cabdal del tractament en règim obert i ambulatori del trastorn mental sever. Per tant, així justifico i els demano que aprovin vostès aquest primer punt de la Moció.

El segon punt de la Moció parla de fixar les prioritats del Pla de serveis de la salut mental determinant unes temporalitats per al seu desenvolupament d'acord amb els objectius finalistes del Pla. I no els ho llegeixo perquè retiro en aquest moment el que segueix, que diu: «que pressuposin un increment de ritme de les actuacions de la Conselleria de Sanitat en aquesta matèria», per una raó senzilla: perquè és repetir-me. És a dir, en el moment en què vostès donessin suport al segon punt de l'ordre del dia, voldria dir, ni més ni menys, que es comprometen a prioritzar la seva acció de govern en matèria de salut mental i a comprometre's a donar unes temporalitats per al seu desenvolupament; dit d'una altra manera, que vostès estaran obligats, en bona lògica i en ús —m'imagino jo—, a nodrir-se d'uns recursos que els permetin fer l'esmentat desenvolupament, i aquest tindrà el ritme que permeti l'economia i el ritme que permeti també la mobilització de productes sanitaris en aquesta matèria que permetin donar satisfacció a tots aquells malalts afectats de salut mental, que —no cal dir-ho— són gairebé sempre tinguts com menyspreats, com una mica abandonats per múltiples raons, per una de fonamental: perquè són persones que gairebé mai tornaran a ser productives. I, per tant, una forta inversió en aquest terreny no ve justificada per la ideologia dominant, però, en canvi, queda molt justificada per l'actitud humanista dels governs que entenen que cal avançar sense deixar-se ningú enrere.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. No s'ha presentat cap esmena a aquesta Moció; per consegüent, passem directament a la intervenció dels grups. Grup Parlamentari Popular: el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més l'illustre diputat senyor Reguant fa una aportació que suposa un important impuls a la política del Govern en l'àmbit de la salut, matèria que coneix i, com a bastament ha demostrat, domina. Aquesta Moció, en el fons, el que està plantejant és que la Conselleria passi d'informar aquesta cambra sobre deficiència en la gestió dels recursos pressupostaris i humans destinats a salut mental a informar, a més a més, sobre l'eficàcia d'aquests recursos en el compliment dels objectius definits pel mateix Govern sobre la matèria de salut mental en el ja esmentat Pla de salut, i aquesta petició està perfectament justificada per raó de la tendència del Govern a centrar les seves explicacions no en l'eficàcia de les actuacions en relació amb les necessitats, sinó en funció de criteris d'eficiència administrativa i financera. Es tracta de dues qüestions diferents.

El nostre Grup Parlamentari pot coincidir amb el Govern en les fórmules generals de reforma del sistema de serveis socials i sanitaris, una reforma que prioritza i que cal que prioritzi encara més el protagonisme de la societat com a generadora d'una oferta més flexible i eficient d'aquests serveis; el que no podem és ignorar que en aquest cas és quan cal exercir amb més cura i rigor una acció de control sobre l'eficiència del sistema. Si privatitzem els serveis sanitaris apostant per la societat civil, hem d'enfortir la capacitat de

l'Administració de controlar si el sistema sanitari com a sistema global compleix els seus objectius.

La salut mental, que és una de les més recents incorporacions al sistema de prestacions sanitàries garantides per l'Estat, no escapa a aquesta anàlisi. Cal avaluar de forma sistemàtica i regular la dimensió de les necessitats en aquesta matèria i l'eficàcia dels recursos destinats. No pressuposem, a diferència del que fa aquesta Moció, que el resultat d'aquesta anàlisi hagi de comportar necessàriament un increment dels recursos destinats al desenvolupament del Pla de salut de Catalunya pel que fa a la salut mental. Això, en tot cas, s'haurà de concretar després de fer aquests estudis. Per una altra banda, hem de reconèixer que la proximitat de la incorporació de les prestacions sanitàries al sistema públic de salut justifica que aquesta avaluació no estigui feta. El Grup Parlamentari Popular considera que la Conselleria de Sanitat ha de controlar el nivell d'eficàcia del sistema de prestacions de salut mental, però no podem avançar-nos als resultats d'aquesta avaluació i demanar ja un increment dels recursos i del ritme de les actuacions de la Conselleria en matèria de salut mental. Per aquesta raó, tot i coincidir en la necessitat de fer una avaluació sistemàtica de l'eficiència de les prestacions en matèria de salut mental i no només de l'eficiència en la gestió dels recursos destinats, no podem donar el nostre vot favorable al primer punt d'aquesta Moció, en el qual ens abstindrem.

Pel que fa al segon punt de la Moció, que insta el Govern a fixar les prioritats del Pla de serveis de salut mental, determinant també la corresponent temporalitat del seu desenvolupament, rebrà el nostre vot a favor. El nostre Grup Parlamentari entén que ambdues demandes són molt raonables i ens permetran tenir una idea clara de com es prioritzaran les actuacions, tant pel que fa als tipus d'actuacions com els terminis d'aplicació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Passem a la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: senyora Mayol, té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo voldria anunciar el vot favorable del Grup Parlamentari d'Iniciativa a aquesta proposta, tot dient que em sembla –i així ho vam expressar el dia que va comparèixer el senyor conseller en la Comissió de Política Social per explicar el Pla de salut mental– que al voltant d'aquesta qüestió estem en un nou estadi; un nou estadi que jo penso que hauríem de reconèixer tots plegats que, de la mateixa manera que vam criticar al seu moment i ho vam fer quan ens va semblar que així era, ens va semblar que el Govern no estava donant l'impuls que era necessari a l'entorn de l'assistència psiquiàtrica, jo crec que l'últim any hi ha hagut un tomb, i un tomb significatiu, que no podem menysprear perquè crec que menysprear-ho seria no tenir rigor i, per altra banda, no permetre nous avenços.

En aquest sentit, dir que crec en l'existència d'un pla de salut mental –que no existia quan es va elaborar el Pla de salut de Catalunya–, que permet definir uns objectius, és fonamental, és un instrument bàsic a partir del qual hem de

treballar. Crec, per altra banda, que el compromís que durant l'any 95 s'elabori un pla de serveis, un pla de serveis de salut mental, és quelcom absolutament necessari que complementarà el Pla de salut mental. Per tant, jo, si hagués de dir quina és la posició del nostre Grup en relació amb la salut mental, diria: un vot de confiança durant un temps, per veure com es desenvolupa això; em sembla que seria ajustat, avui. En aquest sentit penso que els punts que planteja la Moció..., jo els puc donar suport perquè crec que són, en part, reiteratius amb el que en aquests moments s'està fent; per tant, no tenim per què oposar-nos-hi com a grup parlamentari.

Jo, en qualsevol cas, voldria afegir tres últimes qüestions: en primer lloc, em sembla –i això fa referència a la intervenció del senyor Ariza, però no puc deixar de fer-ho–, senyor Ariza, em sembla que coneixent la salut mental i coneixent l'evolució de la salut mental, preveure que caldran més recursos per a la salut mental és una obvietat, perquè el nivell de descapitalització de la salut mental és el que justifica que en aquests moments s'hi hagi fet un increment del 10%, molt superior al de la resta de serveis sanitaris. Nosaltres hem discrepat de com s'ha repartit la despesa sanitària i n'hem discrepat amb una esmena a la totalitat del pressupost, però, òbviament, en salut mental és obvi, coneixent el sistema i coneixent com ha evolucionat, que el nivell de descapitalització era tan gros que, tot i un esforç del 10%, automàticament necessitarà, evidentment, un increment semblant l'any que ve per poder donar, mínimament, resposta a les necessitats. Per tant, crec que és bastant important aquest element d'aquesta Moció.

Per altra banda, i pel que fa al segon punt de la Moció, dues consideracions. Crec molt important que el Pla de serveis de salut mental –i ho pressuposo fins que no es demostri el contrari– hauria de partir d'un estudi de les necessitats; és a dir que la planificació es faci no partint de l'oferta de serveis –que crec que seria un perill existent–, és a dir, tenim una oferta de serveis ics a través de les diferents entitats, a partir de l'oferta de serveis fem la planificació, sinó que hauria de partir a partir de les necessitats, i en aquest sentit dissenyar un itinerari que permeti veure, en deu anys, com hi arribem.

I la segona cosa que crec que hauria de regular el Pla de serveis de salut mental seria precisament de contemplar el sistema de concerts, com s'estableix aquesta relació amb les entitats. Un sistema de concerts que suposo que ja tindrem motiu de discutir, tindrem moment de discutir, però que sens dubte, seguint els criteris que ja hem establert altres vegades, hauria de garantir el control per part de l'Administració. En aquest sentit, per tant, donar suport a la Moció, tot i dir que crec que hem de donar un període, un temps de confiança, mentre no s'apliqui el Pla de salut mental, i a partir d'aquí podem jutjar el que ha succeït, i continuar impulsant l'acció de govern, per suposat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya...

no intervé. Grup Parlamentari Socialista: el senyor Font té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per fixar la posició del Grup Socialista, dir que votarem a favor dels dos punts i fer algunes consideracions més, en el sentit de constatar que la psiquiatria ha estat un tema recurrent en el plenari; s'ha tractat en diferents ocasions i, sense anar més lluny, en una de les darreres comissions de Política Social, doncs, va ser presentat el Pla de salut mental de Catalunya, que va comptar amb el suport i l'elogi dels diferents grups parlamentaris per considerar que era un pla que s'ajustava a les necessitats existents en aquest terreny. El fet que sigui un tema recurrent i que s'hagi portat al plenari en diferents ocasions, aquesta segurament és la darrera, prova una cosa, i és que estem davant d'un tema, d'una situació encara no del tot resolta. És a dir que planteja encara tota una sèrie de situacions no resoltes, pel fet que la psiquiatria i la salut mental han arrossegat per definició sempre una descapitalització, podríem dir, endèmica, per diverses raons. La primera per la seva consideració de disciplina marginal; socialment ha estat considerada així; el malalt mental, es deia, com més lluny millor, com més amagat millor, una disciplina vergonyant. També per haver estat considerada una disciplina marginal pels mateixos professionals; és a dir, des del punt de vista de les disciplines mèdiques ha estat considerada una disciplina menor, tradicionalment. I també, segurament, per l'obsolescència de les grans institucions manicomials, en faltar-hi una inversió regular. Una disciplina, doncs, descapitalitzada. Darrerament hem de dir una cosa, també, hem d'afegir una cosa, que és que aquesta situació ha començat a canviar; ha començat a canviar amb els nous corrents psiquiàtrics i amb l'aparició de noves generacions de professionals disposats a canviar-la i a millorar-la, a adequar-la a les necessitats d'avui, a normalitzar-la, a dignificar-la i a sortir del túnel d'això que se n'ha dit sovint «el magatzem dels malalts mentals». Un bon indicador en aquest sentit és l'anàlisi del pressupost psiquiàtric, com hem sentit fa un moment, en el sentit que s'ha seguit una progressió creixent des de l'any 89 –si no ho tinc mal entès– fins avui mateix.

La Moció, a la nostra manera de veure, intenta concretar aquesta tendència de recanvi, de creixement, de modernització, avaluant necessitats, segons el primer punt, i fixant unes anualitats d'inversió, segons el segon punt. I en la mesura que és una moció que se situa en aquesta lògica de dignificació i de posada al dia, configurada en els punts i els pressupòsits que conté el Pla de salut mental, ens sembla a nosaltres, com a Grup Socialista, que és molt necessari donar-hi el vot favorable, perquè és una disciplina necessitada de planejament i de recursos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc he de dir que, tant el Grup Po-

pular com Iniciativa per Catalunya, com el Grup Socialista, doncs, han fet una valoració força positiva de la forma de treballar de la Conselleria quant a salut mental, cosa que els agraeixo i de la qual m'alegro. I passo a especificar el nostre posicionament.

El Grup de Convergència i Unió, malgrat que coincideix en la filosofia que sustenta la Moció bàsicament, i sobretot pel que fa a la necessària potenciació de la salut mental, votarà en contra del primer punt per uns motius determinats; cal recordar que el que es recull en el Pla de salut mental és un conjunt de polítiques sanitàries de salut mental que configuren el marc de l'actuació del Govern de la Generalitat per als propers anys en aquest àmbit. Ja hem dit que és un àmbit en el qual anem guanyant terreny.

En aquest sentit, cal tenir present que, com a instrument que recull les línies estratègiques, és difícilment quantificable en termes econòmics. Això ho ha dit també el mateix senyor Reguant. Val a dir, però, que el desplegament els propers anys de les vuit eines que es contenen en aquest, assenyalaran el volum econòmic de despesa que caldrà destinar-hi. En qualsevol cas, s'ha de deixar palès que l'increment de la despesa total de concertació entre els pressupostos del 90 i del 94 ha estat del 171%, increment que s'ha destinat en la seva pràctica totalitat a la creació de nous recursos i a la millora dels ja existents. En aquest sentit, cal constatar que els augments anuals dels pressupostos destinats a la salut mental estan al voltant del 10%, molt per sobre dels augments destinats a la resta dels programes sanitaris. I és evident que és així, pel que també han dit alguns dels il·lustres senyors diputats que m'han precedit, que la psiquiatria era la més deixada de totes les branques de la medicina i estava dintre de la beneficència i amb molt pocs recursos.

D'altra banda, cal assenyalar també que tant les actuacions corresponents a l'any 94 com les previstes per a enguany i per als propers queden a bastament recollides en la documentació que es lliurà als membres de la Comissió de Política Social amb motiu de la presentació del Pla de salut mental.

Llavors, pel que fa al segon punt, i referent al Pla de serveis de salut, tal i com avançà el conseller de Sanitat i Seguretat Social davant d'aquest Ple, és previst que finalitzi la seva elaboració al llarg d'aquest any. Els objectius de l'esmentat Pla de serveis són els de definir la distribució equilibrada dels recursos, i especificar el paper de l'atenció primària, secundària i terciària, per tal de poder prestar els serveis que donin resposta als requeriments de salut mental, així com proposar les reconversions estructurals necessàries per a adaptar-se a les noves exigències de serveis.

Cal assenyalar que el Pla de serveis de salut mental començarà a aplicar-se l'any 96 i la seva implementació es durà a terme en funció de les disponibilitats pressupostàries del moment. És per això que tenint en compte la proposta que m'ha fet el senyor Reguant, de suprimir precisament l'apartat del punt segon de la Moció, a partir de «finalistes del Pla», que fa referència a les disponibilitats pressu-

postàries, aquest punt segon de la Moció, amb la supressió exposada, el votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas.

Passem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar dempeus...? (*Veus de fons.*) Votació separada? (*Pausa.*) El punt primer.

Vots a favor?

Els que hi estiguin en desacord?

Els i les que s'abstinguin?

El primer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 61 en contra i 1 abstenció.

A continuació, se sotmet a votació el punt segon, retallat, eh?, en la forma que l'autor de la Moció ho ha fet; o sigui, fins a «finalistes del Pla».

Vots a favor?

El segon punt de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en el fons estructurals de la Unió Europea

Passem al divuitè i darrer punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en el fons estructurals de la Unió Europea, presentada pel diputat senyor Daniel Terradellas, del Grup Socialista al Parlament. Té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, a l'hora de presentar la Moció, aquesta Moció, crec que s'escau fer memòria dels trets bàsics que argumentàvem en la interpellació que vàrem fer en el ple passat.

Em dona la impressió que va quedar clar que els fons estructurals de la Unió Europea són uns instruments molt importants per al desenvolupament de l'àmbit rural de Catalunya.

Constatàvem que fer europeisme, estimar Europa, fer aquesta Europa que tots volem, al meu entendre, també passa per optimitzar els recursos dels programes europeus destinats a fomentar el desenvolupament econòmic de les zones rurals i aconseguir l'assentament humà amb la dotació de serveis de benestar per a tots i cadascun dels seus habitants, les seves viles i els seus pobles. I va quedar clar també —i em sembla reconegut, reconegut per la nostra part, per altres grups i pel mateix conseller— l'esforç dels ajuntaments, de la Generalitat i de l'Estat, i també de la Comissió Europea, a l'hora d'ampliar les àrees susceptibles d'ajuts de cara al fons 5.b, que varen passar de cent setanta-dos municipis a tres-cents setanta-dos, i que ara afecten 461.000 habitants en lloc dels 140.000 anteriors.

Apuntàvem que el volum econòmic dels fons estructurals podien arribar als 25.000 milions per a actuacions en el

quinquenni 94-99, exclusivament per al programa 5.b i repartits aproximadament en uns 4.500 milions del programa Feder, del Fons estructural Feder, destinats a cofinançar en un 50% equipaments municipals, i la resta, fins als 25.000 milions que comentava, són recursos que aniran repartits pel FEOGA, en infraestructures, i pel Fons social europeu, en formació i foment de l'ocupació. A més d'això, cal remarcar que les àrees rurals de Catalunya poden participar en altres iniciatives comunitàries, com per exemple l'Interreg II o el Leader II.

En el debat amb el conseller d'Agricultura crec que vàrem compartir aquesta importància, i em donava la impressió, em va donar la impressió que coincidíem en la voluntat d'optimitzar aquests recursos. És en aquesta línia que, sense voler treure retrets de la possible crítica a la gestió de govern a l'hora de gestionar aquests importants recursos d'aquests programes, el nostre Grup proposa una Moció dividida en set punts, tots, entenc, en l'àmbit positiu.

El primer punt el que demana sobretot és informació, i això crec que tothom ho trobarem lògic. Molts de vostès coneixeran petits ajuntaments del nostre país que no tenen ni la capacitat ni la suficiència ni per tenir coneixement de com s'han de tramitar els fons comunitaris ni possibilitats de poder-ne fer la gestió. Per tant, elaborar un pla d'informació per als ajuntaments per tal de facilitar-los la presentació de projectes destinats a la Unió Europea, siguin del fons 5.b, Leader, etcètera, d'iniciatives comunitàries, em sembla totalment raonable de demanar aquest suport a la Generalitat de cara als petits ajuntaments de les zones rurals.

Una altra cosa que demanàvem i que constatavem és que la definició del mapa de la zona 5.b no encaixa amb la realitat dels municipis de Catalunya, on hi ha àmplies comarques que alguns municipis són objectiu 2, altres els convindria més ser objectiu 5.b. I en aquest sentit el que demanem és que, prèvia consulta als ajuntaments, la Generalitat de Catalunya faci una proposta de redefinició dels àmbits d'aquestes zones, als efectes de pactar-ho amb el Govern de l'Estat per proposar que la Comissió Europea pugui acceptar-los com més aviat millor, no tenim pressa, però com més aviat millor, perquè ningú ens nega que pot sortir alguna iniciativa comunitària a la qual sigui possible acollir-se si és de l'àrea del fons 5.b i en canvi sabem que en aquests moments alguns que podrien acollir-s'hi no hi són.

Em sembla raonable que el tercer punt demani que el Parlament de Catalunya faci una avaluació i un seguiment dels projectes subvencionats a la zona 5.b i que de la mateixa manera que es collabora des de la Federació i l'Associació de Municipis amb el que són projectes de Pla d'obres i serveis, tractant-se d'equipaments similars, d'aquells projectes que són Feder, també en tinguin coneixement la Federació i l'Associació de Municipis.

Em sembla raonable que parlant d'un volum econòmic de 20.000 milions de pessetes per a infraestructures en el món rural i de cursos de formació, seria raonable de saber quines prioritats té el Govern de la Generalitat de Catalunya de cara a la selecció dels projectes que durant aquest pròxim

quinquenni intentaran convenir, intentaran acordar entre el Departament d'Agricultura i el Ministeri d'Agricultura, a través dels convenis i Icona per als programes de desenvolupament rural, de la mateixa manera que els diners destinats a través del Fons social europeu per a cursos també hi hagi una prioritat, em sembla del tot raonable que existeixi.

Un altre punt –que suposo que tampoc hi haurà cap objecció– és posar negre sobre blanc allò que ja el mateix conseller va constatar que era un error o era una situació incòmoda, que no tenia sentit que el pagament de les obres que fa el Ministeri hagi d'anar als consells comarcals, quan es pot fer des dels ajuntaments. El conseller ens va dir des d'aquesta tribuna que aquesta havia set una petició del Ministeri; nosaltres el que demanem és que, prèvia consulta als ajuntaments afectats, es tramiti al Ministeri la possibilitat que el pagament final es pugui fer directament als ajuntaments. Em sembla que no hi ha d'haver cap objecció.

Per altra banda, reclamem que el Govern de la Generalitat presenti a aquest Parlament, i a la Federació i a l'Associació de Municipis de Catalunya –si és que realment volem que hi hagi una col·laboració entre el Govern de la Generalitat i el món local–, quines són les prioritats que ha presentat el Govern de la Generalitat de cara als projectes d'iniciatives comunitàries com el Leader II o l'Interreg, quins són els criteris que defensa i per què els defensa davant del Ministeri corresponent de l'Estat.

I per últim, senyores i senyors diputats, també demano que sigui presentat al Parlament per al seu coneixement i també per a les observacions que hi pugui fer, i que se'n doni el màxim de divulgació, de quin serà el sistema de participació de les iniciatives privades, empresarials o de particulars de cara a poder-se acollir als projectes del fons 5.b, dels fons estructurals, que ben segur –ja ens ho va dir el conseller– tirarà endavant el Departament d'Agricultura.

Com veuen, senyor president, senyores i senyors diputats, jo, en nom del meu Grup, he intentat presentar propostes en positiu, perquè em sembla que el que hem de fer tots plegats no és tant treure'ns retrets de què és el que s'ha fet malament, sinó d'intentar millor el que s'ha fet. No es va fer prou bé la selecció dels últims projectes. Es pot donar l'argument que va haver-hi un cert col·lapse, però la veritat és que les coses no s'han fet prou bé. Hem vist casos –com que ha sortit a la premsa, en trec potser els més espectaculars–, com un consell comarcal, exactament el del Solsonès, diu que repartirà 195.000 milions de cofinançament –per tant, vol dir que és el 50% més de volum econòmic– entre els ajuntaments. Sembla ser, pel que diu el president del Consell a la premsa, que aquests diners es varen demanar per a projectes com: la construcció del Museu Carlí de Pinós, la creació d'un espai d'hostaler a la casa gran del Santuari Miracle, la recuperació de nuclis de molins del riu Aigua d'Ora, a Navès, i altres equipaments similars. Què ha passat, a la pràctica? Que no hi ha possibilitat des del Consell de fer el cofinançament, i en comptes de fer les coses ben fetes, que era estimular que els ajuntaments presentessin projectes propis, ara es fa una cosa que, com a mínim, és discutible, i

és que s'obri un termini fins al dia 10 de març perquè els ajuntaments puguin presentar projectes i diu: «tan sols si guin de turisme rural, us garantim el cofinançament fins a aquest volum», que no estic parlant de res petit, estic parlant de 195 milions de pessetes.

Senyores i senyors diputats, si volem ajudar el món rural, i podem fer-ho amb recursos de la Unió Europea, crec que hem d'intentar millorar els sistemes de gestió per evitar casos com aquest i molts d'altres; podríem parlar-ne de molts altres.

He vist que no hi ha esmenes presentades. Quan no hi ha esmenes el diputat es pensa o bé que tothom hi està d'acord o que està tan mal presentat que potser és rebutjable totalment; no és millorable, és rebutjable totalment. Sincerament, l'aportació d'aquestes esmenes penso que són en positiu i no s'hi pot estar en contra; per tant, jo ho interpreto com un bon senyal, que els grups hi donaran suport.

Senyores i senyors diputats, senyor president, acabo recordant que en la interpellació que vaig substanciar a l'honorable conseller d'Agricultura li vaig dir que en principi l'interessant és que ens entenguéssim en el diagnòstic del que estàvem parlant i si era possible que ens poséssim d'acord. En aquell moment em va donar la impressió que hi havia un ampli acord sobre la manera de fer-ho i, de fet, hi ha hagut un ampli acord fins i tot entre el Govern de la Generalitat i els diversos ministeris a l'hora d'aconseguir el màxim per a Catalunya, que el Grup Socialista també hi ha participat. Ara, espero també que a l'hora d'intentar perfeccionar-ho trobem el suport de tots els grups parlamentaris i el de la majoria.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. Com ha dit el senyor Terradellas, no s'han presentat esmenes. Per consegüent, passem al posicionament dels Grups. El Grup Parlamentari Mixt..., no es posiciona. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president. Tan sols per anunciar el suport del Grup Popular a aquesta Moció sobre la participació de les zones rurals de Catalunya en els fons de la Unió Europea, els fons estructurals. Nosaltres donarem suport a tots i cadascun dels punts de la Moció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També per anunciar el nostre recolzament a aquesta proposta, no sols perquè ens sembla bé el to i el contingut de la proposta, sinó perquè creiem que encara que hi ha algunes coses que són extemporànies, i que segurament se'ns pot dir des de la majoria que no toca, perquè ja ha passat de llarg, és veritat, però com que el que no farem és anar endarrere, suposo que les propostes del Grup Socialista, del diputat proponent, és de prevenir i evitar aquests col·lapses, aquestes angúnies, aquesta pressa i aquesta incapacitat de normalitzar un fun-

cionament de sol·licituds de projectes que poden justificar que ens han portat al resultat poc òptim que en aquests moments tenim de repartiment de fons comunitaris.

I el que és clar és que bàsicament als punts 2, 4 i 6 són els que ens poden dir que hem fet tard, perquè les noves zones definides com a 5.b no ho seran fins d'aquí la tira d'anys, fins d'aquí a uns quants anys, però almenys podríem anar treballant amb temps, jo crec que poden donar la raó a la proposta d'anar estudiant la nova definició dels àmbits. L'elaboració del programa que classifica els conceptes per prioritzar la selecció d'obres, com que ja estan seleccionades, ja estan aprovades i ja estan en marxa, difícilment ens poden elaborar el programa, però ens pot servir com a fórmula per no repetir una manera de fer que no és massa recomanable.

Jo li puc dir des de l'experiència, no sé si positiva, no la valoro com a molt positiva, del funcionament de la informació i dels resultats del repartiment d'aquests fons, tant del 5.b com fins i tot del projecte Leader per la condició d'alcalde i alcalde de zona rural, per tant, dins del 5.b, que ni ara sé com s'ha procedit a la selecció de projectes, a l'adjudicació d'aquests projectes i el grau d'informació que tenen els ajuntaments, els particulars, les empreses o els particulars que poden ser beneficiaris dels fons, no ja del Feder –que ja està, com he dit, adjudicat–, sinó dels futurs FEOGA i del Fons social europeu.

Per tant, perquè crec que la transparència és un element important a l'hora de després poder veure l'eficàcia i l'eficiència en la distribució de recursos que poden contribuir a millorar el desenvolupament rural, perquè crec que s'han d'evitar pràctiques indesitjables o actuacions negatives i, fins i tot, nefastes, exemples de projectes Leader o d'antics 5.b que no han servit per al destí inicial sinó més bé per a tot el contrari, per a ser un simple repartiment per a uns quants amics i companys d'aquells que estaven administrant els recursos a algunes de les comarques, en definitiva, perquè hi hagi aquesta eficàcia i hi hagi aquesta garantia que els fons es destinaran per al que estableixen que ha de ser el seu destí, crec que la Moció subsegüent és vàlida en la forma i que hauríem de tindre una votació, si més no com a reconeixement que les coses no s'han fet bé i que hauríem d'evitar la seva repetició en el futur.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Pueyo té la paraula.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president, i malgrat la melangia que ens provoca la fi imminent d'aquesta grata reunió, procurarem ser breus, molt breus, únicament per dir que valorem com a positiu el to en general, constructiu, que va tenir el desenvolupament de la interpellació, i que si el contingut de la Moció no ens induís a votar-la, segurament ho faria també el to positiu i constructiu amb què l'ha defensada el senyor Terradellas.

Evidentment, com ha dit fa uns moments el senyor Gimeno, la importància dels fons estructurals de la Unió Europea és molt elevada, afecten la immensa majoria de les

comarques de la Catalunya interior, i pel que fa al contingut estricte de la Moció, doncs, és evident que amb major o menor intensitat el considero positiu, i d'una manera molt especial –com ja s'ha dit– el punt cinquè, que pràcticament va ser assumit pel conseller Marimon en el decurs de la interpellació, perquè nosaltres també considerem que és innecessari complicar els tràmits fent-ho passar a través dels consells comarcals, que en alguns casos, en lloc d'actuar com a eines per acostar l'Administració als ciutadans, actuen, doncs, com a filtres innecessaris per a determinats tràmits. Tots aquells punts que fan referència a la informació, ja sia de l'àmbit rural o de la Federació de Municipis o l'Associació Catalana de Municipis o, evidentment, el Parlament, és lògic que no podem més que valorar-los de forma positiva i, per tant, en síntesi, des del Grup d'Esquerra Republicana, tant se val si es voten separatament aquests punts o si es voten conjuntament tots, dir i confirmar, doncs, que hi donarem el nostre assentiment.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Giménez.

El Sr. GIMÉNEZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan se'm va encarregar la defensa o el posicionament –més ben dit– del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la Moció que ara estem debatent, tenia ja suficients arguments per posicionar-nos contràriament als set punts del Grup Socialista. A més a més, aquests arguments en contra de la posició d'aquests set punts es van reforçar per la informació que vaig rebre per part del Govern de la Generalitat i s'ha reforçat avui també amb el posicionament dels diferents grups que han fet ús de la paraula fins aquest moment.

Jo crec que en el que fa referència a la gestió dels fons estructurals hi ha un abans i un després. Hi ha un abans en què el Govern de la Generalitat no participava en la gestió directa d'aquests fons; hi ha un després, que és aquest període en què ara estem immersos i que ha suposat un salt qualitatiu i quantitatiu en l'aplicació d'aquests fons estructurals en el nostre país.

Els arguments a què feia referència, sorgits d'aquesta informació que hem rebut per part del Govern de la Generalitat, són, lògicament, set arguments. El primer argument fa referència al fet que la possibilitat de presentar projectes de desenvolupament rural per a les administracions locals va ser, és una decisió d'estratègia, una decisió política del Govern de la Generalitat, que només ha estat adoptada en el nostre país. Normalment, els fons de la Unió Europea s'apliquen gairebé en la seva totalitat al finançament de projectes de les administracions central i autonòmica i és purament testimonial el que fa referència a la participació local. Per contra, a Catalunya els fons Feder s'han posat en més del 85% a disposició de les Administracions locals amb un volum de 9.700 milions de pessetes. La informació requerida per la Moció socialista en aquest punt es va donar durant quatre mesos durant el període gener-abril de 1994, tant a

nivell d'ajuntaments com consells comarcals, Federació i Associació de Municipis, els quals al seu dia i per escrit varen manifestar al Departament d'Agricultura la seva satisfacció pel desenvolupament de tot el procés.

El segon argument, el segon punt, fa referència a les condicions d'inclusió en l'àmbit de l'objectiu 5.b, que no són discrecionals, com s'ha dit aquí en aquesta cambra, en la comissió corresponent en altres ocasions, no són discrecionals del Departament d'Agricultura, sinó que són marcades, són suggerides, marcades, indicades per l'article 11 bis del Reglament 2081/93. Els treballs de classificar les zones rurals de Catalunya respecte als criteris marcats per aquest Reglament es van fer en el període de setembre-novembre de 1993, i l'aprovació per la Comissió es va fer en data 19 de gener del 94.

El tercer punt, el que fa referència al seguiment i l'avaluació de la totalitat del programa operatiu 5.b de Catalunya, està previst que es realitzi d'acord amb els mecanismes aprovats per la Comissió de la Unió Europea en el document únic de programació aprovat el 21 de desembre de 1994.

El quart argument, el que fa referència a la prioritització de les obres a incloure en el document únic de programació de l'objectiu 5.b, es va fer tenint en compte els eixos prioritaris de desenvolupament establerts per la Comissió de la Unió Europea, els quals els estalviaré en aquest moment d'exposar. Suposo, i de ben segur, que estan a l'abast de tothom, de tots vostès.

El cinquè punt, tal com s'ha indicat anteriorment, és absolutament innovadora la participació de l'Administració local en els fons comunitaris de desenvolupament rural. Per tant, no existia una previsió del procediment respecte als mecanismes de pagament per a aquestes administracions, i és per això que en el primer moment es varen plantejar al Ministeri d'Economia i Hisenda diverses fórmules per a aquests pagaments, i s'ha adoptat, finalment, la fórmula de pagament directe des del Departament d'Economia i Finances a l'autoritat responsable de l'execució de cada projecte. Aquest acord, aquest posicionament final, només resta pendent del vist-i-plau del Ministeri d'Economia i Hisenda del Govern central.

El sisè argument, el sisè punt, que fa referència a les actuacions Leader en les quals participa el Departament d'Agricultura, Leader II, s'ha fet la gestió d'aquests Leader II d'acord amb la normativa comunitària reguladora d'aquestes iniciatives i no està prevista la selecció de projectes, sinó que el que s'han presentat són grups d'acció local amb una determinada constitució i unes estratègies de desenvolupament, dels quals s'ha donat coneixement a la Federació de Municipis de Catalunya i també a l'Associació Catalana de Municipis. De l'aplicació dels criteris de selecció aprovats en la Comissió de la Unió Europea, a les propostes dels GAL presentades, sortiran els grups que passaran a la fase A d'obtenció de capacitats, la qual durarà un mínim de sis mesos i posteriorment, del resultat d'aquesta fase A, es fixaran els GAL que definitivament participaran en la iniciativa Leader II.

I un últim punt, el setè, pel que fa referència a una part de les accions de desenvolupament rural previstes en el document únic aprovat, que preveu l'establiment de línies d'ajut a empreses i particulars per al foment de determinades actuacions de desenvolupament. Aquestes línies d'ajut són totalment obertes i, per tant, no impliquen cap selecció ni gestió de projectes, i es poden acollir la totalitat de titulars que, complint les condicions fixades a la normativa, presentin iniciatives adreçades a les finalitats previstes.

Per tant, senyores diputades, senyors diputats, amb aquests set arguments i, a més a més, l'argument d'aquesta gestió, sens dubte exitosa, de l'aplicació dels fons estructurals de la Unió Europea a Catalunya, el nostre Grup votarà en contra de la Moció del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Giménez.

Passem a la votació.

Vots a favor de la Moció, es volen posar dempeus?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són les set de la tarda i deu minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció finalitza, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

